

Giriş

Paris, 1973

Geç kalmıştı. Hayret, Madeline böyle yapmazdı. Hem de hiç yapmazdı.

Bernard Tavistock bir tane daha *cafe au lait* söyleyip beklemeye koyuldu. Kahvesini yudumlarken gözü sürekli etraftaydı, karısını arıyordu ama tek gördüğü, şehrin sol yakasına özgü turist ve yerli manzarası, kırmızı kareli masa örtüleri ve yazın doludizgin renklerinden oluşan bir tabloydu. Ortalıkta kuzgun saçlı karısından eser yoktu. An itibariyle yarım saat geç kalmıştı; bu, trafik sıkışıklığına benzemiyordu. Endişeleri gittikçe tırmanırken ayağını yere vurduğunu fark etti. Madeline evlendiklerinden beri randevularına nadiren geç kalmıştı; sadece birkaç kez ve onlar da sadece birkaç dakikaydı. Eşlerinin sürekli geç kalmasından mustarip çoğu erkek, gözlerini devirip homurdanarak dert yansa da, Bernard'ın böyle bir şikâyeti hiç olmamıştı. Dakik karısı, Tanrı'

nın bir lütfuydu ona. Güzel karısı. On beş yıllık evlilik hayatlarına rağmen güzelliğiyle onu hâlâ şaşırtabilen, büyüleyebilen, baştan çıkarabilen karısı.

Ama şimdi başkaydı. Nerede kalmıştı sahi?

Saint-Germain Bulvarı'nda bir sağa bir sola gezdirdi gözlerini. Az önce ayağını yere vurduran huzursuzluğu, yerini şimdi düpedüz bir endişeye bırakmıştı. Yolda trafik kazası mı olmuştu acaba? Yoksa Fransız İstihbaratı'yla tek bağlantıları olan Claude Daumier son anda bir iş mi çıkarmıştı? Bu son iki haftadır her şey baş döndürücü bir hızla cereyan ediyordu. NATO İstihbaratı'nda bir köstebek olduğu iddiaları herkesi alarma geçirmiş, insanlar arkalarını kollamaya başlamış, kime güvenip kime güvenemeyeceklerini bilemez hale gelmişlerdi. Madeline günlerdir MI6 Londra'dan talimat gelmesini bekliyordu. Belki de son anda gelen oydu, kim bilir.

Ama olsun, yine de ona haber vermesi gerekirdi.

Bernard tam ayağa kalkmış, telefona doğru gidecekti ki, garsonu Mario'nun ona el salladığını fark etti. Genç adam kalabalık masaların arasından süzülüp onun yanına kadar geldi.

"Mösyö Tavistock, size telefonla mesaj bırakıldı. *Madam'dan.*"

Bernard rahatlayıp derince iç geçirdi. "Nerede kalmış?"

"Kendisi yemeğe gelemeyeceğini söyledi. *Sizin* ona katılmanızı istiyormuş."

"Neredeymiş ki?"

"Bu adreste," dedi garson, üstüne domates sosu bulaş-

mış bir kâğıt parçası uzatarak. Kâğıdın üzerinde *66, Marha Sokağı #5* yazıyordu.

Bernard kaşlarını çattı. "Burası Pigalle'da değil miydi? Orada ne işi var ki?"

Sivri kafası ve kırmızı yanaklarıyla tipik bir Galyalı olan Mario omuz silkerek tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben bilemem efendim. O bana adresi söyledi, ben de yazdım."

"Neyse, teşekkürler," diye karşılık verdi Bernard. Sonra cüzdanını çıkarıp, garsona yüklü bir bahşişle birlikte *cafe au lait*'lerin parasını verdi.

Mario kocaman gülümseyerek, "*Merci*," dedi. "Akşam yemeğinde burada olacak mısınız Mösyö Tavistock?"

"Hele bir karımı bulayım, bakarız," diye homurdandı Bernard, aracına doğru yürürken.

Bernard arabayla Pigalle Meydanı'na doğru giderken yolda homurdanıp durdu. Karısı oraya hangi akla hizmet gitmişti ki sanki? Orası Paris'in, kadınlar bir yana, erkekler için bile tekin sayılamayacak muhitlerinden biriydi. Neyse ki Madeline başının çaresine bakabilirdi; Bernard'ın içini rahatlatan tek düşünce buydu. Kadın, ondan bile iyi bir nişancıydı ve çantasından ayırmadığı otomatik tabancası her zaman dolu olurdu. Bernard, Berlin'de ölümden kıl payı kurtuldukları o günden sonra karısının bir daha silahsız dolaşmasına izin vermemişti. İnsan şu devirde en yakınına bile güvenemiyordu. MI6 olsun, Fransız İstihbaratı olsun, her yer beceriksizlerle doluydu. Madeline'in, Doğu Almanlarla o binada bir başına kaldığı gün de arkasını kollayacak kimse yoktu. *Ben*

zamanında yetişmeseydim...

Hayır, o korkuyu bir daha kesinlikle yaşamayacaktı.

Zaten Madeline de dersini almış, sürekli dolu olan silahı, gardırobunun değişmez bir aksesuarı olup çıkmıştı.

Chapelle Sokağı'na saptığında ucuz gece kulüplerine, köşe başlarını mesken tutmuş, yarı çıplak kadınlara iğrenerek baktı ve başını salladı. Kadınlarsa Mercedes'i görünce umutsuzca ve çaresizce ona doğru gelmeye başladılar. Amerikalılar, arzularını hızlıca ve zahmetsizce giderebildikleri bu muhite "Domuz Sokağı" diyordu. *Ah Madeline,* diye düşündü Bernard, *aklını yitirdin herhalde. Seni buraya ne getirmiş olabilir, çok merak ediyorum.*

Oradan Bayes Bulvarı'na, oradan da Myrha Sokağı'na geçti ve 66 numaralı kapının önünde durdu. Kafasını kaldırıp boyası kalkmış, balkonları bel vermiş üç katlı binaya hayretler içinde baktı. Karısı onunla bu fare deliğinde buluşmak mı istemişti gerçekten? Mercedes'in kapısını kilitlerken, *döndüğümde araba buradaysa şanslıyım,* diye düşündü. Ardından, gönülsüzce de olsa binaya girdi.

İçeri girer girmez merdivenlerde çocuk oyuncakları gördü, dairelerden birinden gelen radyo sesi çalındı kulağına. Demek ki burada yaşayanlar vardı. Kızarmış soğan ve sigara kokuları arasında merdivenleri çıktı. İkinci kattaki kapıların üstünde üç ve dört numaraları görünce devam edip en üst kata çıktı. Tavan arasına açılan alçak kapının üstünde "5" yazdığını görünce durdu.

Gidip kapıyı çaldı. Ses yok.

"Madeline?" diye seslendi sonra. "Bu bir şaka ise ben gülmüyorum, bilesin."

İçeriden yine ses seda çıkmadı.

Kapıyı şöyle bir zorladı, kilitli değildi. Bunun üzerine kapıyı itip tavan arasından içeri adımını attı. Pencerelerdeki panjurlardan süzülen ışık, duvarlara gölgelerini çiziyordu. Bir duvara dayalı pirinç karyolalı bir yatak vardı; en son kim yatmışsa artık, örtüleri kırışık halde bırakmıştı. Yatağın başındaki sehpanın üstünde ise iki tane kirli kadeh, boş bir şampanya şişesi ve bir ilkyardım çantasından çıkmışa benzeyen çeşitli plastik parçalar vardı. Odanın içinde alkol, ter ve şehvetle çürümüş bedenlerin kokusu vardı.

Bernard'ın şaşkın bakışları, çok geçmeden karyolalı yatağın dibinde duran yüksek topuklu bir kadın ayakkabısına çevrildi. Ardından kaşlarını çatarak yatağa doğru bir adım attı ve o anda ayakkabının, ışıktan parlayan bir kan gölünün ortasında durduğunu fark etti. Yatağın dibine geldiğindeyse hayretle donakaldı.

Yerde yatan kişi, karısıydı. Simsiyah saçları, bir kuzgunun kanatları gibi açılmıştı. Gözleri aralıktı. Beyaz bluzunun üç yerinde büyük kan lekeleri vardı.

Bernard hemen karısının başında diz çöktü. "Hayır," dedi. "*Olamaz.*" Yüzüne dokundu sonra; parmaklarını kadının hâlâ sıcak olan yanaklarında gezdirdi. Ardından kulağını göğsüne, karısının kana bulanmış göğsüne bastırıp dinledi. Ne bir kalp atışı ne de bir nefes duymuştu. Ve o anda gırtlağından bir hıçkırık, acı dolu bir çığlık yükseldi. "*Madeline!*"

Karısının ismi odada yankılanırken, dışarıdan bir ses geldiğini duydu. Ayak sesleriydi bu. Yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleri...

Bernard arkasına dönüp baktığında, Madeline'in silahının şimdi ona doğrultulmuş olduğunu gördü şaşkınlıkla. Sonra kafasını kaldırıp namluyu tutan yüze baktı. Çok anlamsızdı bu! Hem de çok.

"Neden?" diye sordu Bernard.

Fakat cevap olarak duyduğu tek şey, susturuculu tabancanın boğuk sesi oldu. Ve merminin darbesiyle birlikte yere, Madeline'in yanına yığıldı. Kısa bir süre de olsa, yanında yatan karısının bedenini, parmaklarına değen ipeksi saçlarının yumuşaklığını hissetti. Ardından bir gayretle uzanıp kadının başını okşadı. *Aşkım,* diye düşündü o anda. *Biricik aşkım.*

Ve sonra eli düştüğü yerde öylece kaldı.

Bir

Buckinghamshire, İngiltere
Yirmi yıl sonra

Jordan Tavistock, Hugh Amca'nın rahat koltuğuna gömülüp, bu dünyadan uzun yıllar önce göçüp gitmiş olan akrabasının, talihsiz Lovat Kontu'nun duvarda asılı portresine daha önce binlerce kez olduğu gibi keyifle baktı. *Şu kaderin cilvesine bak sen*, diye düşündü sonra; koskoca Lord Lovat, bir şöminenin üstünde, dört tane çıtanın içine hapsolacaktı demek ki. Tower Hill'de kellesini kaybetmiş –İngiltere tarihinde, kanunen başı kesilerek idam edilen son insan olan– bir akrabalarının resmini baş köşeye asmaları, Tavistockların kendilerine özgü tuhaflıklarının en büyük kanıtlarından biriydi herhalde. Jordan kadehini talihsiz konta doğru kaldırıp şarabından büyük bir yudum aldı. Ona kalsa, kendine bir kadeh daha koyardı ama saat beş buçuk olmuştu ve Bastille Günü daveti için çağrılan konuklar gelmeye başlamış olmalıydı.

Beynimin birkaç hücresi sağlam kalsın bari, diye düşündü. *İnsanların gevezeliklerini başka türlü çekemem yoksa.*

Jordan boş konuşmalardan oldum olası haz etmezdi ama onun aksine, Hugh Amcası bu havyarlı, siyah kravatlı partilerin müptelasıydı neredeyse. Neyse ki, evlerinde konuk ettikleri Sör Reggie ve Leydi Helena Vane'in onuruna düzenlenen bu davet, her zamanki atlı süvari geçidinden daha ilginç olacağa benziyordu. Bu, Hugh Amca'nın İngiliz İstihbaratı'ndan emekli olduğundan beri verdiği ilk partiydi ve MI6'dan bazı meslektaşları da gelecekti muhakkak. Hele bir de, ekonomi zirvesi için Londra'ya gelmiş olan birkaç eski dost da katılacak olursa, gece kim bilir ne kadar eğlenceli geçecekti. Bir grup eski casus ve diplomat bir araya geldi mi, her türlü sürprize açık olmak gerekirdi.

Amcası çalışma odasına homurdanarak girince Jordan kafasını kaldırıp ona baktı. Hugh smokinini giymiş, çaresizce papyonuyla boğuşuyordu.

"Jordan, gel şu lanet şeyi takmama yardım et," dedi Hugh.

Jordan da bunun üzerine koltuktan kalkıp amcasının yanına gitti, adamın kördüğüm ettiği papyonu çözdü. "Davis nerede? Böyle şeylerde daha beceriklidir o."

"Onu, kız kardeşini almaya gönderdim."

"Beryl yine mi dışarı çıkmış?"

"Başka ne olacaktı ki? Kıza 'kokteyl parti' dediğin anda ortadan kayboluyor."

Jordan az önce açtığı kumaşı papyon şeklinde bağla-

maya başlamıştı bile. "Beryl partilerden hiçbir zaman hoşlanmadı zaten. Aramızda kalsın ama kızcağıza şu Vanelerden de gına gelmiş olmalı."

"Neden? Nelerini beğenmiyor ki? Bence onlar..."

"Birbirlerine sürekli laf sokup durmaları yok mu..."

"Ah, o mu? İyi de onlar hep böyleler ki. Ben artık duymuyorum bile."

"Peki Reggie'nin, yavru köpekler gibi Beryl'in peşinden ayrılmamasına ne demeli?"

"Etrafta güzel bir kadın oldu mu," dedi Hugh gülerek. "Reggie, dediğin gibi, bir yavru köpekten farksız olur."

"O halde Helena'nın sürekli onunla uğraşmasına şaşırmamalı." Jordan geri çekilip amcasının papyonuna baktı kaşlarını çatarak.

"Nasıl durdu?"

"İş görür."

Hugh kafasını çevirip duvardaki saate baktı. "Ben gidip mutfağa bir göz atayım. Bakayım her şey yolunda mı. Bu arada Vaneler neden hâlâ inmediler?"

Sanki onu duymuşlar gibi, bir anda merdivenden sesler gelmeye başladı. Leydi Helena her zamanki gibi kocasını haşlıyordu. "Demek ki birilerinin bazı şeyleri gözüne sokması gerekiyor," dedi kadın.

"Ve nedense o birileri de hep sen oluyorsun."

Sör Reggie bir hışımla çalışma odasına daldı; arkasından da karısı. Bu bariz uyumsuz çifti ne zaman görse düşünmeden edemiyordu Jordan. Yakışıklı, kır saçlı Sör Reggie ve

onun dibinde fare gibi kalan karısı. Belki de bu eşleşmeyi en iyi. Helena'nın aileden kalma yüklü mirası açıklayabilirdi. Para her zaman güçlü bir dengeleyiciydi ne de olsa.

Saat altıya gelirken Hugh kadehlere şarap doldurup etrafındakilere uzattı. "Kalabalık gelmeden önce," diye söze girdi, "Paris'e sağ salim dönmeniz umuduyla kadeh kaldırmak istiyorum." Herkes aynı anda birer yudum aldı kadehlerinden. Eski dostların, birlikte geçirdikleri güzel günleri andıkları sessiz, sakin bir seremoniydi bu.

Ardından kadeh kaldıran Reggie oldu bu kez. "Bu da İngiliz misafirperverliğine gelsin. Her zaman kalbimizdesiniz!"

Ön kapıdan, taşlık yola giren arabaların sesleri gelmeye başlamıştı. Hep birlikte cama gidip, görüş alanına giren ilk limuzine baktılar. Araba öne gelip durduktan sonra şoför inip kapıyı açtı ve dışarı, dolgun hatlarını, alev alev yanan yeşil elbisesiyle ortaya koymaktan çekinmeyen, orta yaşlı bir kadın indi. Onun arkasından da mor, ipek gömlekli genç bir adam inip kadının koluna girdi.

"Yüce Tanrım, Nina Sutherland ve şımarık oğlu geldi," diye homurdandı Helena. "Kadının bir tek çalı süpürgesi eksik."

O anda yeşil elbiseli kadın, dördünün toplanmış, camdan bakmakta olduklarını fark edip, "Merhaba Reggie! Helena!" diye seslendi onlara.

Hugh da kadehini bırakıp, "Şu barbarları karşılama zamanı geldi," dedi iç geçirerek. Sonra Vanelerle birlikte, misafirlere hoş geldin demek üzere aşağı indiler.

Jordan ise arkada kalıp içkisini bitirdi, yüzüne uygun bir gülümseme kondurdu ve tokalaşmak üzere elini hazırladı. Bastille Günü! Parti vermek için daha iyi bir bahane bulamamışlar mıydı? Son kez, gömleğinin yakasını düzeltti, smokinin kuyruğunu çekiştirdi ve istemeyerek de olsa dışarı çıktı. Bakalım bu gecenin güzeli kim olacaktı.

Şu kız kardeşi de nerede kalmıştı ki sahi?

O esnada, Jordan Tavistock'un endişelerinin biricik nedeni, atının sırtında, dörtnala gidiyordu. *Garibim Froggie'nin de egzersize ihtiyacı var,* diye düşünüyordu Beryl. Sadece onun mu? Benim de var tabii. Rüzgâra karşı başını eğmiş, Froggie'nin yeleleri yüzünü yalarken, hem atının hem de etraftan gelen sıcak temmuz toprağının kokusunu içine çekiyordu. Bu gezintiden Froggie de en az onun kadar hoşlanmış olmalıydı. Beryl, hayvanın kaslarının, daha hızlı gidebilmek için nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. *O da benim gibi şeytanın teki,* diye düşündü Beryl, sonra da zavallı Hughie Amca'nın her duyduğunda korkuyla büzüldüğü o vahşi kahkahalarından birini patlattı. Neyse ki açık havadaydı, dışarıdaydı; edepsiz kadınlar gibi gülebilirdi ve kimse de duyamazdı onu. Keşke hep böyle at sırtında, sonsuza kadar gidebilseydi! Ama etrafı çitlerle ve duvarlarla çevriliydi. Tıpkı hayatı gibi. Bu arada zavallı atını sürekli mahmuzladığının farkında değildi; daha hızlı giderek, peşindeki şeytanları geride bırakmak istiyor gibiydi.

Bastille Günü demek! Parti için daha zavallı bir bahane bulunamazdı herhalde.

Hugh Amca zaten meraklıydı böyle şeylere. Eh, Vaneler de çok eski dostlarıydı, adamakıllı bir vedayı hak ediyorlardı. Ama davetli listesini görmüştü Beryl; ekip her zamanki ekipti. Bu eski casusların ve diplomatların daha heyecan verici bir yaşamları olamıyor muydu? Doğrusu, James Bond'u emekli olmuş, bahçeyle uğraşırken hayal edemiyordu.

Oysaki Hugh Amca'nın başka hiçbir işi yok gibiydi. Mesela bu haftanın olayı, mevsimin ilk melez Nepal domateslerinin toplanması olmuştu. Amcasının arkadaşları çok mu farklıydı sanki? Onlar da Paris'in ya da Berlin'in arka sokaklarında sürtüyor değillerdi ya. Philippe St. Pierre'i hariç tutmak lazımdı galiba. Beryl ona baktığında gençlik hallerini görebiliyordu. Adam altmış iki yaşındaydı ama hâlâ çekiciydi, Fransız çapkın havaları hâlâ yerli yerindeydi. Biraz Reggie Vane de öyleydi; o da yıllar önce pek çok kadının kalbini çalmış gibi duruyordu ama Hugh Amca'nın eski meslektaşları çoğunlukla bitik ihtiyarlardan ibaretti.

Ben onlar gibi olmayacağım. Asla.

Bu noktadan sonra dizginleri Froggie'ye bırakmış, o altta, Beryl üstte, rüzgâr gibi gidiyorlardı.

Açıklık arazinin son metrelerine geldiklerinde Froggie yavaşladı, tırısa indi, sonra da rahvan gitmeye başladı. Beryl onu, kilisenin taş duvarının dibinde durdurdu, üzerinden indi ve yularını bağlamayıp serbest bıraktı. Kilisenin avlusunda kimsecikler yoktu, mezar taşlarının çimenlerin üzerindeki

gölgeleri uzamaya başlamıştı. Beryl alçak duvarın üstünden atlayıp, bahçede bir süre yürüdükten sonra, daha önce kim bilir kaç kez geldiği mezarın önünde durdu. Yan yana iki mezarın başında şık bir dikilitaş yükseliyordu. Mermer taşın üzerinde ne bir süs ne de klasik melek figürleri vardı. Yalnızca sözcükler.

Bernard Tavistock, 1930-1973
Madeline Tavistock, 1934-1973
Dünyada olduğu gibi cennette de beraberiz.

Beryl çimlerin üzerinde diz çöküp, annesiyle babasının yattıkları yere baktı uzun uzun. *Yirmi yıl önce yarın,* diye geçirdi aklından. *Sizi daha iyi hatırlayabilmeyi o kadar çok isterdim ki! Yüzünüzü, gülümsemenizi...* Onun hatırlayabildikleri ise olur olmaz, lüzumsuz şeylerden ibaretti. Deri bavulların, annesinin parfümünün, babasının piposunun kokusu. Eve gelen hediyeleri Jordan'la birlikte açarlarken ambalaj kâğıtlarının çıkardığı hışırtı. Fransa'dan oyuncak bebekler. İtalya'dan müzik kutuları. Bir de kahkahalar tabii. Hiç eksik olmayan o kahkahalar...

Beryl gözlerini yumup, yirmi yıl öncesinden bir yolunu bularak gelen o mutlu kahkahaları düşündü bir kez daha. Börtü böceğin ötüşlerinin, Froggie'nin dizginlerinin şıngırtısının arasında çocukluğunun o seslerini dinledi.

Kilisenin çanı altı kez çaldı...

Ve Beryl hemen ayağa fırladı. Ah hayır, saat ne de çabuk

altı olmuştu öyle. Etrafına bakındı; gölgeler iyice uzamıştı ve Froggie hevesle ona dönmüştü. *Hay aksi,* diye düşündü, *Hugh Amca demediğini bırakmayacak şimdi.*

Kilisenin avlusunu hızla geçip Froggie'nin sırtına atladı. Çok geçmeden, binici ve atı çimenlerin üzerinde, tek vücut olmuş halde dörtnala gitmeye başladılar. *Kestirme yolu kullanmanın tam zamanı,* dedi Beryl kendi kendine, Froggie'yi ağaçların arasına sokarken. Bunun için taş bir duvarın üstünden atlamaları ve sonrasında oldukça bozuk bir yoldan gitmeleri gerekecekti ama olsun, en azından yolu bir mil kısaltabileceklerdi. Froggie zamanın ne kadar dar olduğunu anlamış olacak ki, tecrübeli bir engelli yarış atı olarak bütün zarafetiyle atladı taş duvarın üstünden. Beryl ise onun sırtında bir an havalandı, ardından yere yumuşak bir iniş yaptı. Böylece en büyük engellerini arkada bırakmış oluyorlardı. Artık şu ilerideki dönemeçten de saptılar mı...

Beryl'in gözünde o anda kırmızı ışıklar çaktı, yol kenarında bir arabanın acı fren sesini duydu. Froggie ise ürküp aniden durdu ve şaha kalktı. Ve ondan böyle ani bir hareket beklemeyen Beryl eyerin üstünden devrilip hızla yere düştü.

Başının dönmesi geçtikten sonra Beryl'in ilk tepkisi, yere düşmüş olmanın, hem de böyle aptalca bir sebepten ötürü düşmüş olmanın şaşkınlığıydı.

Fakat hemen sonra, aklına Froggie'nin yaralanmış olabileceği gelince endişeye kapıldı ve aceleyle ayağa kalkıp dizginleri yakaladı. Froggie'nin korkusu hâlâ geçmemişti; yolun kenarında gergin bir halde gidip geliyordu. O anda ara-

banın kapısının gürültüyle kapanması ve onlara doğru birinin koşmaya başlaması ise zavallı atın sinirlerini daha da gerdi.

"Daha fazla yaklaşmayın!" diye tısladı Beryl, omzunun arkasından bakarak.

Endişeli olduğu her halinden anlaşılan bir ses, "Siz iyi misiniz?" diye sordu, Beryl'e cevaben. Cana yakın, kalınca bir erkek sesiydi bu. Amerikan aksanı vardı sanki.

"İyiyim ben," diye çıkıştı Beryl.

"Peki ya atınız?"

Beryl, Froggie'nin yanında diz çöküp, tatlı tatlı konuştu onunla, ön bacağının üstünde elini gezdirdi. Neyse ki o narin kemikleri zarar görmemiş gibiydi.

"Aygırınız iyi mi?" diye sordu adam bir kez daha.

"Aygır değil, kısrak o," diye karşılık verdi Beryl. "Ve de evet, iyi görünüyor."

"Erkek mi dişi mi ben de anlarım aslında," dedi adam. "Onun için nereye bakacağını bilmek yeterli."

Beryl gülümsemesini bastırmaya çalışarak ayağa kalktı ve dönüp adama baktı. Adamın saçları ve gözleri koyu renkliydi; Beryl'in dikkatini ilk çeken bu olmuştu. Ve tabii bir de, kasıntı İngilizlerin aksine, belirgin bir mizah anlayışı vardı. Muhtemelen kırk yıldan uzun zamandır gülen gözlerin etrafında çekici kırışıklıklar baş göstermeye başlamıştı. Adam, gömleğinin içine resmi, siyah bir kravat takmıştı ve geniş omuzları, üstündeki smokini epey gösterişli bir şekilde dolduruyordu.

"Bu ufak kaza için özür dilerim," dedi adam. "Hata benimdi sanırım."

"Burası şehir değil. Burada hız yapılmaz. Köşeyi dönünce karşınıza ne çıkacağını bilemezsiniz."

"Evet, artık bunu ben de anlamış bulunuyorum."

Froggie sabırsızca dürtünce Beryl uzun uzun boynunu okşadı onun. Adamın bakışları ise ikisinin üstündeydi.

"Ama haklı sayılacak bir nedenim var," dedi adam nihayet. "Buraya gelene kadar yolu kaç kez şaşırdım kim bilir. Bir de fena halde geç kalmış durumdayım. Chetwynd diye bir yeri arıyorum. Nerede olduğunu biliyor olabilir misiniz?"

"Chetwynd'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu Beryl, kafasını hayretle yana yatırarak. "Ama yine yanlış yola sapmışsınız."

"Sahiden mi?"

"Yarım mil kadar önce dönmüşsünüz. Şimdi yeniden anayola çıkın ve biraz daha devam edin, sapacağınız yeri görürsünüz zaten. İki yanında uzun uzun karaağaçlar sıralı özel mülkiyet giriş yoludur, görür görmez anlarsınız."

"Madem öyle, gözlerimi karaağaçlardan ayırmam ben de."

Beryl, Froggie'nin sırtına bir kez daha binip, adama bir de tepeden baktı. Oradan, atın sırtından bakıldığında bile dikkat çekici bir vücudu vardı. Smokininin içinde son derece şık ve zarif duruyordu. Ayrıca kendinden çok da emin görünüyordu; koskoca bir atın tepesine çıkmış bir kadından çekinecek bir tipe benzemiyordu yani.

"Siz iyi olduğunuza emin misiniz gerçekten?" diye sordu adam yeniden. "Bana epey kötü düşmüşsünüz gibi geldi de."

"Daha önce de düştüm ben," dedi Beryl gülümseyerek. "Kafam serttir yani."

Adam da gülümseyip, çökmeye başlayan akşam karanlığını beyaz ve düzgün dişleriyle aydınlattı. "Acısı sonradan çıkmaz umarım."

"Siz asıl kendinizi düşünün bence."

"Efendim?" dedi adam, kaşlarını çatarak.

"Birazdan, gittiğiniz yerde lüzumsuz sohbetlere maruz kalınca anlarsınız," dedi Beryl, sonra da kahkahayla gülerek atını çevirdi. Ardından adama, "İyi akşamlar," diye seslenip el salladı ve Froggie'yi mahmuzlayıp ağaçların arasına yönlendirdi.

Araba yolunu arkasında bıraktıktan sonra, Chetwynd'e adamdan daha önce gideceğini fark edip bir kez daha güldü. Şu Bastille Günü, sandığından daha eğlenceli geçecekti galiba. Froggie'yi çizmesiyle bir kez daha dürtüp dörtnala sürmeye başladı.

Richard Wolf bir süre kiralık MG'sinin yanında durup kadının uzaklaşmasını, sırtındaki atın yeleleri gibi havada uçuşan siyah saçlarını seyretti. Fakat bu çok sürmedi; birkaç saniye içinde, ağaçların arasında gözden kayboldu kadın. Onun kim olduğunu Lord Lovat'a sorsa iyi olacaktı. *Baksana Hugh, sizin buralarda dolaşıp duran, siyah saçlı bir cadı tanıyor musun?* Kadın, üstündeki kırış kırış gömleği ve çimen lekeli binici pantolonuyla köylü kızlarına benziyordu ama

aksanı, en iyi okullarda eğitim gördüğünü ele veriyordu. Daha büyüleyici bir çelişki olamazdı herhalde.

Arabaya bindiğinde saat altı buçuktu; Londra'dan yola çıkalı epey bir zaman olmuştu. Şu köy yollarının canı cehenneme! Arabanın burnunu çevirip anayola döndü, fakat bu kez virajlarda yavaşlamayı ihmal etmedi. Karşısına ne çıkacağı belli olmazdı. Belki bir inek fırlardı yola, belki de bir keçi.

Ya da at sırtında bir cadı daha.

*Kafam sertti*r, demişti kız. Gülümsedi Richard. Gerçekten de öyle olmalıydı. Eyerden düşüp resmen yere çakılmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi nasıl da fırlamıştı ayağa. Bir de ukalaydı ki, sorma gitsin. Sanki kısrağı aygırdan ayırt edemeyecekmişim gibi. Doğru düzgün görebilsem ben de anlardım hayvanın cinsiyetini.

Ama kızı doğru düzgün görebilmişti neyse ki. Tam da aradığı kadın tipiydi aslında. O kuzgun karası saçlar, gülen yeşil gözler. *Bana birilerini hatırlatıyor ama kim?*

Bütün bu düşünceleri bastırıp, kötü hatıralarla dolu o bataklığa gömdü Richard. Kötü hatıralar kadar kâbuslarla da dolu olan o bataklığa. Ona verilen ilk görevden –yani ilk başarısız görevinden– kalma o korkunç yansımaları zihninden hiçbir zaman silip atamamıştı. Böyle kötü bir başlangıç bütün kariyerinin rengini değiştirmiş, hiçbir şeyi hafife almamayı bu sayede öğrenmişti. Bu işte başka türlü hareket etmek düşünülemezdi. Elindeki bilgileri adam gibi inceleyecek, bilgi kaynaklarına asla güvenmeyecek, bir de arkanı her an, her dakika kollayacaksın.

Ama artık yorulmaya başlamıştı. *Belki de geri çekilip erkenden emekli olmalıyım. Ben de Hugh Tavistock gibi sakin bir taşra hayatı yaşamalıyım.* Ama onun, Tavistock gibi soylu bir ailesi ve atalarından kalma bir malikânesi yoktu tabii. Bir an Hugh Tavistock şişman, kel kafalı bir kont olarak geldi gözüne. Kendi kendine güldü. *Tabii ya,* diye düşündü. *Ben de Connecticut'taki o on dönümlük araziye kurulur, kendimi bilmem nerenin kontu ilan eder, hıyar falan yetiştirmeye başlarım.*

Ama öyle bir şey olsa işini özlerdi kesinlikle. Tehlikenin kokusunu, uluslararası çaptaki akıl oyunlarını özlerdi. Dünya baş döndürücü bir hızla değişiyordu; insan, dostunu düşmanından ayırt edemiyordu ama bu, işi daha da eğlenceli bir hale sokuyordu.

Nihayet Chetwynd sapağına varmıştı. Siyah saçlı kadının dediği gibi, iki yanında muazzam karaağaçlar uzanıyordu. Yolun sonuna geldiğinizdeyse buranın sıradan bir taşra malikânesi değil, çıkma kuleleri ve sarmaşık kaplı taş duvarlarıyla tam bir kale olduğunu görebiliyordunuz. Kalenin etrafı göz alabildiğine, bakımlı bahçelerle kaplıydı ve bir taş yol, ortaçağa özgü bir fundalık labirentin içinde kayboluyordu. Demek Hugh Tavistock, kraliçeye ve ülkesine verdiği kırk yıllık hizmetin ardından böyle bir yere çekilmişti. Eh, bunda kont olmanın da etkisi olmuştu muhakkak; insan, devlet kapısında çalışmakla bu kadar servet kazanamazdı ama Hugh hiç de o taşra asilleri gibi biri değildi. Hiçbir yapmacıklığı, kendini beğenmişliği olmayan, sanki MI6'nın tepe

noktalarına kadar hasbelkader gelmiş, dalgın, sıradan bir devlet memuru gibiydi Hugh.

Richard kafasında bu düşüncelerle girişteki merdivenleri çıkıp güvenliği hızla aştıktan sonra balo salonuna adımını attı.

İçeri girer girmez, konukların arasında pek çok tanıdık simayla karşılaştı. Ekonomi zirvesi dolayısıyla Londra'ya, dünyanın dört bir yanından diplomatlar ve finans uzmanları akın etmişti. Etrafındaki güruhla kasıntı kasıntı sohbet eden Amerikan büyükelçisini görür görmez tanımıştı. Salonun bir başka tarafında, Paris'ten birkaç ahbabını gördü. Fransa Maliye Bakanı Philippe St. Pierre değil miydi şu? Bank of London'ın Fransa Bölge Müdürü Reggie Vane'le koyu bir sohbete dalmışlardı; onların hemen yanında da Reggie'nin karısı Helena her zamanki bıkkın ve huysuz havalarıyla duruyordu. Richard, kadını bir kez olsun mutlu görmemişti ki zaten.

Salonun bir başka köşesinden yükselen cırtlak bir kahkaha, Richard'ın Paris günlerinden kalma başka bir şahsiyeti fark etmesini sağladı. Tepeden tırnağa yeşillere ve ipeklere bürünmüş, ışıl ışıl parlayan, merhum büyükelçinin dul eşi Nina Sutherland'di bu. Kocası öleli uzun zaman olmuştu ama kadın, diplomat eşliği görevini bir türlü bırakamamıştı. Hemen yanında ise, sanatçı olduğunu duyduğu, yirmi yaşındaki oğlu Anthony vardı. Mor gömleği ve şık takımıyla, annesinden aşağı kalmıyordu o da. Anne oğul, bu halleriyle iki tavus kuşundan farksızdılar. Genç Anthony, eski bir aktris olan annesinin gösteriş merakını sürdürmeye kararlıydı demek ki.

Mantığının sesini dinleyip Sutherland çiftinden uzak durmaya karar veren Richard, ortasında buzdan bir Eyfel Kulesi'nin bulunduğu açık büfe masasına yöneldi. Bu Bastille Günü temasında komik denecek kadar aşırıya kaçılmıştı. Bu akşam *her şey* Fransız tarzıydı: müzik, şampanya, tavandan sarkan üç renkli bayrak...

"İnsan ortaya fırlayıp Fransız milli marşını söylememek için kendini zor tutuyor, öyle değil mi?" dedi bir ses.

Richard sesin geldiği tarafa dönünce, hemen yanında uzun boylu, sarışın bir adamın durmakta olduğunu fark etti. İnce yapısı ve yüzündeki aristokrat ifade, üstündeki kolalı gömleği ve smokiniyle tam bir uyum içindeydi. Genç adam gülümseyerek Richard'a bir kadeh şampanya uzattı ve, "Siz Richard Wolf olmalısınız," dedi.

Richard başıyla onaylayıp kadehi aldı. "Siz de..."

"Ben de Jordan Tavistock. Hugh Amcam içeri girdiğinizi görünce işaret etti. Ben de gelip bir tanışmak istedim."

İki adam bunun üzerine tokalaştılar. Jordan'ın elini sağlam ve samimi bir şekilde sıkması Richard'ı şaşırtmıştı; bu pürüzsüz, aristokrat ellerden böylesini beklemiyordu doğrusu.

"Söylesenize," diye devam etti Jordan, kendine bir kadeh daha şampanya alırken, "siz hangi kategoriye giriyorsunuz? Casus mu, diplomat mı, yoksa finansçı mı?"

Richard yüksek sesle güldü. "Buna cevap vermemi beklemiyorsunuz herhalde."

"Beklemiyorum ama yine de bir sorayım dedim. Sohbeti

hızlandırmakta birebirdir." Kadehinden bir yudum alıp gülümsedi Jordan. "Ayrıca bu bir çeşit zihin egzersizi benim için. Böylece partilerin daha ilginç olmasını sağlıyorum. İpuçlarını bulup kimin istihbaratçı olduğunu anlamaya çalışıyorum, ki buradakilerin yarısı öyle. En azından öyleymiş-ler." Jordan durup salona göz gezdirdi. "Şu kafaların içindeki saklı sırları bir düşünsenize. Gizli dosyalarla dolu bir sürü nöron var burada."

"Bu işle epey yakından ilgili gibisiniz."

"İnsan böyle bir evde büyüyünce ister istemez oyunun bir parçası oluyor," diye karşılık verdi Jordan, Richard'ı kısa bir anlığına süzerek. "Hadi başlayalım. Bir kere kesin Amerikalısınız siz."

"Doğru."

"Şirket müdürleri buraya limuzinlerle geldi ama siz kendi arabanızla geldiniz."

"Bu da doğru."

"Ve de istihbarattan *iş* olarak söz ediyorsunuz."

"Fark etmişsiniz."

"O halde durun bir tahmin edeyim... CIA?"

Richard bunun üzerine kafasını sallayıp gülümsedi. "Ben sadece özel güvenlik danışmanıyım. Sakaroff ve Wolf Şti."

"Kılıfına uydurmuşsunuz işte," dedi Jordan da gülümseyerek.

"Kılıf falan değil, ben gerçekten güvenlik uzmanıyım. Bu gördüğünüz bütün şirket müdürleri, zirvenin güvenli geç-

mesine önem veriyorlar. Bir terörist saldırısıyla günleri mahvolsun istemiyorlar yani."

"Ve de o yaramaz çocukları uzak tutmak için de sizi görevlendiriyorlar," diyerek devamını getirdi Jordan.

"Aynen," dedi Richard. Bir yandan da, *bu çocuk, Madeline'le Bernard'ın oğlu olmalı. Bernard'a çok benziyor. Aynı meraklı, kahverengi gözler, aynı düzgün yüz hatları. Kafası da hızlı çalışıyor. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor; yetenekler de irsi elbette,* diye düşündü.

Jordan'ın dikkati birden, kapıdan içeri gelen yeni bir konuğa çevrilmişti. Richard da merak edip salonun kapısına döndü ve genç kadını görür görmez şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

O siyah saçlı cadıydı bu ama şimdi üstünde binici pantolonu ve çizmeleri değil, gece mavisi renginde, ipekten bir elbise vardı. Saçlarını da açmış, omuzlarından aşağı dalga dalga bırakmıştı. Aralarındaki mesafeye rağmen, kadının büyüleyici cazibesini hissedebiliyordu. Onunla birlikte içeri giren hava, salondaki bütün erkeklerin dikkatini çekmişti.

"Bu o," diye mırıldandı Richard.

"Siz tanıştınız mı?" diye sordu Jordan.

"Tesadüfen. Arabamla, bindiği atı ürküttüm. Düşmek pek hoşuna gitmedi sanırım."

"Onu attan düşürdün mü gerçekten?" dedi Jordan hayret içinde. "Ben böyle bir şey mümkün değil sanıyordum."

Kadın salona süzülerek girip, ortada dolaşan bir tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve kalabalığı iki tarafa savurarak ilerledi.

"Bir elbiseyi nasıl dolduracağını biliyor," dedi Richard hayranlık içinde.

"Bu düşünceni ona da söylerim," dedi Jordan.

"Neden söyleyesin ki?"

Jordan bunun üzerine kadehini bırakıp güldü. "Hadi gel Wolf. İkinizi tanıştırmak istiyorum."

Ona doğru yaklaşırlarken kadın, Jordan'ı tanıyıp kocaman gülümsedi. Hemen sonra, gözleri Richard'a çevrilir çevrilmez az önceki rahat gülümsemesi temkinli bir yüz ifadesine dönüştü. *Bu hiç iyi olmadı,* diye düşündü Richard. *Onu attan nasıl düşürdüğümü, başına nasıl bir bela açtığımı unutmamış demek ki.*

"Evet," dedi kadın, elinden geldiğince kibar bir şekilde, "yine karşılaştık."

"Umarım beni affetmişsinizdir."

"Asla," dedi kadın gülümseyerek. Ne gülümsemeydi ama!

"Tatlım, bu beyefendi Richard Wolf," diye araya girdi Jordan.

Kadın bunun üzerine elini uzattı. Richard kendisine uzanan eli tuttuğunda, kadının yapmacıksız, samimi bir şekilde tokalaşmasına şaşırdı. Gözlerine baktığı anda ise bir tanıdıklık hissiyle sarsıldı. *Tabii ya. İlk karşılaştığımızda da anlamalıydım. O siyah saçlar. O yeşil gözler. Madeline'in kızı bu.*

"Seni Beryl Tavistock'la tanıştırayım," dedi Jordan. "Kendisi kız kardeşim olur."

***

"Ee, Hugh Amcamla nereden tanışıyorsunuz bakalım?" diye sordu Beryl, Richard'la birlikte bahçede dolaşırlarken. Karanlık iyice çökmüş, yaz akşamlarının o tatlı havasında çiçeklerin renkleri gölgelere saklanmıştı. Ama varlıklarını kokularıyla belli ediyorlardı. Adaçayı, gül, lavanta, kekik. *Adam karanlıkta bir kedi gibi hareket ediyor,* diye düşündü Beryl. Hem sessiz hem de gizemli.

"Onunla yıllar önce Paris'te tanıştık," dedi Richard. "Ardından bir süre izimizi kaybettik ama sonra, sanırım birkaç yıl önceydi, danışmanlık şirketimi açtığımda amcan nezaket gösterip beni tanıdıklarına tavsiye etti."

"Jordan, Sakaroff ve Wolf adında bir şirketinizin olduğunu söyledi."

"Evet, güvenlik danışmanlığı yapıyoruz."

"Peki gerçek işiniz bu mu?"

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, *gayriresmi* bir işiniz yok mu?"

Richard başını arkaya atarak güldü. "Sen ve kardeşin, lafı dolandırmadan konuya girmeye pek meraklısınız."

"Bunu zamanla öğrendik. Boş muhabbetlerden kaçınmak için iyi bir yöntem."

"Ama boş muhabbetlerin de toplum hayatında bir yeri vardır."

"Hayır, boş muhabbetler toplumun gerçekleri saklama şeklidir."

"Ve siz de her zaman gerçekleri duymak istiyorsunuz."

"Kim istemez ki?" Beryl kafasını kaldırıp, gözlerini gör-

mek için Richard'a baktı ama adamın gözleri karanlıkta iyice kaybolmuştu.

"Gerçek, duyduğun gibi," dedi Richard. "Ben gerçekten güvenlik danışmanlığı yapıyorum. Ortağım Niki Sakaroff'la birlikte..."

"Niki mi? Nikolai Sakaroff mu yoksa?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Richard, gereğinden biraz fazla masum bir ses tonuyla.

"Eski KGB ajanı değil miydi o?"

Bir an bir sessizlik oldu. "Evet, öyleydi eskiden," dedi Richard soğukkanlılıkla. "Niki'nin bazı bağlantıları olmuş olabilir."

"Bağlantı mı? Yanlış hatırlamıyorsam Nikolai Sakaroff basbayağı albay falandı. Demek iş ortağınız da o." Beryl durup güldü. "Şu kapitalizmin elleri nerelere ulaşıyor."

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Sonra, "Hâlâ CIA için de çalışıyor musun?" diye sordu Beryl nihayet.

"Ben öyle bir şey dedim mi ki?"

"Böyle bir sonuca varmak çok da zor değil. Bu arada ağzım sıkıdır, merak etme. Sırrın bende güvende yani."

"Yine de sorguya çekilmeyi reddediyorum."

Beryl kafasını çevirip ona gülümseyerek baktı. "Hem de bunca işkenceye rağmen, öyle mi?"

O anda Richard'ın dişleri karanlıkta parlayarak belirdi. "Bu, işkencenin şekline bağlı. Güzel bir kadın kulaklarımı tatlı tatlı dişleyecek olursa her şeyi itiraf edebilirim."

Taş yol labirentte sona eriyordu. Bir an ikisi birden durup

önlerindeki çalıdan duvara baktılar.

"Hadi içine girelim," dedi Beryl nihayet.

"Çıkış yolunu biliyor musun ki?"

"Buluruz nasıl olsa."

O önde, Richard arkada, çalılıkların arasına daldılar. Beryl labirenti avucunun içi gibi biliyordu aslında, nereden nereye sapılır, neresi çıkmaz yoldur, hepsi ezberindeydi. "Ben buradan gözüm kapalı bile çıkarım," dedi gülümseyerek.

"Chetwynd'de mi büyüdün?"

"Yatılı okulların haricinde hep buradaydım. Sekiz yaşından beri Hugh Amca bakıyor bize. Annemle babam öldüğünden beri yani."

Bu arada labirentin merkezindeki boşluk alana da gelmişlerdi. Çimenlerin tam ortasında taştan bir bank vardı ve ay ışığında birbirlerinin yüzlerini biraz olsun görebiliyorlardı artık.

"Onlar da bu işlerin içindeydiler," dedi Beryl, çimenlerin etrafında yürürlerken. "Bunu muhtemelen sen de biliyorsun."

"Evet, annenizle babanız hakkında... bir şeyler duymuştum."

Adamın sesindeki çekingenliği hemen fark eden Beryl, endişesinin nedenini de merak etmişti. Şimdi de taş bankın yanında ayakta durmuş, ellerini cebine sokmuştu. *Herkes sırlarla dolu. Neden bu evde kimse gerçekleri söyleyemiyor?*

"Onlar hakkında ne duymuştun?" diye sordu Beryl.

"Paris'te öldüklerini mesela."

"Görev sırasında öldüler. Hugh Amca, görevleri gizli olduğu için fazla bir şey anlatmadı bize. Yani pek bir şey bilmi-

yoruz." Beryl yürümeyi bırakıp Richard'a döndü. "Ama ben bugünlerde yine çok sık düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü on beş temmuz onların ölüm yıldönümü. Yirmi yıl önce yarın yani."

Richard, genç kadına doğru yaklaşırken yüzü hâlâ gölgelerin içinde, karanlıktaydı. "Peki sizi kim büyüttü? Amcanız mı?"

Bunun üzerine Beryl gülümsedi. "Büyüttü demek ne kadar doğru olur bilemem. Hugh Amca bize daha çok, başımızı sokacağımız bir ev verdi, sonra da istediğimiz gibi büyüyelim diye serbest bıraktı bizi. Jordan kendi adına iyi şeyler yaptı diye düşünüyorum. Üniversiteye falan gitti mesela. Ama Jordie ailenin zeki çocuğu zaten."

Richard ona biraz daha yaklaştı. Artık onun karanlıkta bile parlayan gözlerini daha rahat görebiliyordu. "Peki sen ailenin nesisin?"

"Ben sanırım... sanırım ailenin yabani kızıyım."

"Yabani kız, öyle mi?" diye mırıldandı Richard. "Nedense buna hiç şaşırmadım."

Beryl'in yüzüne hafifçe dokundu. O kısacık temas bile Beryl'in teninin tatlı tatlı ürpermesine yetmişti. Kalbinin küt küt attığını, nefesinin hızlandığını fark etti. *Buna neden izin veriyorum ki?* diye düşündü Beryl. *Aşk meşk işlerini bırakmıştım güya. Oysaki şimdi, neredeyse hiç tanımadığım bu adam beni o oyuna –hiçbir zaman beceremediğim o oyuna– sürüklüyor. Ne kadar büyük bir düşüncesizlik ve aptallık bu benimkisi. Ne büyük delilik.*

Ama yine de, bana bir kez daha, bir kez daha dokunması için can atıyorum...

O anda adamın dudakları onun dudaklarına dokundu. Bir öpücük denemeyecek kadar hafif bir temastı bu, ama Beryl adamın nefesindeki şampanya kokusunu almıştı ve uzun bir öpücük için yanıp tutuşuyordu şimdi. Bir an, günahın kıyısında durup gözlerini açtılar, birbirlerine baktılar.

Ve ilk teslim olan Beryl oldu. Kendini Richard'ın kollarına bıraktı; Richard onu sımsıkı sardı ve o anda dudakları birleşti, baştaki hafif temas tutkulu bir öpücüğe dönüştü.

"Yabani kız," diye fısıldadı Richard. "Evet, kesinlikle öylesin."

"Kolay mutlu olmam."

"Hiç şaşırmadım."

"Hem de *çok* zorumdur."

"Onu da fark ettim."

Ardından bir daha öpüştüler ama sonra, adamın nefesinin bir hırıltı şeklinde çıkmaya başladığını gören Beryl, onun da kendisi gibi çaresiz bir ihtiras kurbanı olduğunu fark edip durdu ve o anda aklına şeytanca bir fikir geldi.

Hemen geri çekilip adamın gözlerinin içine bakarak, "Ee, şimdi söyleyecek misin bakalım?" dedi.

"Neyi söyleyecek miyim?" diye sordu Richard, bariz bir şaşkınlıkla.

"Kimin için çalıştığını?"

"Sakaroff ve Wolf Şti. için tabii ki," diye karşılık verdi

Richard, kısa bir anlık duraksamanın ardından. "Güvenlik danışmanlığı."

"Yanlış cevap," dedi Beryl. Sonra muzipçe gülerek döndü ve labirentin içinde gözden kayboldu.

Paris

Marie St. Pierre saat 8.45'te, alışkanlık edindiği üzere, arı polenli kremini yüzüne sürdü, sert kır saçlarını fırçayla taradı, yorganın altına girdi. Sonra uzaktan kumandayla televizyonu açıp en sevdiği diziyi buldu. Seslendirme dublaj olsa da, sahneler ona bazen abartılı ve yapmacık gelse de, anlatılan hikâyeleri kendine yakın buluyordu. Aşk ve güç. Acı ve intikam. Aşkı ve acıyı Marie de bilirdi. Bir tek işin intikam kısmını beceremiyordu. İçi ne zaman öfkeyle dolsa, hayal gücü ne zaman şeytani planlarla kıpırdansa, yapacaklarının sonuçlarını düşünmeye başlıyor, sonra da öç almaya dair bütün hisleri uçup gidiyordu. Hayır, Philippe'i çok seviyordu o. Hayatın her aşamasında birlikte yürümüş, birlikte bir yerlere gelmişlerdi. Şimdi de maliye bakanlığından başbakanlığa doğru fazla bir yolları kalmamıştı.

Aniden ekranda beliren bir flaş habere takıldı gözü; Londra'daki ekonomi zirvesine. Philippe'i de gösterirler miydi acaba? Ama hayır, konferans masasında toplanmış bir düzine takım elbiseli adam sadece beş saniye görünmüştü ekranda, o kadar. Görememişti Philippe'i. Hayal kırıklığı içinde arkasına

yaslanıp kim bilir kaçıncı kez, onunla Londra'ya gitmemekle doğru yapıp yapmadığını düşündü. Uçağa binmekten nefret ediyordu Marie. Philippe de onu, yolculuğun yorucu olacağı konusunda uyarmıştı. Burada kalırsan daha iyi olur demişti ona. Londra'dan nefret edersin demişti.

Ama yine de, birkaç günlüğüne de olsa onunla bir yerlere gitmek güzel olabilirdi. Bir otel odasında ikisi baş başa. Yeni bir yer, yeni bir yatak. Belki de evliliklerinin şiddetle ihtiyaç duyduğu o kıvılcımı bu sayede yakalarlardı.

O anda aklına başka bir şey geldi. Yüreğini düğüm düğüm yapacak kadar acı verici bir düşünce. *Ben buradayım. Philippe ise Londra'da tek başına...*

Tabii gerçekten tek başınaysa...

Olasılıkları düşünürken bir titreme geldi üzerine. Gözünün önünde çeşitli görüntüler belirdi. Nihayet, içindeki sese daha fazla kulak tıkamayıp telefona sarıldı, Nina Sutherland'in Paris'teki evinin numarasını çevirdi.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Sonra kapatıp yine aradı. Ama telefonu bu kez de açan olmadı. Elindeki ahizeye bakakalmıştı Marie. *Demek Nina da Londra'ya gitti,* diye düşündü. İkisi, kesin Philippe'in otel odasında buluşacaklardı. *Ben Paris'te, evde tek başıma beklerken onlar...*

Hızla yataktan fırladı. En sevdiği dizinin oynamakta olmasına aldırmadan giyinmeye başladı. *Belki de karar vermekte acele ediyorumdur,* diye düşünüyordu. *Belki de Nina aslında evindedir, sadece telefonu açmak istememiştir.*

Bunun için yapacağı şey belliydi. Arabayla Nina'nın Ne-

Milly'deki dairesinin önünden geçecek, içeride ışık yanıyor mu yanmıyor mu diye bakacaktı.

Peki ya yanmıyorsa?

Hayır, bunu şimdiden düşünmenin hiç gereği yoktu.

Giyinmesi bittikten sonra hemen aşağı inip, karanlık salondan çantasını ve anahtarlarını aldı, evin dış kapısını açtı. Tam gecenin serin havası yüzüne çarpmıştı ki, kulakları sağır eden bir patlama oldu.

Ve o patlamayla birlikte Marie'nin ayakları yerden kesildi, önündeki basamakların üzerine düştü. Ellerini son anda siper ettiği için başını merdivenin beton zeminine çarpmaktan kurtulmuştu. Üstüne cam kırıkları yağarken arkadan alevlerin çıtırtısını ilk defa duydu. Sonra yavaşça dönüp, sırtüstü yatarken yukarıda, yatak odasının penceresinden yayılan alevleri gördü.

Patlamanın nedeni o olmalıydı. Bomba onun için patlatılmıştı.

İtfaiye sirenleri yaklaşırken, kırık camların içinde sırtüstü yatmış, *bunu da mı görecektik aşkım?* diye düşündü Marie.

Ve yukarıda, yatak odasının yanışını seyretti.

İki

Buckinghamshire, İngiltere

Eyfel Kulesi eriyordu. Jordan açık büfe masasının yanında durmuş, buzdan heykelden süzülen suların, altındaki istiridye tepsisine damlayışını seyrediyordu. *Bastil Günü buraya kadarmış demek ki,* diye düşündü Jordan, bezgin bir halde. Bir parti ve bir gece daha sona eriyor.

"Bir seferde bu kadar çok istiridye yenmez Reggie," dedi bir ses huysuz huysuz. "Gut hastası olduğunu unuttun herhalde."

"Aylardır sıkıntı çıkarmıyor ki bana."

"Yediğini içtiğini *ben* kontrol ediyorum da ondan," diye karşılık verdi Helena.

"Madem öyle, hayatım," dedi Reggie, tepsiden bir istiridye daha alırken, "bu gece de kontrol etmeyiver, olsun bitsin." Sonra kabuğu açıp, içindeki istiridyeyi çıkardı ve o vıcık vıcık parçayı boğazından aşağı yuvarlayıp zevkle mırıldandı.

Onu gören Helena ise, "Bir hayvanı canlı canlı yemek kadar iğrenç bir şey olamaz herhalde," dedi ürpererek. Hemen diplerinde duran Jordan'ın alaycı bakışlarını fark edince, "Sence de öyle değil mi?" diye sordu ona.

Jordan ise diplomatik bir şekilde omuz silkerek, "Önemli olan, yetiştirilme şekli sanırım," dedi. "Bazı kültürlerde karınca yiyorlar. Hatta canlı canlı balık yiyen ya da maymunların kafalarını tıraş edip, kaşık daldıranlar bile..."

"Ah, yapma lütfen," diye homurdandı Helena.

Jordan tehlikeyi fark edip, yeni bir karıkoca kavgası patlayacağını anlayınca hemen sıvıştı oradan. Gözünü kan bürümüş bir karıkocanın arasında kalmak istemiyordu. Bu didişmelerin galibi çoğu zaman Leydi Helena oluyordu herhalde. Ee, paranın gücüydü bu ne de olsa.

Oradan Maliye Bakanı Philippe St. Pierre'in yanına gidince bu kez de dünya ekonomisi üzerine verilen bir nutkun ortasında kaldığını fark etti. Zirve tam bir fiyasko oldu, diyordu Philippe. Amerikalılar ticari ayrıcalıklar istemeyi biliyorlardı ama iş, mali sorumluluklara gelince hemen yan çiziyorlardı falan filan. Jordan, Nina Sutherland'in, incik boncuklarıyla ve tavus kuşundan bozma oğlu Anthony'yle birlikte aralarına dalmasına bu kadar sevineceğini tahmin edemezdi.

"Toparlanıp kendine gelmesi gereken bir tek Amerikalılar mı sanki," diye söze girdi Nina. "Şu günlerde biz de berbat hallerdeyiz, Fransızlar da. Sen ne dersin Philippe?"

Kadının ona, gözlerini dikerek bakışı utandırmıştı Phi-

lippe'i. "Evet, hepimiz zor zamanlardan geçiyoruz Nina ama..."

"Ama bazılarımızın işi daha zor."

"Bu mesele bütün dünyayı ilgilendiriyor. Biraz sabırlı olmak lazım."

Nina onu ağzı açık, konuşmaya hazır halde bekledikten sonra, "Peki ya bekleyemiyorsak?" diye atıldı, ardından içkisini sonuna kadar dikip, kadehi sert bir şekilde bıraktı. "O zaman ne yapacağız Philippe'ciğim?"

Konuşma o anda bitivermişti. Jordan bir ara Helena'ya baktı; kadın gayet memnun bir halde izliyordu olan biteni. Philippe ise içkisine sarılmış, kadehi sıkmaktan parmaklarının boğum yerlerinde kanı çekilmişti. *Ne oluyor burada acaba?* diye düşündü Jordan. İşin içinde alttan alta bir kan davası falan mı seziyorum? Bu akşamki kalabalıkta tuhaf bir gerginlik vardı zaten. Belki de su gibi akan şampanya yüzündendi. Mesela Reggie içkiyi fazla kaçırmıştı; orası kesindi. İstiridyelerle işini bitirmiş, şimdi de şampanya masasına geçmişti işte. Masanın başında bir süre durup, titrek ellerle bir kadeh daha aldı ve dudaklarına götürdü. Evet, evet, bu akşam herkeste bir gariplik vardı. Beryl'de bile.

Hatta aralarında en garip davranan Beryl'di belki de.

Kız kardeşi salona döndüğünden beri gözü üzerindeydi. Kızın yanakları kızarmış, gözlerine alışılmadık bir ışık gelmişti. Eteğinin dibinden ayrılmayan Amerikalıda da vardı bir şeyler; onun da yanakları kızarmıştı ve halinden epey memnun görünüyordu. *Hah, şimdi anlaşıldı,* diye düşündü Jordan,

gülümseyerek. Bahçede bir flörtleşme olmuş demek ki. Beryl adına sevinmişti. Biraz gönül ilişkileri iyi gelebilirdi ona. Sadakatin s'sinden anlamayan şu doktoru biraz olsun unuttursun yeterdi.

Beryl yanından geçen bir tepsiden bir kadeh şampanya alıp Jordan'ın yanına geldi. "Eğleniyor musun bakalım?" diye sordu.

"Senin kadar değildir herhalde," diye cevap verdi Jordan, Amerikalı bir işadamının esir ettiği Richard Wolf'a doğru manalı manalı bakarak. "Ee," dedi sonra, bu kez fısıltıyla, "adamın ağzından laf alabildin mi bari?"

"Nerede?" dedi Beryl, kadehin üzerinden gülümseyerek. "Dudakları mühürlü sanki."

"Sahi mi?"

"Ama sonra bir kez daha deneyeceğim. Şimdi biraz dinlensin zavallıcık."

Tanrım, küçük kız kardeşi, mutlu olduğunda nasıl da güzelleşiyordu böyle. Son zamanlarda çok sık yaşanmıyordu bu. Kızcağızın yüreği hep fazlasıyla tutku dolu oluyordu ve kendisi her ne kadar kabul etmeye yanaşmasa da, bu onu güçsüz ve kırılgan yapıyordu. Neredeyse bir yıldır bir hareket yoktu kızda; aşk meşk işlerinden elini eteğini çekmişti. Sadece o da değil, mesela, o kadar sevmesine rağmen St. Luke' taki hayır işlerini de bırakmak zorunda kalmıştı. Ne de olsa, eski sevgilisiyle hastanede sık sık karşılaşmak koyuyordu ona.

Ama bu gece gözlerine o eski ışıltı geri gelmişti ve Jordan onu böyle gördüğüne sevinmişti. Richard Wolf ona

doğru kaçamak bakışlar attıkça kızın gözündeki o pırıltı birer akkora dönüşüyordu. Ortalık cilveli bakışlardan geçilmiyordu. Aralarından biri geçmeye kalksa kesin elektriğe falan kapılırdı.

"... biraz geç oldu ama hakkıyla oldu, öyle değil mi Jordan?"

Jordan şaşkınlıkla dönüp Reggie Vane'in kıpkırmızı olmuş suratına baktı. Adam içkiyi fazla kaçırma noktasını da aşmıştı belli ki. "Affedersin," dedi ona, "korkarım, söylediklerini takip edemedim."

"Kraliçenin Leo Sinclair'e verdiği madalyayı söylüyorum. Leo'yu hatırlıyorsun, değil mi? Müthiş bir adamdı. Bir buçuk yıl kadar önce öldürülmüştü ya hani. Yoksa iki yıl mı oldu?" Adam durup, kafasının içini temizlemek istermiş gibi salladı. "Her neyse canım, madalyayı en azından dul eşine vermeyi akıl ettiler. Başka türlüsü düşünülemezdi zaten."

"Körfez'de öldürülen herkese madalya veriyorlar mı ki?" diye araya girdi Nina Sutherland aniden.

"İyi de Leo, istihbarattandı," dedi Reggie de. "Nasıl can verdiğini herkes biliyor. Bir madalyayı hak ediyordu bence."

"Belki de gözden kaçmıştır," dedi Jordan. "Evrakları falan karıştırmışlardır herhalde. Yoksa MI6, ölülerini onurlandırmayı sever, biliyorsun. Leo'nun dosyası bir yerlerde takılıp kaldı muhtemelen."

"Annemle babama ne demeli peki?" diye sordu Beryl bu kez. "Onlar da görev sırasında öldüler ama madalya falan verilmedi onlara."

"Görev sırasında mı?" dedi Reggie. "Pek sayılmaz." Şampanya kadehini sallana sallana dudaklarına götürürken, bütün gözlerin ona çevrildiğini fark edip durdu. Bir anda bütün salon sessizliğe gömülmüştü.

"Pek sayılmaz derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Beryl ısrarla.

Reggie ise boğazını temizleyip, "Şey," dedi, "Hugh size anlatmış olmalı..." Sonra durup bir kez daha etrafına bakındığında yüzü bu kez bembeyaz kesildi. "Tüh ya," diye mırıldandı sonra, "galiba fena çam devirdim."

Bu kez de Jordan, "Hugh Amca bize neyi anlatmış olmalı Reggie?" diye sordu.

"İyi ama bu gizli bir bilgi değildi ki," dedi Reggie. "Paris'teki bütün gazeteler yazmıştı bunları..."

"Reggie," dedi Jordan, yavaşça ve üstüne basa basa. "Biz, annemle babam Paris'te vurularak öldü diye biliyoruz. Bir cinayete kurban gittiler diye biliyoruz. Bu doğru değil mi yoksa?"

"Şey, tabii ki bir cinayet var işin içinde..."

"*Bir* cinayet mi var dedin?" diye araya girdi Jordan. "Sadece bir tane mi yani?"

Reggie aynı şaşkınlıkla etrafına bakınıp, "Olan biteni bilen bir ben varım sanki. Siz hepiniz o sırada Paris'te değil miydiniz, konuşsanıza."

Bir süre salondan çıt çıkmadı ama sonunda Helena söze girip, "Aradan çok zaman geçti Jordan," dedi. "Tam yirmi yıl oldu. Artık ne fark eder ki?"

"*Bizim* için fark eder," dedi Jordan ısrarla. "Paris'te ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Helena iç geçirdi. "Ama ben Hugh'a söyledim, gerçekleri toprağa gömme dedim, çocuklara karşı dürüst ol dedim."

"Toprağa gömülen şey neymiş?" diye atıldı Beryl.

Ve o anda Helena'nın ağzı kapandı.

Ama bu kez de devreye Nina, her türlü incelikten yoksun, yüzsüz Nina girdi ve lafı hiç uzatmadan, "Polis işin içinde bir cinayet olduğunu söylemişti. Ama aslında bir intihar vakasıydı."

Beryl o anda dönüp Nina'ya baktı. Kadının da gözlerini kaçırmadan ona baktığını görünce, "Hayır," diye fısıldadı.

Helena hafifçe dokundu omzuna. "Sen daha çok küçüktün Beryl. İkiniz de küçüktünüz. Ve Hugh size gerçeği anlatmayı uygun..."

Beryl bir kez daha, "Hayır," deyip omzunu Helena'nın elinden kurtardı. Sonra aniden dönüp, mavi ipekten bir rüzgâr gibi çıktı salondan.

"Hepinize teşekkürler," dedi Jordan buz gibi bir sesle. "Özellikle de bu dürüstlüğünüz yüzünden." Sonra o da dönüp kız kardeşinin peşinde salondan ayrıldı.

Çok geçmeden onu merdivenlerde yakalayıp, "Beryl?" diye seslendi.

"Bu doğru değil," dedi Beryl. "Onlara inanmıyorum!"

"Tabii ki doğru değil."

Beryl merdivenlerde durup kardeşine baktı. "Neden öyle söylüyorlar o zaman?"

"Bunlar çirkin dedikodular sadece. Başka ne olabilir ki?"

"Hugh Amca nerede?"

Jordan kafasını salladı. "Balo salonunda yoktu."

Beryl başını kaldırıp ikinci kata bakarak, "Hadi gel Jordie," dedi, kararlılıkla. "Bu meseleyi bir an önce halletmemiz lazım."

Birlikte merdivenleri çıktılar.

Hugh Amca çalışma odasındaydı; kapı kapalı olmasına rağmen içeriden sesi geliyordu. Bunun üzerine kapıyı çalmadan içeri dalıp karşısına dikildiler.

"Hugh Amca?" dedi Beryl.

Hugh ise eliyle sessiz olmalarını işaret ettikten sonra arkasını dönüp telefonla konuşmaya devem etti. "Söylediklerin kesin mi Claude? Bir gaz sızıntısı ya da başka türlü bir şey olmadığına emin misin?"

"Hugh Amca?"

Adam onlara inatla sırtı dönük halde duruyordu. "Evet, evet," dedi telefona, "ben Philippe'e hemen haber veririm. Tanrım, çok kötü zamanda oldu bu ama haklısın, yapacak bir şey yok. Bu gece dönmek zorunda." Hugh telefonu kapatıp, donakalmış halde ahizeye baktı.

"Bize anlattıkların doğru muydu?" diye sordu Beryl. "Annemle babam hakkındaki şeyler yani?"

Hugh, Beryl'e döndü ve hayretle kaşlarını çatarak baktı. "Ne? Neden söz ediyorsun sen?"

"Bize onların bir görev sırasında öldüklerini söylemiştin," dedi Beryl. "İntihardan bahsetmemiştin."

"Size bunu kim söyledi?" diye çıkıştı Hugh.

"Nina Sutherland. Ama bunu Reggie'yle Helena da biliyormuş. Hatta bunu bilmeyen yokmuş. Biz hariç tabii."

"O Sutherland karısının Tanrı cezasını versin!" diye kükredi Hugh. "Buna hakkı yoktu."

Beryl ve Jordan şok olmuş halde baktılar ona. Sonra Beryl yumuşak bir sesle, "Yalan söylüyorlar, öyle değil mi?" diye sordu.

Hugh ise aniden ayağa fırlayıp kapıya yönelerek, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi. "Önce şu meseleyi halletmem..."

"Hugh Amca!" diye bağırdı Beryl bu kez. "Yalan mı değil mi?"

Hugh durup yavaşça döndü ve ona baktı. "Ben söylenenlere hiçbir zaman inanmadım," dedi. "Bernard'ın ona zarar verme ihtimali aklımın ucundan bile..."

"Ne diyorsun sen Hugh Amca?" dedi Jordan. "Annemi, babam mı öldürmüş yani?"

Aradıkları cevap amcalarının sessizliğiyle geldi. Hugh kapının ağzında bir süre durduktan sonra, "Lütfen Jordan," dedi. "Bunu sonra konuşuruz. Herkes gittikten sonra, olur mu? Şimdi aramam gereken insanlar var." Bunları söyledikten sonra da odadan çıkıp gitti.

Beryl'le Jordan birbirlerine baktıklarında, gözlerinde aynı sarsılmışlık hissini gördüler.

"Tanrım, Jordie," dedi Beryl. "Söylenenler doğru olmalı."

***

Richard salonda durduğu yerden Beryl'in aceleyle gidişini, çok geçmeden Jordan'ın da peşinden çıkışını seyretti. *Neler oluyor böyle?* diye düşündü o anda. Tam o da salondan çıkacaktı ki, Helena'nın başını sallayarak ona doğru geldiğini fark etti.

"Bu tam bir felaket," diye homurdanıyordu kadın. "Bu gece herkes içkiyi fazla kaçırdı herhalde."

"Ne oldu ki?" diye sordu Richard.

"Gerçekleri öğrendiler, ne olacak? Bernard'la Madeline'in gerçeğini."

"Peki ama bunu onlara kim söyledi?"

"Nina elbette. Ama aslında Reggie'nin yüzünden oldu. O kadar sarhoş ki, ağzından çıkanı kulağı duymuyor."

Richard, Jordan'ın çıkıp gözden kaybolduğu kapıya doğru baktı. "Ben onlarla konuşup bütün hikâyeyi anlatacağım."

"Bence bu, amcalarının görevi. Sence de öyle değil mi? Gerçeği onlardan yıllardır saklayan o. Bırak, açıklamayı da o yapsın."

Richard bir an durup düşündükten sonra başını salladı. "Haklısın. Hem de çok haklısın. O zaman gidip Nina Sutherland'i gırtlaklayayım bari."

"Hazır elini kana bulamışken kocamı da aradan çıkar. Benden sana her türlü izin var."

Richard kafasını çevirir çevirmez Hugh Tavistock'un

salona döndüğünü fark etti. Ardından, adamın onlara doğru hızla geldiğini görüp, "Bu sefer ne oluyor bakalım!" diye homurdandı.

"Philippe nerede?" diye sordu Hugh sertçe.

"Az önce bahçeye çıktı galiba," dedi Helena. "Bir şey mi oldu?"

"Bu akşam tam bir felakete dönüştü," dedi Hugh. "Paris'ten aradılar. Philippe'in evinde bomba patlamış."

Richard'la Helena dehşet içinde ona baktılar.

"Aman Tanrım," dedi Helena alçak sesle. "Peki ya Marie?"

"İyiymiş o. Ufak tefek yaraları varmış ama ciddi bir şey yok. Şimdi de hastanedeymiş zaten."

"Suikast girişimi mi?" diye sordu Richard.

"Öyle görünüyor," dedi Hugh, başını sallayarak.

Jordan'la Hugh Amca, Beryl'i bulduklarında vakit gece yarısını epey bir geçmişti. Annesinin eski odasında, bir seyahat sandığının dibine kıvrılmış, yerde oturuyordu. Sandığın kapağı açılmış, Madeline'in eşyaları etrafa saçılmıştı. İpekten yazlık elbiseler, çiçekli şapkalar, boncuklu bir el çantası. Aralarında bir mercan dalı, bir çakıltaşı ya da porselen bir kurbağa gibi ufak tefek ama Madeline için anlamlı parçalar da vardı. Beryl bütün sandığı boşaltıp ortalarına oturmuş, bir zamanlar Madeline Tavistock'a ait olan ruhu, bu cansız nesnelerin aracılığıyla özümsemeye çalışıyor gibiydi.

Hugh Amca içeri girip, yanındaki bir sandalyeye oturdu. "Beryl," dedi yumuşak bir sesle, "size gerçekleri anlatmamın zamanı geldi sanırım."

"Gerçekleri anlatmanın zamanı geçeli yıllar oldu," dedi kız, elindeki porselen kurbağadan gözlerini ayırmadan.

"Ama ikiniz de çok küçüktünüz. Sen sekiz yaşındaydın, Jordan da on. Anlatsam da anlaya..."

"Biz gerçeklerle başa çıkabilirdik! Ama sen ne yaptın? Her şeyi gizledin bizden!"

"Bu gerçekler size acıdan başka bir şey getirmezdi ki. Fransız polisinin söylediğine göre..."

"Babam anneme zarar vermiş olamaz," dedi Beryl. Sonra kafasını kaldırıp Hugh'a öfkeyle baktı. "Nasıl bir çift olduklarını hatırlamıyor musun Hugh Amca? Birbirlerine nasıl da âşıklardı. Seni bilmem ama *ben* hatırlıyorum."

"Ben de," dedi Jordan.

Hugh Amca gözlüğünü çıkarıp yavaşça gözlerini ovuşturdu. "Fakat asıl gerçek," dedi sonra, "daha da kötü."

Beryl ona inanmaz bir şekilde baktı. "Cinayet ve intihardan daha kötü ne olabilir ki?"

Hugh, "Belki de... belki de dosyaya baksanız daha iyi olacak," dedikten sonra ayağa kalkıp, "Yukarıda, çalışma odamda," diye ekledi.

Bunun üzerine, amcalarının peşinden üçüncü kata, nadiren girdikleri, Hugh Tavistock'un hep kilitli tuttuğu odaya çıktılar. Hugh dosya dolabını açıp, çekmecelerin birinden bir klasör çıkardı. Üstünde Tavistock, Bernard ve Madeline ya-

zan. MI6 damgalı gizli bir dosyaydı bu.

"Ben... sanırım sizi bundan korumaya çalıştım," dedi Hugh. "Gerçek şu ki, olanlara ben de inanmıyorum. Bernard ihanet edecek biri değildi. Ama kanıtlar ortada ve ben bunu açıklamanın başka bir yolunu bulamıyorum." Bunları söyledikten sonra klasörü Beryl'e uzattı.

Beryl klasörü sessizce açtı, sonra Jordan'la birlikte sayfaları karıştırmaya başladılar. Klasörün içinde Paris polisinin raporları, tanık ifadeleri ve cinayet mahallinin fotoğrafları vardı. Ve bütün bu delillerin ışığında, Nina Sutherland'in de anlattığı gibi bir karara varılmıştı. Bernard, karısına, yakın mesafeden üç el ateş etmiş, sonra da silahı kafasına dayayıp tetiği çekmişti. Olay yeri fotoğraflarının korkunçluğuna dayanamayan Beryl onları hızlıca geçip, Fransız İstihbaratı tarafından hazırlanmış başka bir rapora ulaştı ve yazılanları kuşku içinde tekrar tekrar okudu.

"Mümkün değil bu," dedi nihayet.

"Buldukları bunlar işte. Yanlarında, içi gizli NATO belgeleriyle dolu bir çanta varmış. Müttefiklerin silah envanterleri. Çanta, cesetlerin bulunduğu tavan arasındaymış. Evet, Bernard öldüğünde yanında, büyükelçilik binasından çıkarılmaması gereken dosyalar varmış."

"Peki bu belgeleri onun aldığı ne belli?"

"Onun yetkisi vardı buna Beryl. Baban bizim NATO'daki istihbarat ataşemizdi. Müttefik belgelerinin aylar öncesinde Doğu Almanların eline geçtiğinden haberimiz vardı ve de bunların onlara Delphi kod adlı biri tarafından temin edil-

diğini biliyorduk. Kısacası, içimizde bir köstebek dolaşıyordu ve biz onun kim olduğunu tespit edemiyorduk. Ta ki o belgeler Bernard'ın cesedinin yanında bulunana kadar."

"Ve siz de Delphi'nin babam olduğunu düşündünüz," dedi Jordan.

"Hayır. Bu, Fransız İstihbaratı'nın düşüncesi. Ben iddia edilenlere inanamadım ama aksini ispat da edemedim."

Beryl'le Jordan bir süre, onca kanıtın ağırlığı altında sessizce ve çaresizlik içinde oturdular.

"Sen bunlara gerçekten inanmıyorsun, değil mi Hugh Amca?" dedi Beryl nihayet. "Babamın köstebek olduğuna yani?"

"Ama bulgulara itiraz edemezdim ki. Kaldı ki, bütün bunlar, ikisinin nasıl öldüğünü de açıklayabiliyordu. Belki de foyalarının ortaya çıkmak üzere olduğunu anlamışlardı. Böyle bir utanca dayanamayacakları için Bernard bir centilmenin yolunu seçmiş, şerefi kirleneceğine ölmeyi tercih etmişti."

Hugh Amca bir sandalyeye çöküp, parmaklarını kır saçlarının arasında gezdirdi. "Bu raporu kimselere duyurmamak için elimden geleni yaptım," dedi sonra. "Delphi'yi arama operasyonu sonlandırıldı. İlk zamanlar ben de MI6'da epey zorluk çektim. Ne de olsa bir vatan hainiinin kardeşiydim ve bana güvenip güvenemeyeceklerini bilemiyorlardı ama sonra, zamanla unutuldu bunlar ve ben de kariyerime devam ettim. Bana kalırsa, rapora MI6'dan kimse inanamadı aslında. Bernard'ın karşı tarafa geçmiş olmasına kimse ihtimal vermedi yani."

"Ben de inanmıyorum," dedi Beryl.

Hugh Amca kafasını kaldırıp ona baktı. "Fakat yine de..."

"*Hiçbir* zaman da inanmayacağım. Bütün bunlar uydurma. MI6'dan birileri gerçeği saptırmak için..."

"Saçmalama Beryl."

"Annemle babam artık kendilerini savunamazlar ki! Birilerinin çıkıp onların adına konuşması gerekir."

"Onlara bağlılığın her türlü takdire değer tatlım, ama..."

"Peki senin bağlılığın nerede?" diye çıkıştı Beryl. "Benim babamsa senin de kardeşindi!"

"İnanmak istemedim dedim ya."

"İyi ama kanıtları kabullendin mi? Fransız İstihbaratı'na hiç kafa tutmadın mı?"

"Tuttum ama Daumier'in raporuna güvendim. Sağlam bir adamdır o."

"Daumier mi?" diye sordu Jordan. "Claude Daumier mi? Paris operasyonlarının başı değil mi o?"

"O sıralar MI6'yla bağlantısı vardı. Kanıtları bir de onun elden geçirmesini istedim ama o da aynı sonuca vardı."

"O halde bu Daumier de aptalın tekiymiş," dedi Beryl, kapıya doğru yönelirken. "Ve bunu gidip bizzat yüzüne söyleyeceğim."

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu Jordan.

"Bavulumu toplamaya," dedi Beryl. "Sen de gelecek misin Jordan?"

"Bavulunuzu mu toplayacaksınız?" dedi Hugh. "Siz ne-

reye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Beryl omzunun üstünden hızlı bir bakış atıp, "Nereye olacak?" dedi. "Paris'e tabii ki."

Telefon Richard Wolf'a sabahın altısında geldi. "Öğlen uçağıyla Paris'e geliyorlar," dedi Claude Daumier karşı taraftan. "Anlaşılan, dostum, birileri kirli çamaşır sepetini açmaya kararlı."

Hâlâ uyku mahmuru olan Richard yatakta doğrulup oturdu. "Sen neden söz ediyorsun anlamadım Claude. Paris'e kim uçuyormuş?"

"Beryl ve Jordan Tavistock. Az önce Hugh arayıp söyledi. Bence bu pek de iyiye işaret değil."

Richard kendini yeniden yastığa bırakıp, "Onlar yetişkin insanlar Claude," dedi esneyerek. "Paris'e gitmek istiyorlarsa giderler."

"Ama buraya Bernard ve Madeline'le ilgili bilgi almaya geliyorlarmış."

Richard gözlerini kapatıp homurdandı. "Aman ne güzel. Bir bu eksikti."

"Bence de."

"Hugh onları vazgeçirememiş mi ki?"

"Denemiş ama şu yeğeni yok mu..." Daumier iç geçirdi. "Onunla sen de tanışmışsın. Anlamışsındır ne demek istediğimi."

Evet. Richard, Bayan Beryl Tavistock'un ne kadar inatçı

olduğunu biliyordu elbette. Kız da annesine çekmişti işte. Madeline'in nasıl sabit fikirli ve kararlı olduğunu unutmamıştı Richard.

Ve de nasıl karşı konulmaz olduğunu.

Kafasını sallayıp, uzun zaman önce ölmüş bir kadının hayaletini bir kenara bırakarak, "Peki ne biliyorlarmış?" diye sordu.

"Benim raporumu okumuşlar. Delphi'den de haberdarlarmış."

"O halde nereyi kazacaklarını da biliyorlardır."

"Hangi tehlikeli yerleri yani," diye ekledi Daumier.

Richard kalkıp yatağa oturdu, ihtimalleri düşünürken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. İhtimalleri ve onların doğuracağı tehlikeleri.

"Hugh onların can güvenliğinden endişe ediyor," dedi Daumier bu kez. "Ben de öyle. Düşündüğümüz şey doğruysa..."

"Evet, doğruysa bir bataklığa doğru sürükleniyorlar demektir."

"Ve de Paris artık eskisinden de tehlikeli," dedi Daumier. "Son bomba haberini duymuşsundur herhalde."

"Marie St. Pierre nasıl bu arada?"

"Birkaç çizik ve sıyrık. Yarın taburcu olacak."

"Malzeme raporu geldi mi?"

"Evet, bomba Semtex tipiymiş. Üst kat dümdüz olmuş zaten. Neyse ki patlama olduğunda Marie aşağıdaymış."

"Üstlenen var mı peki?"

"Patlamadan hemen sonra bir telefon gelmiş. Arayan bir erkekmiş ve Kozmik Dayanışma adlı bir grubun mensubu olduğunu söylemiş. Sorumluluğu da onlar üstleniyormuş."

"Kozmik Dayanışma mı? Hiç duymadım."

"Biz de duymamıştık," dedi Daumier. "Ama son zamanlarda her şey birbirine karıştı zaten."

Bunu en iyi bilenlerden biriydi Richard. Sağlam birkaç bağlantısı olan her kaçık, birkaç gram Semtex temin edip bir bomba yapabilir, böylece devrimin –her neyin devrimiyse artık– bir parçası olabilirdi. Son yıllarda Sakaroff ve Wolf'un işlerinin açılmasına şaşmamak gerekirdi. Bu cesur yeni dünyada terörizm hayatın bir gerçeği olup çıkmıştı. Dünyanın dört bir yanından müşteriler güvenlik için milyonlar harcıyorlardı.

"Anlayacağın, sevgili dostum," diye devam etti Daumier, "Bernard'ın çocuklarının Paris'e gelmeleri için uygun bir zamanda değiliz. Kaldı ki, bir sürü de soru soracaklar şimdi."

"Peki onlara sen göz kulak olamaz mısın?"

"Bana neden güvensinler ki? Dosyada okudukları benim raporumdu. Hayır Richard, onlara başka birilerinin destek olması gerekiyor. Keskin gözleri ve içgüdüleri kuvvetli birinin."

"Aklında biri mi var yoksa?"

"Dedikodulara bakılırsa Bayan Tavistock'la aranızda bir şeyler geçmiş."

"O benim için fazla zengin. Bense onun için fazla fakirim."

"Ben genelde insanlardan iyilik istemem, bilirsin," dedi Daumier sakin bir şekilde. "Hugh da benim gibidir."

Ve şimdi de benden bir iyilik istemeye hazırlanıyorsun, diye düşündü Richard. Ardından bir iç geçirip, "Seni reddetme ihtimalim var mı ki?" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre oturup, onu bekleyen görevi düşündü. Bu resmen bebek bakıcılığı gibi bir şeydi ve Richard böyle işlerden nefret ederdi. Fakat Beryl Tavistock'u bir daha görme düşüncesi ve bahçede yaşadıklarının hatırası, keyifle gülümsemesine yetmişti şimdi. *Benim için fazlasıyla zengin,* diye düşündü bir kere daha. *Ama hayal kurmak herkesin hakkı, öyle değil mi? Ayrıca ben bu iyiliği Bernard ve Madeline'e borçluyum.*

Aradan geçen onca yıla rağmen, o ikisinin ölümü hâlâ peşini bırakmıyordu. Belki de bu muammayı bir nihayete erdirmenin, yirmi yıl önce Daumier'le birlikte sordukları soruların cevabını almanın zamanı gelmişti. MI6 ve CIA de başlarını yastığa huzurla koyabileceklerdi artık.

Beryl Tavistock o aristokrat burnunu nasıl bir pisliğe sokmak üzere olduğunu bilmiyordu. O güzel burnunun nelerle karşılaşacağından habersizdi. Richard'ın tek dileği, Beryl'in bu uğurda canını kaybetmemesiydi.

Yataktan kalkıp banyoya gitti. Yapacak o kadar çok işi, havaalanına gitmeden önce hazırlaması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Bebek bakıcılığı demek! Ah, nasıl da nefret ediyordu o işlerden.

Anthony Sutherland uçağın penceresinden dışarıya bakarken, *şu uçuş bir an önce bitse de kurtulsam,* diye düşündü. Ondaki de ne şanstı ama! Tutmuş, Vanelerle aynı uçağa binmişti. Bu da yetmezmiş gibi, birinci sınıf koridorunda koltukları karşılıklı düşmüştü. Bu kadarı da olmazdı yani. Reggie Vane tam bir karın ağrısıydı; özellikle de, şimdi olduğu gibi sarhoşken. Adam iki kadeh viski devirmiş, memleketi İngiltere'yi nasıl özlediğine dair gevelemeye başlamıştı bile. Yok efendim eskiden yemekleri salak gibi yağda sotelemez, kaynatırlarmış da, kuyrukta bekleyen insanlar şimdiki gibi soğan, sarmısak kokmazmış da, falan filan. Adam Paris'te çok kaldım artık diyordu; bankadaki işinden emekli olup memlekete dönmenin zamanı gelmiş de çatmıştı bile. Bank of London'ın Paris kanadı eskisi gibi de değildi zaten. Onun yerini doldurabilecek bir sürü genç adam vardı. Onlara da yol açmak lazımdı, öyle değil mi?

Kocasının gevezeliklerinden, en az Anthony kadar sıkılmış olan Leydi Helena kısaca, "Kes sesini Reggie," diye buyurduktan sonra ona bir kokteyl daha söyledi.

Anthony, bu Helena'dan da haz etmiyordu. Kadın ona inatçı kemirgenleri hatırlatıyordu. Annesi öyle miydi! İki kadın yan yana geldiklerinde aralarındaki fark açıkça belli oluyordu. Helena balıksırtı ceketiyle nasıl sıkıcı ve namuslu görünüyorsa, Nina da bembeyaz ipek pantolon takımıyla o ka-

dar nefes kesici duruyordu. Beyaz ipeği, yalnızca kendine güveni tam olan kadınlar giyerdi ve annesi de onlardan biriydi. Nina elli üç yaşında olmasına rağmen hâlâ çekiciydi. Yukarıya doğru taradığı siyah saçları ve düzgün vücut hatlarıyla yirmi yaşındaki kızlara taş çıkarırdı. *Ama tabii ki,* diye düşündü Anthony, *o benim annem sonuçta.*

Nina her zaman olduğu gibi şimdi de tırnaklarını geçirmeye başlamıştı Helena'ya.

"Madem Reggie ve sen Paris'ten bu kadar nefret ediyorsunuz," dedi burun kıvırarak, "neden hâlâ oradasınız? Bana sorarsanız, o şehri sevmeyenler orada kalmayı hak etmiyorlar."

"Senin gibi biri Paris'e bayılıyordur tabii," dedi Helena.

"İş, yaklaşımda biter. Biraz açık fikirli olsanız..."

"Ah, biz fazla eski kafalıyız tabii," diye homurdandı Helena.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Demek istediğim, asıl sorun bu İngiliz tavrında. Tanrı bir İngilizdir gibi şeylerde yani."

"Öyle değil mi ki?" diye araya girdi Reggie.

Ama Helena gülmeden, "Bana kalırsa," dedi, "dünyanın doğru düzgün çalışması için biraz düzen ve disipline ihtiyaç var."

Nina da, içkisini höpürdeterek içmekte olan Reggie'ye yan gözle bakıp, "Evet, ikinizin de disipline ne kadar önem verdiğiniz belli oluyor," dedi. "Akşamki partinin bir felakete dönüşmesine şaşmamak gerek."

"Gerçeği söyleyen bizdik sanki," diye çıkıştı Helena.

"En azından ben ne dediğimi bilecek kadar ayıktım!" diye atıldı Nina da. "Gerçeği er geç öğreneceklerdi nasıl olsa. Baktım ki Reggie işi ağzına yüzüne bulaştıracak, araya girip, Bernard ve Madeline'le ilgili gerçeği dosdoğru söyleyeyim dedim."

"Sonuçlarını da gördük," diye inledi Helena. "Hugh'un dediğine göre, Beryl'le Jordan bugün öğleden sonra Paris'e uçacaklarmış. Gör bak ortalığı nasıl karıştıracaklar."

"Tamam da aradan onca sene geçti," dedi Nina omuz silkerek.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun, anlamıyorum. Bu işten zararlı çıkacak biri varsa o da sensin, bilmem farkında mısın?" dedi Helena.

Nina ise kaşlarını çatıp, "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

"Hiç işte."

"Ben ciddiyim! Ne demek istiyorsun, söyle hemen!"

"Hiç dedik ya," diye çıkıştı Helena.

Ve konuşmaları da böylece aniden bitmiş oldu. Fakat Anthony annesinin için için köpürmekte olduğunu hissedebiliyordu. Kadın, ellerini kucağında iç içe geçirip yumruk yapmış, sonra ikinci bir kadeh martini söylemişti. Ardından, biraz bacaklarını açmak için koridorda yürümeye başladığında Anthony de peşinden gitti; ikisi uçağın arka ucunda buluştular.

"Sen iyi misin anne?" diye sordu Anthony.

Nina ise kafasını hızla birinci sınıf kısmına doğru çevirip, "Hep Reggie'nin yüzünden," diye fısıldadı. "Ama Helena da haklı bir yandan. Bu işten en zararlı çıkan ben olabilirim."

"Aradan geçen onca yıla rağmen mi?"

"Yeniden sorular sormaya başlayacaklar. Eşeledikçe eşeleyecekler yani. Tanrım, o Tavistock veletleri bir şeyleri ortaya çıkarırlarsa ne yaparız?"

"Bulamazlar, merak etme sen," dedi Anthony alçak sesle.

Ve o anda ikisi göz göze geldiler. O bakış, aralarındaki yirmi yıllık bağın hikâyesini anlatıyordu. Nina küçükken oğluna, "Sen ve ben, bütün dünyaya karşı," derdi hep. Gerçekten de durum böyleydi; Paris'teki evlerinde ikisi bir başınaydılar. Nina'nın ara ara sevgilileri olmuştu elbette ama hepsi de, üzerinde durmaya değmeyen, önemsiz ilişkilerdi. Anneyle oğlu arasındaki sevgi ise bambaşkaydı, yenilmezdi.

"Sen hiçbir şeyi kafana takma canım. Rahat ol."

"Peki ama Tavistocklar?"

"Onlar zararsız," dedi Anthony, annesinin elini tutup, güvenle sıkarken. "Buna emin olabilirsin."

Üç

Beryl, Paris Ritz'deki süit odasının penceresinden, dört köşe sütunları ve taş kemerleriyle, ihtişamlı Vendome Meydanı'nı ve akşam için giyinmiş turistlerin geçit törenini izliyordu. Paris'e en son sekiz yıl önce, arkadaşlarıyla eğlencesine gelmişti. Okuldan üç çılgın kız, vakitlerini şimdiki gibi lüks içinde değil, şehrin batı yakasındaki bistrolarda ve Montparnasse'ın salaş gece hayatında geçirmeyi tercih etmişlerdi. Şarapların biri gitmiş, biri gelmiş, sokaklarda dans etmiş, onlara göz süzen bütün Fransız erkekleriyle cilveleşmiş, birlikte çok güzel anlar geçirmişlerdi.

Ama bu milyonlarca yıl önce olmuştu sanki. Başka bir yaşta, bambaşka bir hayatta.

Şimdiyse Beryl otel odasında durmuş, bir daha asla geri gelmeyeceğini bildiği o uçarı günlerin yasını tutuyordu. *Ne de çok değiştim,* diye düşünüyordu. *Ve bunun tek nedeni, annemle babamın ölümleriyle ilgili gerçeği öğrenmem değil. Bu daha çok benimle ilgili. İçimde sürekli bir huzursuzluk*

var. Bir şey arıyorum ama ne? Bir amaç belki. Hayatım o kadar uzun zamandır amaçsız ki...

Kapının açıldığını duyunca kafasını çevirip baktı; süitin odalarını bağlayan kapıdan içeri Jordan girmişti. "Claude Daumier nihayet telefonlarıma cevap verdi," dedi Jordan. "Şu bomba meselesinin soruşturmasıyla meşgulmüş ama bizimle akşam yemeğinden önce görüşmeyi kabul etti."

"Tam olarak ne zaman?"

"Yarım saat içinde."

Beryl dönüp kardeşine baktı. Dün gece ikisi de doğru düzgün uyumamıştı ve bu, Jordan'ın yüzünden okunuyordu. Her ne kadar yeni tıraş olmuş ve gayet şık giyinmiş olsa da, yedek depodan beslenen birine özgü yorgun ve aç bir ifade vardı yüzünde. *Tıpkı benim gibi.*

"İstediğin zaman çıkabiliriz, ben hazırım," dedi Beryl.

Jordan ise onun elbisesine kaşlarını çatarak bakıp, "Bu üstündeki... annemin değil miydi?" diye sordu.

"Evet. Neden bilmem ama bavula onun birkaç parça eşyasını da koydum." Kafasını eğip, altındaki ipek hareli eteğine baktı. "Çok tuhaf, öyle değil mi? Baksana nasıl da rahat oturdu üzerime. Sanki özel olarak benim için dikilmiş gibi."

"Beryl, bu maceraya atılmaya hazır olduğuna emin misin?"

"Neden sordun ki?"

Jordan başını sallayarak, "Ne bileyim, sende bir gariplik görüyorum galiba," dedi.

"Sen çok mu farklısın? Bu şartlar altında başka ne türlü

olabilirdik ki?" Bir kez daha pencereye dönüp, Vendome Meydanı'nın uzamaya başlayan gölgelerine baktı. Paris'e gelişlerinde annesi de aynı manzarayı seyretmiş olmalıydı. Aynı otelde, kim bilir, aynı süitte kalmıştı belki de. *Şimdi de üstümde onun giysileri var.* "Sanki artık kim olduğumuzu bilmiyor gibiyiz," dedi nihayet. "Kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi."

"Senin ya da benim kim olduğuma dair en ufak bir şüphe yok Beryl. Burada ne öğrenirsen öğrenelim değişmeyeceğiz biz."

"Demek sen de söylenenlerin doğru olabileceğini düşünüyorsun," dedi Beryl, ağabeyinin gözlerinin içine bakarak.

Jordan ise bir anlık bir duraksamanın ardından, "Bilemiyorum," dedi. "Ama kendimi en kötü senaryoya hazırlamaya çalışıyorum. Ve bence sen de öyle yapmalısın." Sonra dolaptan Beryl'in şalını çıkarıp, "Hadi şimdi gidip şu gerçeklerle bir yüzleşelim küçük kardeşim," dedi.

Daumier'le buluşmak için sözleştikleri Le Petit Zinc adlı kafeye geldiklerinde saat yedi olmuştu. Parislilerin alışkın oldukları yemek saatine daha vakit olduğu için, masalardan birine oturmuş, çorba ve ekmek yiyen bir çiftten başka kimse yoktu içeride. Arka taraftaki bir masaya geçip şarap ve yanına, açlıklarını biraz bastırsın diye hardallı, kerevizli tartar sosu ve ekmek söylediler. Çok geçmedendiğer çift, yemeklerini bitirip çıktı. Bu arada randevu saatleri gelmiş, geçmişti. Yoksa Daumier gelmemeye mi karar vermişti?

Derken, saat yediyi yirmi geçe kapı açıldı ve içeri takım

elbiseli, kravatlı, ufak tefek bir Fransız girdi. Kırlaşmış şakakları ve elindeki çantasıyla, üst düzey bir bankacıya ya da bir avukata benziyordu. Fakat Beryl, adamın bakışları üzerine çevrilir çevrilmez onun Claude Daumier olduğunu anladı.

Ancak Daumier yalnız gelmemişti. İçeri girerken omzunun üstünden arkasına baktı ve peşinden ikinci bir adam daha girdi restorana. Sonra da birlikte Beryl'le Jordan'ın oturduğu masaya yöneldiler. Beryl ise Daumier'e değil de yanındaki arkadaşına bakıp kaskatı kesildi.

"Merhaba Richard," dedi ona alçak sesle. "Paris'e geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye karşılık verdi adam. "Bu sabaha kadar tabii."

Ayaküstü tanışılıp tokalaşıldıktan sonra iki adam masaya oturdu. Richard, Beryl'in tam karşısına yerleşince gözleri bir süreliğine buluştu ve Beryl o anda, bahçedeki hatıraların da etkisiyle önceki kıvılcımların bir kez daha canlandığını hissetti. *Beryl, seni aptal,* dedi kendi kendine, *adamın, dikkatini dağıtmasına izin veriyorsun. Resmen kafan karıştı bak. Hiçbir erkeğin seni bu hale getirmeye hakkı yok; hele ki o erkek, yalnızca bir kez öpüştüğün biriyse. Onunla tanışalı henüz yirmi dört saat geçmiş olmasını saymıyorum bile.*

Yine de Chetwynd'de bahçede yaşadıkları anların hatırasını çıkarıp atamıyordu kafasından. Ne de o dudakların tadını unutabiliyordu. Richard'ın kendine bir kadeh şarap doldurduşunu, kadehten bir yudum alışını seyretti. Gözleri bu kez

de, şarabın kızıllığının içinde buluştu. Beryl kendisi de dudaklarını yalayıp, ağzında kalan şarap tadını aldı yeniden.

"Ee, seni Paris'e hangi rüzgâr attı?" diye sordu sonra, kadehini kaldırırken.

Richard kafasını Daumier'e doğru çevirerek, "Claude tabii ki," dedi.

Beryl'in soran bakışlarını gören Daumier ise, "Eski dostum Richard'ın Londra'da olduğunu öğrenince bir de ona danışayım dedim. Ne de olsa bu konularda o da uzmandır," dedi.

"St. Pierre bombalamasını kastediyor," diye söze girdi Richard. "Bombalamayı, adı sanı duyulmamış bir örgüt üstlenmiş. Claude da belki ben onları tanıyorumdur diye bana danıştı. Yıllardır her türlü terörist örgütle ilgili kayıtlar tutuyoruz."

"Peki meseleye siz ışık tutabildiniz mi bari?" diye sordu Jordan.

"Korkarım hayır," diye karşılık verdi Richard. "Bilgisayar kayıtlarımızda Kozmik Dayanışma diye bir grup yok." Durup şarabından bir yudum daha aldıktan sonra bakışlarını Beryl'e çevirdi. "Ama bakın boşuna gelmemişim," diye ekledi sonra. "En azından sizinle de yeniden karşılaştık."

"Biz sadece iş için geldik," dedi Beryl. "Eğlenceye vakit yok."

"Hiç mi yok?"

"Hiç," dedi Beryl düz bir ses tonuyla. Ardından abartılı bir şekilde Daumier'e dönerek, "Amcam sizi aradı, değil mi?

Neden burada olduğumuzu biliyorsunuzdur herhalde."

Fransız başını sallayarak onayladı. "Anladığım kadarıyla dosyayı ikiniz de okumuşsunuz."

"Baştan sona," dedi Jordan.

"O halde ne tür kanıtlar olduğunu da biliyorsunuzdur. Tanık ifadelerini ve adli tıp bulgularını bizzat ben toplamıştım."

"Ama adli tıp, bulguları yanlış yorumlamış da olabilir," dedi Jordan.

"Tavan arasında cesetleri kendi gözlerimle gördüm. Kolay kolay unutabileceğim bir sahne değildi." Daumier, hatırlayınca bir kez daha yıkılmış gibi duraksadı. "Annenizin göğsünde üç kurşun yarası vardı. Hemen yanında da, kafasına sıkılmış tek bir mermiyle Bernard yatıyordu. Silahın üzerinde onun parmak izleri tespit edildi. Başka da bir tanık ya da zanlı yoktu." Daumier bu kez de kafasını üzüntüyle sallamak için durdu. "Deliller her şeyi anlatıyor."

"Peki ya cinayet sebebi?" dedi Beryl. "İnsan, sevdiği birini neden öldürür ki?"

"Belki de sebebin ta kendisidir bu," dedi Daumier. "Sevgi, aşk ya da aşkı kaybetmek. Anneniz başka birini bulmuş olabilir."

"Bu mümkün değil," diye karşı çıktı Beryl ateşli bir şekilde. "Annem, babamı seviyordu."

Daumier önündeki kadehe bakıp sakin bir şekilde, "Ev sahibi Bay Rideau'nun polisteki ifadesini okumadınız mı?"

Beryl ile Jordan şaşkınlık içinde baktılar ona. "Rideau

mu? Ben dosyada öyle bir ifade gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Jordan.

"Dosyayı Hugh'a gönderirken o belgeyi ben çıkardım da ondan. Gizlilik adına yaptım bunu."

Demek gizlilik adına yaptın, diye düşündü Beryl. Bazı yüz kızartıcı gerçekleri saklamak için demiyorsun da.

"Cesetlerin bulunduğu tavan arasındaki daire," diye söze girdi Daumier, "Matmazel Scarlatti diye biri tarafından tutulmuştu. Ev sahibi Rideau'nun ifadesine göre, Scarlatti denen bu kadın, oraya haftada birkaç gün gidip geliyormuş. Ve yalnız da gitmiyormuş."

"Sevgilisiyle mi buluşuyormuş?" diye sordu Jordan pat diye.

Daumier başıyla onayladı. "Olaydan sonra ev sahibinden, cesetleri teşhis etmesi istendi ve adam, polise tavan arasında bulunan kadının Matmazel Scarlatti olduğunu söyledi."

Beryl hayretle baktı ona. "Annem orada bir *sevgilisiyle* buluşuyormuş mu diyorsunuz?"

"Ev sahibi öyle söylüyordu."

"O halde bu ev sahibiyle de yüz yüze konuşmamız gerekiyor."

"Bu mümkün değil," dedi Daumier. "Sonradan orası birkaç kez el değiştirdi ve Bay Rideau da başka bir ülkeye taşınmış. Neresi olduğunu da bilmiyorum."

Beryl ile Jordan bir süre kafaları karışmış halde sessizce oturdu. *Daumier'in varsayımı buymuş demek ki,* diye düşündü Beryl. Annesinin bir sevgilisi olduğunu düşünüyordu

demek. Onunla haftada birkaç kez, Myrha Sokağı'ndaki tavan arasında buluşuyorlardı. Derken babası öğrendi bunu. Ve gidip onu öldürdü. Sonra da kendini öldürdü.

Kafasını kaldırıp Richard'a baktığında, adamın gözlerinde şefkatli bir ifade gördü. *Bu hikâyeye o da inanıyor herhalde,* diye düşündü ve içinde aniden, ona karşı bir öfke doğdu. O anda yanlarında olduğu için, ailesinin en utanç verici sırrını duyduğu için.

O an bir bip sesi geldi ve Daumier ceketinin cebinden çıkardığı çağrı cihazına kaşlarını çatarak baktı. "Korkarım benim gitmem gerekiyor."

"Peki ya şu gizli dosya ne olacak?" diye sordu Jordan. "Delphi'yle ilgili hiçbir şey anlatmadınız."

"Onu da sonra konuşuruz. Bu bombalama vakası, anlayacağınız üzere, hassas bir mesele." Daumier masadan kalkıp çantasını aldı. "Yarın yine buluşuruz, olur mu? Siz o zamana kadar Paris'in tadını çıkarın. Ha bir de, şayet yemeğinizi burada yiyecekseniz ördek tavsiye ederim. Mükemmeldir." Ardından başıyla selam verip arkasını döndü ve hızla çıkıp gitti restorandan.

"Böylece kibarca baştan savılmış oluyoruz," diye homurdandı Jordan, hayal kırıklığı içinde. "Adam kucağımıza bir bomba bıraktıktan sonra sıvışıp gitti. Ne bir sorumuza cevap verdi ne de doğru düzgün bilgilendirdi bizi."

"Bence başından beri planı buydu zaten," dedi Beryl. "Bize korkunç bir gerçeği anlatırsa daha fazla kurcalamaz, daha fazla soru sormayız diye düşündü." Beryl dönüp Ric-

hard'a baktı. "Haksız mıyım?"

Richard ise onun bakışlarını gözünü kırpmadan karşıladı. "Neden bana soruyorsun ki?"

"Siz ikiniz birbirinizi iyi tanıyorsunuz da ondan. Dostlar genelde bu şekilde yönlendiriyor olmalı işleri değil mi?"

"Claude'dan kolay kolay sır çıkmaz ama eski dostlarına yardım etmekten de hiçbir zaman geri durmaz. Ve Hugh da eski bir dostudur. Demek istediğim, Claude'un iyi niyetli olduğuna eminim ben."

Eski dostlar demek, diye düşündü Beryl. Daumier. Hugh Amca ve Richard Wolf... Hepsini bağlayan şey, karanlık bir geçmiş, konuşmak istemedikleri hatıralar. Chetwynd'de büyümek de aynen böyle bir şeydi. Limuzinle dolaşan esrarengiz adamlar sık sık Hugh'u ziyarete gelirdi. Beryl bazen konuşmalarına bölük pörçük şahit olur, bazı isimler duyardı. Yurchenko. Andropov. Bağdat. Berlin. Soru sormamayı ve de sorularına cevap beklememeyi küçük yaşta öğrenmişti. "Sen o güzel kafanı yorma," derdi Hugh Amca her seferinde.

Ama bu sefer pes etmeyecekti. Bu sefer bir cevap almaya kararlıydı.

Garson elinde mönülerle çıkagelince Beryl kafasını sallayıp, "Kalmayacağız," dedi ona.

"Yemek yemeyecek misiniz?" diye sordu Richard. "Claude buranın harika bir restoran olduğunu söylüyor."

"Buraya gelmeni Claude mu istedi?" diye sordu Beryl, sert bir şekilde. "Ona musallat olmayalım diye bizi besleyip

eğlendirmeni mi istedi senden?"

"Sizi besleyebilirsem ne mutlu bana. İsterseniz eğlendirmeyi de bilirim," dedi Richard gülümseyerek. Gülümserken gözünde aniden muzip bir pırıltı belirmişti. Onun gözlerine baktığında Beryl kendini bir kez daha günahın kıyısında buldu. *Birlikte bir akşam yemeği yiyelim,* diyordu o gülümseme. *Sonrasında da kim bilir? Her an her şey olabilir.*

Beryl yavaşça arkasına yaslanarak, "Seninle burada oturur, yemek yeriz ama bir şartla."

"Neymiş?"

"Bize karşı dürüst olacaksın. Alavere dalavere istemiyoruz."

"Denerim."

"Paris'e neden geldin?"

"Siz de biliyorsunuz, Claude bana bir şey danıştı. Zirve bittiği için ajandamda boşluk vardı, ben de kalktım geldim. Bombalama meselesini ben de merak ediyordum zaten."

"Demek bombalama yüzünden."

Beryl'i başıyla onayladı Richard. "Kozmik Dayanışma denen bu grup hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Terörist örgütleri takip etmek bizim işimiz, biliyorsunuz." Beryl'e bir mönü uzatıp gülümsedi. "İşte, Bayan Tavistock, katıksız gerçek böyle."

Adamın gözlerinde bir endişe ya da bir çekinceden eser yoktu ama yine de Beryl'in içgüdüleri o gülümsemenin arkasında başka bir şey, henüz dile getirilmemiş şeyler olduğunu söylüyordu.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" dedi Richard

"Nereden anladın?"

"Bu, benimle yemek yemeyeceksin mi demek oluyor"

O ana kadar Jordan oturup onları dinlemiş, gözleri bir ona, bir buna pinpon maçı seyreder gibi gidip gelmişti. Nihayet, dayanamayıp sabırsızlıkla araya girdi. "Yemek yiyeceğimize emin olabilirsin çünkü ben açlıktan ölmek üzereyim Beryl, sana söylüyorum. Bu masadan yemek yemeden kalkmayacağım, haberin olsun."

Beryl de bezgince iç geçirip mönüyü eline alarak, "Sanırım sorunun cevabını aldın. Son sözü Jordie'nin midesi söylemiş oldu."

Amiel Foch'un telefonu saat tam yediyi çeyrek geçe çaldı.

"Senden beklediğim yeni bir iş var," dedi karşı taraf. "Ve de çok acil. Belki bu sefer eline yüzüne bulaştırmazsın."

Bu laf Amiel Foch'a koymuştu doğrusu. Yirmi beş yıldır bu işlerin içindeydi ama ağzını açıp bir şey diyememişti. Para ondaydı ne de olsa; istediği kadar laf söylemek hakkıydı. Kaldı ki, Foch'un da düşünmesi gereken bir emeklilik hayali vardı. Ona başvuranların sayısı son zamanlarda iyice azalmaya başlamıştı. İnsanın refleksleri yaşla birlikte gelişmiyordu ki.

"Cihazı aynen dediğin gibi yerleştirdim," dedi Foch, elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak. "Ayrıca tam da zamanında patladı."

"Ve de lanet olası gürültü yapmaktan başka bir işe yaramadı. Hedefin neredeyse burnu bile kanamadı."

"Ama kadın beklenmedik bir şey yaptı. Böyle şeyleri kontrol edemezsin ki."

"O halde bu kez dua edelim de böyle şeyleri kontrol edebilesin."

"Bu hedefin ismi ne?"

"İki isim var. İki kardeş. Beryl ve Jordan Tavistock. Ritz'de kalıyorlar. Nereye gittiklerini, kimlerle görüştüklerini bilmek istiyorum."

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik sadece takip ama neler öğrendiklerini tespit edebilirsek plan değişebilir. Şansımız yaver giderse basıp memleketlerine geri dönerler."

"Ya dönmezlerse?"

"O zaman harekete geçmemiz gerekir."

"Peki ya Madam St. Pierre ne olacak? Bir daha denememi ister misin?"

Karşı taraf bir anlık duraksamanın ardından, "Hayır," dedi, "o şimdilik bekleyebilir. Önce Tavistocklar."

Beryl ve Richard somon füme ve frambuaz soslu ördek eşliğinde birbirlerine sorular ve cevaplar yağdırıp durdular. Tecrübeli bir sözlü düello uzmanı olan Richard, konuşmaları boyunca özel hayatına dair olabildiğince az şey anlattı. Connecticut'ta doğup büyümüştü. Emekli polis olan babası hâlâ

hayattaydı. Richard, Princeton Üniversitesi'nden sonra Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'na girmiş, dünyanın çeşitli yerlerindeki elçiliklerde siyasi ataşelik yapmıştı. Beş yıl önce ise devletteki görevini bırakıp güvenlik danışmanlığı yapmaya başlamıştı. Sakaroff ve Wolf'un şirketleri Washington D.C.'deydi.

"Geçen hafta beni Londra'ya getiren de bu oldu," diye devam etti Richard. "Bazı Amerikan şirketleri, zirve sırasında üst düzey yöneticilerinin can güvenliklerinden emin olmak istiyordu. Beni de danışman olarak tuttular."

"Londra'da bundan başka işin yok muydu?" diye sordu Beryl.

"Yoktu. Ta ki Hugh'un Chetwynd'deki partisine davet edilene kadar." Masanın iki tarafında bakışları yine kilitlendi.

Adamın bu dolaysız konuşmaları Beryl'i rahatsız etmişti. *Anlattıkları gerçek mi, uydurma mı, yoksa ikisinin arasında bir şey mi?* Richard'ın kariyeriyle ilgili söyledikleri sanki daha önceden çalışılmış gibiydi ama bu işler de böyle oluyordu galiba. İstihbarat işinde görev yapan insanlar, hayat hikâyelerini senaryolaştırır, bütün ayrıntıları ezberler, çoğu zaman da gerçeklerle fantezileri birbirine karıştırırlardı. Onun hakkında ne biliyordu ki? Bir tek çekinmeden gülümsediğini, iştahının yerinde olduğunu ve kahveyi sade içtiğini biliyordu.

Bir de cazibesine karşı koymakta nasıl güçlük çektiğini.

Yemekten sonra Richard onları Ritz'e bırakmayı teklif etti. Jordan arka koltuğa, Beryl de öne, Richard'ın yanına

oturdu. Seine nehri üzerinden Saint-Germain Bulvarı'na doğru yol alırlarken yan gözle hep onu süzdü Beryl. Tam bir keşmekeş olan trafikte bile sükunetini kaybetmiyordu adam. Bir ara, ışıkta durduklarında dönüp ona baktı ve arabanın loş ışığında parlayan yüzü Beryl'in kalbini hoplatmaya yetti.

Ardından tekrar yola bakarak, "Vakit hâlâ erken," dedi Richard. "Hemen otele dönmek istediğinize emin misiniz?"

"Başka seçeneğim var mı ki?"

"Biraz arabayla gezeriz ya da istersen yürürüz. Paris'e kadar geldiniz. Biraz tadını çıkarmamak olmaz." Uzanıp vites değiştirirken eli dizine sürtününce Beryl'in içinden bir ürperti geçti; sıcak ve tatlı bir esintiydi.

Beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Bütün bu ihtimallerle başımı döndürüyor. Yoksa şaraptan mı? Biraz dolaşıp temiz hava almanın ne sakıncası olabilir ki?

Omzunun arkasından bakıp, "Sen ne dersin Jordie? Biraz yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu. Cevap olarak ise bir horultu geldi sadece.

Beryl dönüp baktığında, ağabeyinin arka koltuğa yayılmış, uyumakta olduğunu anladı. Uykusuz geçen bir gece ve yemekte içilen iki kadeh şarap onu yere sermeye yetmişti haliyle. "Sanırım bu, hayır anlamına geliyor," dedi gülerek.

"Sadece ikimiz çıkarız biz de," diye atıldı Richard.

Bu çağrı, yumuşacık bir sesle dile getirilen bu davet, Beryl'in içinin bir kez daha ürpermesine neden olmuştu. *Burası Paris,* diye düşündü keyifle.

"Tamam ama kısa olsun," dedi nihayet. "Tabii önce Jor-

dan'ı yatırmamız gerekecek."

"Valeniz emrinize amadedir efendım," dedi Richard gülerek. "İlk durağımız Ritz."

Jordan otele gidene kadar arka koltukta horlayıp durdu.

Gezinmek için Tuileries'i seçtiler, çakıltaşlı yürüyüş yolunun üzerinde, bakımlı bahçelerin ve sokak lambalarının altında hayaletler gibi parlayan heykellerin arasında dolaştılar.

"Yine geldik bir bahçeye," dedi Richard. "Bir de ortasında taştan bir bank bulunan bir labirent bulduk mu tamamdır."

"Neden ki?" diye sordu Beryl gülümseyerek. "Aynı senaryoyu bir kez daha mı çekmek istiyorsun?"

"Bu sefer sonu biraz daha farklı olabilir tabii. Geçen gece beni orada öylece bırakıp gittikten sonra, çıkış yolunu bulmam beş dakikamı aldı."

"Biliyorum," dedi Beryl gülerek. "Ben zaten kapıda durup zaman tuttum. Beş dakika fena değildi ama daha kısa zamanda çıkanları da gördüm."

"Demek erkeklerini böyle test ediyorsun. Sen labirentin ortasındaki peynir oluyorsun, biz de..."

"Fare oluyorsunuz haliyle."

İkisi de aynı anda gülünce kahkahaları gecenin sessizliğinde asılı kaldı.

"Ve benim performansıma da 'eh' diyorsun, öyle mi?"

"Vasatın üstüne çıkamadı."

Richard gölgelerin arasında parlayan gülümsemesiyle ona doğru yaklaşıp, "Hiç yoktan iyidir," dedi.

"Sana bir miktar iltimas geçebilirim. Hava karanlıktı ne de olsa."

"Evet, öyleydi gerçekten." Şimdi iyice sokulmuştu ona. Öyle ki, gözlerine bakmak için Beryl'in kafasını kaldırması gerekiyordu. Öyle ki, adamın vücudundan yayılan o tatlı sıcaklığın içinde kayboluyordu Beryl. "Hem de çok karanlıktı," dedi Richard fısıltıyla.

"Senin kafan biraz karışıktı galiba."

"Fazlasıyla karışıktı."

"Ben de sana hain bir oyun oynayınca..."

"Bunun cezasını çekmen gerekiyor."

Beryl'e iyice yaklaşıp, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Adamın dudaklarının, dudaklarında bıraktığı tat, bütün vücudunun hazla titremesine neden oldu. *Cezam buysa,* diye düşündü, *aynı suçu defalarca işlemeye razıyım...* Richard'ın dudakları derinlere indikçe, parmakları da saçlarının arasında dolaşmaya başlamıştı. Beryl'in bacaklarında güç kalmamış, oracıkta eriyip bitmeye başlamıştı ama bacaklarına ihtiyacı yoktu artık, Richard tutardı onu. Çıkardığı arzu dolu mırıltılar, bu öpücüklerin onları tehlikeli bir yere, bir uçurumun kıyısına doğru sürüklediğinin habercisiydi. Ama Beryl'in umurunda değildi; o sıçramayı yapmaya hazırdı artık.

Ve sonra, birdenbire donakaldı Richard.

Az önce ihtirasla öpüşen adam şimdi olduğu yerde taş kesilmişti. Ama elleri hâlâ Beryl'in yüzündeydi, ayrılmamıştı

ondan. Vücudu yay gibi gerilmiş olmasına rağmen kolları hâlâ belindeydi. Neden sonra dudakları kulağına doğru kaydı.

"Şimdi yürümeye başla," diye fısıldadı nihayet. "Concorde'a doğru yürü."

"Ne?"

"Sadece yürü. Endişeni belli etme. Ben elini tutacağım."

Adamın yüzüne baktığında, karanlığa rağmen nasıl dikkat kesildiğini görebiliyordu Beryl. Aklına gelen soruları susturup, elini tutmasına izin verdi. Sonra dönüp, hiçbir şey olmamış gibi, Concorde Meydanı'na doğru yürümeye başladılar. Richard ona hiçbir açıklama yapmamıştı ama Beryl elini tutuşundan anlamıştı bir şeylerin ters gittiğini ve bunun bir oyun olmadığını. İkisi, diğer sevgililer gibi el ele, bahçenin içinde, çiçekli alanların, tarih öncesinden kalma yaratıklar gibi dizilmiş heykellerin arasında yürümeye devam ettiler. Beryl yavaş yavaş etraflarındaki seslerin de farkına varmaya başlamıştı. Artık uzaklardan gelen trafik gürültüsünü, rüzgârda hışırdayan yaprakları, ayakkabılarının çakıltaşlarının üzerinde çıkardığı çıtırtıları duyabiliyordu.

Duyabildiği bir ses daha vardı: ayak sesleri. Arkalarında bir yerden gelen ayak sesleri.

Endişe içinde sarıldı Richard'ın eline. O da karşılık olarak Beryl'in elini sımsıkı tuttu. *Bu adamla tanışalı bir gün oldu,* diye düşündü Beryl, *ama şimdiden ona güvenebileceğimi hissediyorum.*

Richard, ona bile fark ettirmeden hızlandırmıştı adımlarını. Ayak sesleri hâlâ peşlerindeydi. Bahçenin bitiminden

sağa dönüp, Rivoli Sokağı'na yöneldiler. Burada trafiğin gürültüsü artmış, peşlerindekinin ayak sesleri duyulmaz olmuştu. Ve asıl tehlike şimdi başlıyordu. Takipçi aydınlığa çıktıklarını görünce başka şansı kalmadığını anlayıp harekete geçmeye karar verebilirdi. *Koşarsak kurtulabiliriz,* diye düşündü Beryl. *Şu ağaçlardan arasından çıkarsak, etraf kalabalık olacağı için güvende oluruz.* Beryl koşmaya hazırdı; Richard'ın tek bir işaretine bakardı.

Ama onun ani bir hareket yapmaya niyeti yoktu. Peşlerindekinin de. Richard'la el ele, kaygısızca yürüyüp Rivoli Sokağı'nın ışıklarına çıktılar.

Beryl'in nabzı, akşam gezintisine çıkmış insan selinin içine karışana kadar yavaşlamadı ama sakinleşmişti artık. *Tehlike geçti,* diye düşünüyordu. *Böyle kalabalık bir yerde bize saldırmaya cesaret edemezler*

Sonra dönüp Richard'a baktı ama o hâlâ gergindi.

Karşıya geçip biraz daha yürüdüler.

Richard, "Burada bir süre duralım," diye fısıldadı. "Şu vitrine bakıyormuş gibi yap."

Bir çikolatacının önünde durmuşlardı. İçerisi tam bir zevk bahçesi gibiydi: frambuazlı, kremalı şekerler, nefis trüf çikolataları, Türk lokumları... Dükkânın içinde genç bir kadın oturmuş, önündeki erimiş çikolataya taze çilek batırıp yiyordu.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu Beryl fısıldayarak.

"Bekleyip ne olacağını göreceğiz."

Vitrine bakıp, arkalarından geçip giden insanları seyretti

Beryl. El ele tutuşmuş bir çift. Sırt çantalı öğrenciler. Dört çocuklu bir aile.

"Hadi yürümeye devam edelim şimdi," dedi Richard

Böylece, acele etmeden, önceki gibi rahat adımlarla yürümeye başladılar Rivoli boyunca. Fakat bir süre sonra, Richard onu kesişen iki sokağın ağzında kenara çekip, "Koş şimdi!" diye bağırdı ve o anda ikisi birden koşmaya başladılar. İleride, Mont Thabor'dan sağa dönüp kemerli bir kapının altına saklandılar ve orada birbirlerine sokulup beklediler. Richard onu kendine doğru öyle bir çekmişti ki, kalbinin nasıl hızla attığını bile duyabiliyordu.

Birkaç saniyeye kalmadan, sokakta koşan ayak seslerinin yankısı duyuldu. Ses onlara gittikçe yaklaştı, yavaşladı, sonra da durdu. Birdenbire bütün sesler kesilmişti. Kafasını çıkarmaya korkan Beryl, Richard'ın kolunu bırakmadan hafifçe yana kaydığında bir gölgenin, kemerin önünden geçip gittiğini gördü. Ardından ayak sesleri sokakta ilerleyip kayboldu.

Richard şansını deneyip sokağa bir göz attıktan sonra Beryl'in elinden tutup, "Kimse yok," diye fısıldadı. "Hadi gidelim buradan."

Oradan çıkıp Castiglione Sokağı'na girdiler ve otele dönene kadar durmadan, koşar adım yürüdüler. Süitlerine girip, Richard kapıyı kilitledikten sonra Beryl nefesini toparlayıp, "Neydi bu?" diye sordu.

Richard kafasını sallayarak, "Ben de bilemiyorum," dedi.

Beryl telefona doğru giderken, "Adam bizi soymak is-

tiyordu belki de. Ben polisi arayayım," dedi.

"Paramızın peşinde olduğunu sanmıyorum."

Beryl ona kaşlarını çatarak, "Ne?" dedi.

"Bir düşünelim. Rivoli Sokağı'ndayken, etrafımızda onca insan varken bile bırakmadı peşimizi. Başka bir hırsız olsa vazgeçip parka döner, kendine başka bir kurban ararđı ama bu vazgeçmedi. Sürekli peşimizdeydi."

"Ben onu görmedim bile!"

"Ben gördüm. Orta yaşlı bir adamdı. Kısa boylu, tıknaz bir tipti. Kolay kolay akılda kalmayan, sıradan bir yüzü vardı."

Beryl gözlerini ona dikmiş bakarken, endişesinin artmaya başladığını hissedebiliyordu. "Sen ne diyorsun Richard? Özellikle bizi mi takip ediyordu yani?"

"Evet."

"Peki ama seni neden takip etsin ki?"

"Ben olsam asıl seni niye takip ettiklerini sorardım."

"İyi de beni kim neden takip etsin?"

"Bir düşün bence. Paris'e neden geldiğini hatırla."

"Bizimkisi sadece bir aile meselesi."

"Öyle değilmiş demek ki. Peşinde yabancılar dolaşmaya başladığına göre."

"Peki seni takip etmediklerini nereden bileceğiz? CIA adına çalışan da sensin!"

"Düzelteyim, ben sadece kendi adıma çalışıyorum."

"Ah, hadi ama. Bu laf oyunlarını bana yapma bari! Ben MI6'nın içinde büyüdüm. Sizin gibilerin kokusunu bir kilo-

metre öteden alırım."

"Öyle mi?" dedi Richard, kaşlarını havaya kaldırarak. "Bu seferki koku seni rahatsız etmedi demek."

"Etse daha iyi olurdu belki de."

Richard odanın içinde dolaşmaya, kapana kısılmış bir hayvan gibi oradan oraya gidip, pencereleri kilitlemeye, perdeleri çekmeye başlamıştı. "Madem o hassas burnunu kandıramıyorum, itiraf edeyim bari. Evet, iş tanımım, söylediğimden biraz daha esnek."

"Aman ne şaşırdım!"

"Ama yine de o adamın *seni* takip ettiğine eminim."

"Biri beni ne diye takip eder ki?"

"Bir mayın tarlasına girdin diye. Beni ya anlamıyorsun ya da anlamak istemiyorsun. Annenle babanın öldürülmesinin arkasında bir seks skandalından çok daha fazlası vardı."

Beryl, Richard'ın karşısına geçti ve gözlerini ona dikerek, "Dur biraz, bu konuda bildiğin bir şeyler var senin," dedi.

"Paris'e geleceğinizi biliyordum mesela."

"Peki bunu sana kim söyledi?"

"Claude Daumier. Beni Londra'dayken arayıp, Hugh'un endişeli olduğunu anlattı. Sana ve Jordan'a birilerinin göz kulak olmasını istiyormuş."

"Bize dadılık edeceksin yani."

Güldü Richard. "Aşağı yukarı öyle bir şey işte."

"Peki annemle babam hakkında neler biliyorsun?"

Beryl kısa süren sessizliğinden, adamın vereceği cevabı düşündüğünü, birazdan sarf edeceği sözcükleri kafasında

tarttığını anlamıştı. Muhtemelen bir başka yalan daha gelecekti şimdi.

Ama bu seferki doğruydu. "İkisini de tanırdım," dedi Richard. "Olaylar yaşandığında ben de Paris'teydim."

Bu açıklama Beryl'i şok etmişti ama böyle bir şeyin doğru olmasından bir an bile şüphe etmemişti. Hem adam neden böyle bir hikâye uydursundu ki?

"İlk görev yerimdi burası," diye devam etti Richard. "Kurada Paris çıkmasına çok sevinmiştim. Acemiler genelde, dünyanın bir ucundaki berbat yerlere gönderilir ama ben Paris'i çekmiştim. Madeline ve Bernard'la da burada tanıştım." Kendini yorgun argın, bir sandalyeye bıraktı. "Bu inanılmaz bir şey," diye mırıldandı, Beryl'in yüzünü incelerken. "Annene o kadar çok benziyorsun ki. Aynı yeşil gözler, aynı siyah saçlar. O, saçlarını arkaya tarayıp topuz yapardı ama aradan hep bir tutam saç kurtulur, omuzlarına dökülürdü..." Bunları hatırlamak hoşuna gitmiş olacak ki, keyifle gülümsedi. "Bernard onun için deli olurdu. Sadece o mu? Anneni tanıyan herkes ona hayrandı."

"Peki ya sen?"

"Ben daha yirmi iki yaşındaydım ve o tanıdığım en büyüleyici kadındı." Bakışları kesişirken yumuşak bir sesle ekledi: "Ama o zamanlar kızıyla tanışmamıştım henüz."

Richard'ın, üzerinde kilitlenen bakışları Beryl'in içindeki o ipeksi ihtiras esintisini yeniden canlandırmıştı. Öpücükleriyle başını döndüren, dokunuşuyla taşı bile eritebilen bu adama karşı dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Ona başın-

dan beri yalanlar söyleyip duran bu adama.

Bu gizli kapaklı işlerden, gerçeklerle yarı gerçekleri birbirinden ayırt etme oyunundan o kadar sıkıldım ki. Belki de bu adamın kimin nesi olduğunu asla öğrenemeyeceğim.

Bir hışımla kapıya gidip, "Birbirimize karşı dürüst olmayacaksak eğer," dedi Beryl, "birlikte olmanın da bir anlamı yok. Birbirimize iyi geceler ya da elveda demenin zamanı geldi sanırım."

"Ben aynı fikirde değilim."

Döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Efendim?"

"Ben elveda demeye hazır değilim diyorum. Özellikle de peşinde birilerinin olduğunu biliyorken."

"Benim iyiliğimi düşünüyorsun yani, öyle mi?"

"Düşünmeyeyim mi?"

"Ben başımın çaresine bakabilirim."

"Burada yabancı bir şehirdesin. Her şey olabilir."

"Yalnız değilim ama," dedi Jordan'ın süitine doğru ilerleyerek. Sonra kapıyı ardına kadar açıp, "Uyan Jordie! Uyan da ağabeylik yap bana."

İçeriden ses çıkmamıştı.

"Jordie?" diye seslendi Beryl bir kez daha.

"Badigardın görev aşkıyla yanıp tutuşuyor herhalde," dedi Richard.

Öfkeye kapılan Beryl tam ışığı açmış, bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki ağzı hayretle açık kaldı.

Jordan'ın yatağı boştu.

Dört

Şu kadın yine bana bakıyor.

Jordan *cappuccino*'suna bir çay kaşığı şeker katıp karıştırırken, üç masa ötede oturan sarışına doğru kaçamak bir bakış attı. Kadın ise onu fark eder etmez çevirdi bakışlarını. Epey çekici bir kadındı bu. Yirmili yaşlarının ortalarında, ince ve atletik yapılıydı. Gereğinden fazla dolgun bir yeri yoktu. Saçı neredeyse erkek tıraşıydı ve alnından aşağı küçük bukleler sarkıyordu. Üstünde siyah bir süveter, siyah bir etek ve de siyah çorapları vardı. Moda mı kamuflaj mı? Jordan tekrar sokağa dönüp, akşam gezintisine çıkmış insanları seyretmeye koyuldu ama gözünün bir ucuyla kadını süzüp duruyordu. Normal zamanda, bir kadının ilgisini bu kadar çekiyor olması gururunu okşardı elbette, ama bu kadında onu rahatsız eden bir şey vardı. Paris'in sokaklarında, gözü dönmüş dişilerin saldırısına maruz kalmadan rahat rahat dolaşamayacak mıydı?

Şu ana kadar keyfine diyecek yoktu aslında. Beryl'le

Richard'ı gönderdikten sonra eli yüzü düzgün bir mekân bulma umuduyla otel odasından sıvışmıştı. Önce biraz Vendome Meydanı'nda dolaşmış, oradan Olympia Müzikholü'ne uğramış, oradan da Café de la Paix'de ayaküstü bir şeyler atıştırmıştı. Paris'te bir akşam bundan iyi geçirilemezdi.

Ama dönmenin zamanı gelmişti galiba.

Cappucino'sunu bitirip hesabı ödedikten sonra Rue de la Paix'ye doğru yürümeye başladı. Ve çok geçmeden siyahlı kadının, peşine takıldığını fark etti.

Bir mağazanın vitrininin önünde durup, takım elbiseleri inceler gibi yaparken camda, arkasından geçen sarı saçlı bir kafanın geçip gittiğini gördü. Dönüp baktığındaysa kadının, sokağın karşısındaki bir vitrinin önünde dikildiğini fark etti. Bir iç çamaşırı dükkânı olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Ayrıca, giyim kuşamına bakılırsa, kendine siyah bir külot falan bakıyor olmalıydı.

Jordan aldırmadan devam edip Vendome Meydanı'na doğru yürümeye başladı.

Kadın da sokağın karşısında, ona paralel bir şekilde ilerliyordu.

Bu iş can sıkıcı bir hal aldı, diye düşündü Jordan. *Benimle cilveleşmek istiyorsa neden dosdoğru gelip kirpiklerini falan kırpıştırarak bakmıyor ki?* Dolambaçsız insanları oldum olası takdir ederdi zaten. Kadın dediğin açıksözlü olacaktı. Bu takip meselesi sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Bir blok daha yürüdü. Kadın da aynısını yaptı.

Jordan bir süre sonra durup, bir başka dükkânın vitrinini

incelermiş gibi yapınca kadın da sokağın karşısındaki bir dükkânın önünde durdu. *Bu çok aptalca,* diye düşündü Jordan. *Bu zırvalıklarla daha fazla uğraşacak değilim.*

Sokağın karşısına geçip, kadının yanına kadar gitti ve, "*Mademoiselle?*" dedi.

Kadın dönüp hayret ve korku içinde baktı ona. Böyle bir yüzleşmeyi beklemiyor olmalıydı.

"*Mademoiselle,*" dedi Jordan bir kez daha, "beni neden takip ettiğinizi sorabilir miyim acaba?"

Kadın, ağzını bir an açar gibi oldu ama sonra hemen kapadı. Bir yandan da o kocaman, gri gözleriyle ona bakıyordu. Gözlerinin güzelliği Jordan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Sanırım beni anlamadınız. *Parlez-vous anglais?*"

"Evet," diye mırıldandı kadın. "İngilizce biliyorum."

"O halde beni neden takip ettiğinizi de anlatırsınız herhalde."

"Ben sizi takip etmiyorum ki."

"Hayır, ediyorsunuz."

"Hayır, etmiyorum!" Durup, başıyla sokağı işaret ederek, "Ben sadece yürüyüşe çıktım. Tıpkı sizin gibi."

"Benim her adımımı izliyorsunuz. Ben duruyorsam siz de duruyorsunuz. Gözünüzü üzerimden ayırmıyorsunuz."

"Çok saçma." Az önceki şoku atlatmış olacak ki, bir öfkeyle ışıldamaya başlamıştı gözleri. Ama bu öfke gerçek miydi yoksa oynuyor muydu onunla, Jordan emin olamıyordu. "Ben sizinle ilgilenmiyorum *Monsieur!* Sanırım hayal görüyorsunuz."

"Ben mi?"

Kadın cevap olarak arkasını dönüp, Rue de la Paix'de yürümeye başladı.

"Hayal falan gördüğümü hiç sanmıyorum!" diye seslendi Jordan arkasından.

"Siz İngilizler, hepiniz aynısınız zaten!" diye çıkıştı kadın, omzunun arkasından bağırarak.

Kadının hızla gözden kayboluşunu seyreden Jordan bir an kendinden emin olamamıştı. Bütün bunları gerçekten de kendi uydurmuş olabilir miydi? Şayet öyleyse nasıl da aptal durumuna düşmüştü! Kadın artık görünmez olunca bir anlık bir pişmanlık duydu içinde. Epey çekici bir parçaydı ne de olsa. Güzel, gri gözleri, sütun gibi bacakları vardı.

Aman, neyse.

O da ileriden sapıp Vendome Meydanı'na, oradan da otele geçti. Ve tam Ritz'in lobi kapısından içeri girerken, altıncı hissinin uyarısıyla dönüp arkasına baktı. Biraz uzaktaki bir kemerin altında ani bir hareketlenme olduğunu fark etti; ardından sarı saçların, gölgelerin arasında kaybolduğunu gördü.

Kadın onu hâlâ takip ediyordu.

Daumier telefonu beşinci çalışında açtı. "Alo?"

"Claude, benim," dedi Richard karşıdan. "Sen peşimize adam mı taktın?"

Bir anlık bir sessizliğin ardından, "Sadece önlem olarak,

sevgili dostum," dedi Daumier. "Aklına başka bir şey gelmesin."

"Koruma mı, takip mi?"

"Tabii ki koruma amaçlı! Biliyorsun, hep Hugh'un hatırı için."

"İyi de neden önceden söylemiyorsun ki bunu? Resmen ödümüzü kopardın." Richard kafasını çevirip, otel odasını arşınlayan Beryl'e baktı. Kızın kendisi kabul etmiyordu ama ne kadar sarsıldığı ortadaydı. Ortada olan başka bir şey de, az önceki gösterisine, onu süitten kovma girişimine rağmen, kalmasından duyduğu hoşnutluktu. "Bir sıkıntımız daha var bu arada," dedi Daumier'e, "Jordan kayıp."

"Kayıp mı?"

"Süitinde değildi. Oysaki birkaç saat önce kendimiz bırakmıştık oraya. O zamandan beri de yok ortada."

Telefonda bir sessizlik oldu. "İşte bu endişe verici," dedi Daumier nihayet.

"Onun nerede olduğunu sizinkiler biliyor olabilir mi?"

"Takipçim henüz rapor vermedi bana ama kızdan her an haber alabiliriz."

"*Kız* mı?" diye sordu Richard.

"En tecrübeli elemanımızdır diyemem belki ama iş görür."

"Bu akşam bizi takip eden bir erkekti ama."

"İşte şimdi hayal kırıklığına uğradım Richard!" dedi Daumier gülerek. "Senin gibi bir adamın, aradaki farkı anlaması gerekirdi."

"Ben arada fark mark görmedim!"

"Peşinize taktığım kişi Colette'ti. Yirmi altı yaşında, güzelce bir kız. Sarı saçlı."

"Bizi takip eden kişi bir erkekti Claude."

"Yüzünü gördünüz mü peki?"

"Pek değil. Ama kısa boylu, tıknaz bir adamdı."

"Colette 1.60 boylarında, oldukça zayıf bir kızdır."

"O değildi."

"Bak bu canımı sıktı şimdi," dedi Daumier, bir süre düşündükten sonra. "Bizimkilerden biri değilse..."

Richard kapının çalındığını duyunca aniden dönüp o tarafa baktı. Beryl ise gözlerinde korku dolu bir ifadeyle donakalmıştı.

"Ben seni sonra ararım Claude," diye fısıldadı Richard, sonra da sessizce kapattı telefonu.

Kapı bir kez daha ve daha şiddetli bir şekilde çalındı.

Richard, "Hadi git," diye fısıldadı Beryl'e, "kim o diye sor."

Beryl bunun üzerine kapıya gidip titrek bir sesle, "Kim o?" diye sordu.

Kapının arkasından, "Müsait misiniz?" diye bir soru geldi. "Yoksa sabah falan mı geleyim?"

"Jordan!" diye bağırdı Beryl, rahatlamış bir şekilde. "Nereye kayboldun sen?"

Ağabeyi, rüzgârda iyice dağılmış sarı saçlarıyla içeri girdi ama Richard'ı görünce duraksadı bir an. "Kusura bakmayın. Size mani olmadım umarım."

"Alakası yok," diye çıkıştı Beryl. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ağabeyine dönerek, "Meraktan öldük burada." diye ekledi.

"Yürüyüşe çıkmıştım canım."

"En azından bir not bırakabilirdin!"

"Neden ki? Bu civarda dolaşıyordum," dedi Jordan, kendini koltuğa atarken. "Çok da güzel vakit geçiriyordum. Ta ki kadının biri peşime takılana kadar."

Richard'ın çenesi şaşkınlık içinde havaya kalktı. "Kadın mı dedin?"

"Güzel bir kadındı, ama maalesef tipim değildi."

"Bu kadın sarışın mıydı?" diye sordu Richard. "Şöyle 1.60 boylarında, yirmili yaşlarda biri miydi?"

Jordan hayretle başını salladı. "Bari ismini de söyle, tam olsun."

"Colette."

"Bu, en son sihirbazlık numaran mı Richard?" dedi Jordan gülerek. "Yoksa duyu ötesi algılama yeteneklerin de mi var senin?"

"Kadın, Fransız İstihbaratı'nda çalışan bir ajan," dedi Richard. "Görevi sizi koruyup kollamak olan biri işte."

Beryl rahatça bir iç geçirdi. "Demek o yüzden takip ediliyormuşuz. Senin yüzünden öldüm korkudan."

"Korksan iyi edersin zaten," diye atıldı Richard. "Bizi takip eden adam Daumier'in elemanlarından biri değilmiş."

"Ama az önce şey demedin mi sen?"

"Daumier bu gece için sadece bir kişiyi görevlendirmiş,

o da şu Colette adlı kadınmış. Ve anlaşılan, o da Jordan'ın peşinden ayrılmamış."

"O halde bizi takip eden kimdi?" diye sordu Beryl öfkeyle.

"Bilmiyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ben yine bir şeyler mi kaçırdım?" diye sordu Jordan masum masum. "Bizi neden takip ediyorlar? Ve de Richard bu eğlenceye ne zaman dahil oldu acaba?"

"Richard," dedi Beryl gergin bir şekilde, "bize her şeyi anlatmamış meğer."

"Ne konuda?"

"1973'te burada, Paris'te olduğuyla ilgili kısmı atlamış mesela. Annemle babamı tanıdığını da."

Jordan'ın gözleri hızla Richard'ın yüzüne çevrildi. "Şimdi de bu yüzden mi buradasın?" diye sordu sakince. "Gerçeği öğrenmemize engel olmak için mi?"

"Hayır," dedi Richard. "Ben, gerçekler yüzünden can vermeyesiniz diye buradayım."

"Bu gerçekler o kadar mı tehlikeli yani?"

"Baksanıza, birileri öyle endişeye kapılmış ki, ikinizin de peşine insanlar takmışlar."

"O halde meselenin basit bir cinayet ve intihardan ibaret olduğuna sen de inanmıyorsun," dedi Jordan.

"Mesele o kadar basit olsaydı, yani Bernard'ın Madeline'i öldürdükten sonra kendi canına da kıymasından ötesi olmasaydı, bunca yıl sonra kimsenin umurunda olmazdı, öyle

değil mi? Ama belli ki hâlâ birilerinin umurunda. Ve o birileri her kimse, gözünü üzerinizden ayırmak istemiyor."

Beklenmedik şekilde sessiz kalan Beryl yatağın üstünde oturuyordu şimdi. Tokayla arkada topladığı saçları dağılmaya, ipeksi bukleleri omuzlarından aşağı dökülmeye başlamıştı. Richard bir kez daha, Madeline'le aralarındaki şaşırtıcı benzerliğe hayretle baktı. Bu, saçlarını toplayışı kadar, üstündeki ipek elbiseden de kaynaklanıyordu. O elbiseyi tanımıştı; bir zamanlar kızın annesine aitti. Karşısında duranın bir hayalet olmadığına inanmak için kafasını hızla salladı Richard.

Artık bu ikisine gerçeği bütün çıplaklığıyla anlatmanın zamanı gelmişti. "Ben bu senaryoya hiçbir zaman inanmadım," diye girdi söze. "Bernard'ın o tetiği çektiğine bir an olsun inanmadım yani."

Beryl kafasını yavaşça kaldırıp ona baktı. Richard o bakışlarda bir çekingenlik, bir güvensizlik görüyor, ona elini uzatmaya, onu kendine inandırmaya can atıyordu. Fakat güven öyle çabucak kurulacak değildi elbette. Belki de ona hiçbir zaman inanmayacaklardı.

"Tetiği o çekmediyse," diye sordu Beryl nihayet, "kim çekti o zaman?"

Richard gidip yatağın başında durdu, kızın yüzüne hafifçe dokundu. "Bilmiyorum," dedi sonra. "Ama bulmanıza yardım edeceğim."

***

Richard gittikten sonra Beryl, ağabeyine dönüp, "Ona güvenmiyorum," dedi. "Bize o kadar çok yalan söyledi ki."

"Aslında tam olarak yalan söyledi denemez. Daha çok bazı gerçekleri sakladı diyelim."

"Her neyse işte. Sonuçta annemle babamı tanıdığını başta söylemedi mesela. Onlar öldüğü sırada Paris'te olduğunu da. Jordie, nereden bileceğiz ki, tetiği çeken oydu belki de!"

"Daumier'le araları pek bir sıkı fıkı sanki."

"Ee?"

"Daumier'e Hugh Amca da güveniyor."

Beryl gülerek, "O zaman biz de Richard Wolf'a güvenelim, öyle mi?" dedi. "Ah Jordie, sen epey bir yorgunsun herhalde."

"Sen de epey bir âşıksın o zaman," diye karşılık verdi Jordan da. Ardından ayağa kalktı ve esneyerek kendi süitinin kapısına gitti.

Beryl öfkeyle, "Ne demek istiyorsun sen?" diye buyurdu.

"Adama karşı hislerin alev alev demek istiyorum. Kendinle nasıl mücadele ettiğin o kadar belli oluyor ki."

Beryl kalkıp Jordan'ın peşinden kapıya kadar gitti. "Alev alev demek?"

"Nasıl da anlamışsın beni," dedi Jordan sırıtarak. "Sana tatlı rüyalar küçük kardeşim. Tekrar piyasaya çıkmana sevindim."

Bunları söyledikten sonra kapıyı kardeşinin şaşkınlıktan

donakalmış yüzüne kapattı.

Richard, Daumier'in evine gittiğinde, adam hâlâ ayaktaydı ama bornozunu ve terliklerini çoktan giymişti bile. Mutfak masasının üstü, St. Pierrelerin rezidansının bombalanmasıyla ilgili en son raporlarla doluydu. Demek ki Fransız İstihbaratı'nda geçirilen kırk yıl, Daumier'in çalışırken buzdolabına yakın olma alışkanlığını değiştirmemişti.

Daumier masanın üstündeki raporları gösterip, "Tam bir muamma," dedi. "Yatağın altına Semtex malzeme bir patlayıcı yerleştirilmiş. Bombanın saati 9.10'a ayarlanmış. Bu ne biliyor musun? Marie'nin en sevdiği televizyon programının başlama saati. Operasyon her şeyiyle içeriden yürütülmüş gibi duruyor. Bir tek Philippe'in İngiltere'de olduğu atlanmış sanki." Durup bir an Richard'a baktıktan sonra ekledi: "Sence de akıl almaz bir hata değil mi bu?"

"Teröristler genelde daha zeki olurlar," dedi Richard, onu onaylamak için. "Belki de bunu sadece uyarı olarak tezgâhlamışlardır. Niyetlerini göstermek için yani. 'Elimiz her zaman üstünde' demek için."

"Ben bu Kozmik Dayanışma Birliği denen grupla alakalı bir bilgi edinemedim hâlâ," dedi Daumier, ellerini saçlarında gezdirirken. "Bu gidişle soruşturmanın bir yere varacağı yok."

"O halde bir süreliğine benim küçük sorunumla ilgilenebilirsin."

"Sorun mu? Ah evet, Tavistockları kastediyorsun tabii," dedi Daumier sandalyeye oturup gülümseyerek. "Hugh'un yeğeniyle başa çıkamıyor musun yoksa?"

"Bu akşam peşimizde kesinlikle başka biri vardı," dedi Richard. "Senin elemanın Colette değildi. Kim olduğunu bulabilir misin?"

"Önce bana işe yarar bir bilgi vermen gerekiyor," dedi Daumier. "Orta yaşlı, kısa boylu, tıknaz bir adamdı demek yetmez. Ben bunlardan hiçbir şey çıkaramam."

"Kardeşlerin Paris'e geleceğini bilen biri desem?"

"Bildiğim kadarıyla Hugh bunu Vanelere de söylemiş. Onlar da başkalarına anlatmış olabilirler. Chetwynd'de başka kimler vardı mesela?"

Daumier böyle söyleyince Richard'ın aklına, davetin düzenlendiği gece ve Reggie'nin patavatsızlığı geldi. Reggie Vane'in de, içkiye düşkünlüğünün de canı cehenneme. Hep onun yüzünden olmuştu bunlar. Gereğinden fazla birkaç kadeh şampanyanın ve gevşek bir ağzın yüzünden ama yine de adamı suçlayamıyordu. Bu Reggie zararsız bir tipti, Beryl'i incitmek gibi bir niyeti olamazdı. Aksine, adam onu öz kızı gibi seviyordu.

"Vaneler bunu bir sürü insana söylemiş olabilir. Philippe St. Pierre'e. Nina ve Anthony'ye. Başka herkes de olabilir."

"Düşünmemiz gereken bir sürü kişi var demek ki," dedi Daumier iç geçirerek.

"Evet, liste pek de kısa değil," dedi Richard, onaylayarak.

"Peki bu sence iyi bir fikir mi Richard?" diye sordu Daumier, sakin bir şekilde. "Hatırlarsan, zamanında da gerçeği öğrenmeyelim diye ellerinden geleni yapmışlardı."

Nasıl unutabilirdi ki? Washington'dan gelen, "Soruşturmayı durdurun" talimatını görünce nasıl da şaşırmıştı. Sadece ona değil, Claude'a da benzer bir emir Fransız İstihbaratı'ndan gelmişti. Böylece Delphi'ye ve NATO'daki güvenlik açığına yönelik arayışları aniden sona ermişti. Ne bir açıklama yapılmıştı ne de haklı bir sebep gösterilmişti bunun için. Ama Richard'ın kendince şüpheleri olmuştu elbette. Washington'ın gerçekleri öğrendiği ve bunun duyulması halinde yaşanacak olaylardan çekindiği çok açıktı.

Bir ay sonra, Birleşik Devletler Büyükelçisi Stephen Sutherland, Paris'teki bir köprüden atlayınca şüphelerinde haklı olduğunu düşünmüştü Richard. Sutherland'in siyasi bağlantılarını bilmeyen yoktu; düşmana casusluk yaptığı ortaya çıkarsa, bu dalganın ucunun başkanın kendisine kadar uzanacağı belliydi.

Kısacası, köstebek dosyası resmi olarak aydınlığa çıkarılamamıştı.

Onun yerine, Delphi'nin, Bernard Tavistock olabileceği gibi bir sonuca varılmıştı. Ölmüş bir adamı yargılayıp suçlu bulmaktan daha kolay bir şey var mıydı? Suçu Tavistock'un üstüne atalım; mezardan kalkıp itiraz edecek değil ya.

Ve şimdi, yirmi yıl sonra, Delphi'nin hayaleti bir kez daha peşimde.

Richard kararlı bir şekilde kalktı sandalyeden. "Bu kez,

Claude," dedi adama, "bu kez onun izini bulacağım. Ve Washington'dan da emir gelse kimse durduramayacak beni."

"Yirmi yıl çok uzun bir zaman. Ortada kanıt falan kalmadı. Politik hava değişti."

"Ama değişmeyen bir şey var Claude: suçlunun ta kendisi. Peki ya biz yanılıyorsak? Ya o köstebek, Sutherland değilse? O zaman Delphi hâlâ hayatta ve iş başında demektir."

"Ve de çok ama çok kaygılı olmalı," diye ekledi Daumier.

Beryl ertesi sabah Richard'ın kapıyı çalışıyla uyandı. Adamın kapıdan uzattığı, içi fırından yeni çıkmış kruvasanlarla dolu torbaya bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Sana kahvaltı getirdim," dedi Richard. "İstersen arabada da yiyebilirsin. Jordan aşağıda bizi bekliyor."

"Bizi mi bekliyor? Neden?"

"Senin giyinip hazırlanmanı bekliyor. Acele etsen iyi olur. Randevumuz saat sekizde."

Kafası iyice karışmış olan Beryl önüne düşen birkaç parça saçını düzeltti. "Ben bu sabaha randevumuz olduğunu hatırlamıyorum."

"Hatırlamazsın çünkü yeni ayarladım. Gideceğimiz adamın son zamanlarda insanlarla pek içli dışlı olmadığını düşünürsek şanslı sayılırız. Buna karısı izin vermiyormuş bu arada."

"Kimin karısı?" diye sordu Beryl öfkeyle.

"Başmüfettiş Broussard'ın karısı. Annenle babanın cinayet soruşturmasını yöneten dedektifin yani." Bir an durup. "Onunla konuşmak istersin herhalde, öyle değil mi?" diye ekledi Richard.

Bunu ne kadar istediğimi gayet iyi biliyor, diye düşündü Beryl, bornozunun yakasını örterken. Beni yine çaresiz bir halde yakaladı. Ben doğru düzgün gözümü bile açamamışken o karşımda Bay Günışığı şeklinde dikiliyor. Ayrıca Jordan ne zamandan beri sabah kuşu olmuştu böyle? Ömrü hayatında ağabeyinin saat sekizden önce yataktan kalktığını görmemişti oysaki.

"İstersen gelme sen," dedi Richard, "Jordan'la ben de..."

"Bana on dakika müsaade et!" diye çıkıştı Beryl, kapıyı yüzüne kapatmadan önce.

Ve de sadece dokuz dakika içinde aşağıdaydı.

Richard arabayı, Paris'in sokaklarına yıllardır aşina olan bir adamın güveniyle sürüyordu. Seine'i geçtikten sonra, güneydeki kalabalık caddelere yöneldiler. *Buranın trafiği de en az Londra'daki kadar çılgın,* diye düşündü Beryl, üst üste çıkmış otobüslere ve taksilere bakarak. *Neyse ki arabayı o kullanıyor.*

Kruvasanını bitirdikten sonra kucağındaki dosyanın üstüne dökülen kırıntıları silkeledi. O dosyanın içinde, yirmi yıl önce Müfettiş Broussard tarafından yazılan bir polis raporu vardı. Adam vakayı hatırlayabilecek miydi acaba? Yıllar içinde, kariyerinin bütün cinayet soruşturmalarının ayrıntıları birbirine karışmış olmalıydı ama yine de bu rapora gir-

meyen birkaç küçük ayrıntı vardı belki de.

Beryl, Richard'a, "Sen Broussard'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Onunla bu soruşturma sırasında tanışmıştık. Beni sorguya o çekmişti."

"Seni neden sorguladılar?"

"Sadece ben değil ki. Polis, annenle babanın tanıdığı herkesle konuştu."

"Ama ben ismini polis dosyasında görmedim."

"O dosyaya girmeyen o kadar çok isim var ki."

"Mesela?"

"Mesela Philippe St. Pierre. Mesela Büyükelçi Sutherland."

"Nina'nın kocası mı?"

Başını sallayarak onayladı Richard. "Bunlar hep siyasi açıdan riskli isimler. Mesela St. Pierre o sıralar Maliye Bakanlığı'ndaydı ve başbakanın da yakın dostuydu. Sutherland ise Amerikan büyükelçisiydi. Kaldı ki, ikisi de şüphelilerin arasında değillerdi. İsimleri resmi rapora bu yüzden girmedi yani."

"İyi kalpli müfettiş, ağır topları korumak istedi, öyle mi?"

"Ağzı sıkı bir adamdı."

"Peki rapora senin ismin niye girmedi?"

"Ben sadece annenizle babanızın evliliğiyle ilgili olarak görüşüne başvurulan önemsiz bir aktördüm de ondan. Bana, çok tartışırlar mıydı, mutsuz görünüyorlar mıydı gibi sorular sormuşlardı."

"Peki o zaman söyle bakalım," dedi Beryl, kucağındaki dosyayı işaret ederek, "şimdi bu işe dahil olmaya nasıl karar verdin?"

"Çünkü sen ve Jordan bu işin içindesiniz. Çünkü Claude Daumier size göz kulak olmamı istedi." Bir an yan gözle Beryl'e bakıp ekledi: "Çünkü bunu babanıza borçluyum. O... iyi bir adamdı." Beryl, Richard'ın devam etmesini bekledi ama o dönüp önündeki yola bakmakla yetindi.

"Wolf?" diye araya girdi Jordan arkadan. "takip edildiğimizin farkında mısın?"

"Ne?" dedi Beryl, dönüp arkalarında sıralanmış araçlara bakarak. "Hangi araba?"

"Mavi Peugeot. İki araba arkamızda."

"Farkındayım," dedi Richard. "Otelden beri peşimizde."

"Ne yani? Arabanın, başından beri peşimizde olduğunun farkındaydın," dedi Beryl, "ve de bunu bize söyleme zahmetine girmedin, öyle mi?"

"Takip edilmeyi zaten bekliyordum. Arabanın sürücüsüne dikkatli bak Jordan. Sarışın, gözünde güneş gözlükleri. Kadın olduğu çok belli."

"Vay canına," dedi Jordan, "benim küçük, siyah vampirellam Colette'miş bu."

"Evet," dedi Richard başını sallayarak, "bizden biri."

"Buna nasıl emin olabilirsin ki?" diye atıldı Beryl.

"Çünkü Daumier'in elemanı o. Bizi korumak için takip ediyor." Bu arada Raspail Bulvarı'na sapmış, arabayı park edecek bir yer bulup kaldırıma yanaşmıştı. "Biz içerideyken

arabaya da göz kulak olur."

Beryl sokağın karşısındaki büyükçe tuğla binaya baktı. Binanın kapısının üstünde büyük harflerle *Maison de Convalescence* yazıyordu. "Neresi burası?"

"Huzurevi."

"Müfettiş Broussard burada mı kalıyormuş?"

"Yıllardır burada," dedi Richard, sokağın karşısındaki binaya üzülerek bakarken. "Geçirdiği o felçten beri."

Odasının duvarındaki fotoğraftan, eski Başmüfettiş Broussard'ın bir zamanlar etkileyici bir adam olduğu anlaşılıyordu. Resimde iriyarı, pala bıyıklı, aslan yeleli bir Fransız, Paris'teki bir polis karakolunun merdivenlerinde kasılarak poz vermişti.

Şimdi karşılarında duran, vücudunun yarısı felçli, yatağa mahkûm, ufak tefek ihtiyarın ise bir zamanlar böyle heybetli bir adam olduğuna inanmak çok güçtü doğrusu.

Odada sürekli bir şeylerle meşgul olup sağa sola koşturan Madam Broussard, eski bir İngilizce öğretmeni olarak, kusursuz bir gramerle konuşuyordu. Kadın aynı anda hem kocasının yastığını kabartıyor, hem saçlarını tarıyor, hem de çenesine akan salyalarını siliyordu. Bir de, "O hiçbir şeyi unutmaz," diyordu ısrarla. "Her bir vaka, her bir isim aklındadır ama maalesef artık ne konuşabiliyor ne de eli kalem tutuyor. Onu en çok üzen de bu zaten. Bu yüzden hiçbir ziyaretçiyi kabul etmiyorum. Aslında birileriyle konuşmaya

can atıyor ama iki lafı bir araya getiremiyor. Ağzından tek tük kelimeler döküldüğü oluyor ama o da ara sıra. Bazen, arkadaşları ziyarete geldikten sonra, günlerce ıstırapla inliyor adamcağız." Kadın yatağın başına geçip, koruyucu bir melek gibi durdu. "Ona sadece birkaç soru sorabilirsiniz, anladınız mı? Ayrıca canı sıkılırsa hemen çıkıp gitmek zorundasınız."

"Anlıyoruz," dedi Richard, bir sandalye çekip yatağın yanına ilişirken. Ardından polis raporunu açıp, olay mahalli fotoğraflarını Broussard'ın görebileceği şekilde yorganın üstüne serdi. "Konuşamadığının farkındayım," dedi sonra, "ama bunlara bakmanı istiyorum. Bu vakayı hatırlıyorsan kafanı salla."

Madam Broussard, Richard'ın söylediklerini Fransızcaya çevirdi. Adam, gözünü ilk resme, Madeline'le Bernard'ın korkunç ölüm pozuna dikmişti. Tavistocklar, bir kan gölünün ortasında, iki âşık gibi yatıyorlardı. Broussard fotoğrafa zorlukla uzanıp, parmaklarını Madeline'in yüzünün üstünde gezdirdi ve o anda ağzından alçak sesle birkaç sözcük döküldü.

"Ne diyor?" diye sordu Richard.

"*La belle* diyor. Yani güzel kadın," dedi Madam Broussard. "Gördünüz mü? Hatırlar demiştim size."

Yaşlı adam diğer fotoğraflara bakarken sol eli heyecanla titremeye başlamıştı. Dudakları çaresizce kıpırdanıp duruyor, ancak söylemek istedikleri, anlaşılmaz homurtulardan öteye gidemiyordu. Madam Broussard, kocasının ne dediğini anlamak için kafasını eğmişti.

"Biz bu raporu okuduk," diye söze girdi Beryl. "Yirmi yıl önce yazılanı yani. Beyefendi, raporun sonunda bunun bir cinayet ve intihar vakası olduğu şeklinde bir karar vermiş. Bizim merak ettiğimizse, buna gerçekten inanıp inanmadığı."

Madam Broussard söylenenleri bir kez daha çevirdi.

Bunun üzerine Başmüfettiş kafasını çevirip ilk kez Beryl'e baktı, hemen sonra gözleri kızın siyah saçlarına takıldı. Ve o anda bir hayret ifadesi geldi adamın yüzüne.

Karısı, söylenenleri bir kez daha yineledi. Bunun bir cinayet ve intihar vakası olduğuna inanıyor muydu?

Broussard kafasını hayır anlamında yavaşça salladı.

"Sorumuzu anladı mı acaba?" dedi Jordan.

"Tabii ki anladı!" dedi Madam Broussard öfkeyle. "Size söyledim, o her şeyi anlıyor."

Adam şimdi de, bir şey söylemek istermiş gibi parmağıyla fotoğraflardan birine vuruyordu. Karısı ona Fransızca bir şeyler söyleyince, adam resme daha sert vurmaya başladı.

"Bize bir şey mi göstermek istiyor?" diye sordu Beryl.

"Resmin köşesinde bir yeri işaret ediyor," dedi Richard. "Odanın zemininin bir parçasını."

Broussard'ın bütün vücudu, sanki ağzından tek bir sözcük çıksın diye titremeye başlamıştı. Karısı bir kez daha eğilip adamın homurtularından bir şey çıkarmaya çalıştı. Ardından vazgeçip kafasını salladı. "Ben hiçbir şey çıkaramadım."

"Ne dedi peki?" diye sordu Beryl.

"*Serviette* diyor. Mendil ya da havlu anlamına gelir. Ben bir anlam veremedim doğrusu." Kadın bunu söyledikten sonra

lavaboya gidip bir havlu aldı ve kocasının görebileceği şekilde havaya kaldırarak, "*Serviette de toilette?*" diye sordu.

Yaşlı adam ise kafasını öfkeyle sallayarak itti havluyu.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Madam Broussard, iç geçirerek.

"Belki ben anlarım," diye atıldı Richard. Sonra Broussard'a doğru eğilerek, "*Porte documents?*" dedi.

Broussard derin bir oh çekip, yastıklara bıraktı kendini. Ardından ağır ağır başını salladı.

"Anlatmak istediği buymuş," dedi Richard. "*Serviette porte documents.* Evrak çantası yani."

"Evrak çantası mı?" diye tekrar etti Beryl. "İçinde gizli dosyaların olduğu çantayı mı kastediyor?"

Richard, Broussard'a kaşlarını çatarak baktı. Adam bitip tükenmiş, yüzü beyaz çarşafların arasında hastalıklı, gri bir renge bürünmüştü şimdi.

Madam Broussard kocasına şöyle bir baktıktan sonra atılıp Richard'la ikisinin arasına girdi. "Başka soru yok Bay Wolf! Şu haline baksanıza! Ne kadar yorulduğunu görmüyor musunuz? Lütfen gidin artık."

Kadın bunları söyledikten sonra hepsini odanın dışına, koridora çıkardı. Yanlarından, elinde bir tepsi dolusu ilaçla bir rahibe geçti. Koridorun sonunda, tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın kendi kendine Fransızca ninniler söylüyordu.

"Madam Broussard," dedi Beryl, "soracağımız daha çok soru var ama belli ki kocanızın bunlara cevap vermeye gücü kalmadı. Raporda bir dedektifin adı daha vardı. Etienne Gi-

guere diye biri. Onunla nasıl temasa geçebiliriz acaba, siz bilir misiniz?"

"Etienne'le mi?" dedi Madam Broussard, Beryl'e şaşkınlıkla bakarak. "Haberiniz yok mu?"

"Neyden haberimiz yok mu?"

"O, on dokuz yıl önce öldü. Sokakta karşıdan karşıya geçerken araba çarptı." Üzgün üzgün başını salladı kadın. "Arabanın sürücüsünü bulamadılar."

Beryl, Jordan'a baktığında, gözlerinde endişeli bir ifade gördü. O da kendisi gibi karamsarlığa kapılmıştı.

"Son bir sorumuz daha olacak," dedi Jordan. "Kocanız ne zaman felç geçirdi?"

"1974'te."

"Aynı tarihte yani."

Onu başıyla onayladı Madam Broussard. "Teşkilat için büyük bir kayıp oldu. Önce kocamın felci, üç ay sonra da Etienne'i kaybettiler." Durup üzüntüyle iç geçirdikten sonra kocasının odasına yönelip, "Hayat böyle işte. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Üçü birlikte dışarı çıkıp, iç karartıcı binanın etkisini üzerlerinden atabilmek için bir süre güneşin altında durdular.

"Çarpıp kaçmışlar," dedi Jordan. "Ve sürücü de bulunamamış. Bu işte bir bit yeniği var bence."

Beryl kafasını kaldırıp binanın kapısına baktı. "*Maison de Convalescence,*" diye mırıldandı alaycı bir şekilde. "Buraya tedavi olmak için değil ölmek için geliniyor herhalde." Bir an içi ürpermişti. "Hadi gidelim artık buradan."

Arabaya binip kuzeye, Seine Nehri'ne doğru ilerlediler. Mavi Peugeot yine peşlerindeydi ama artık umursamıyorlardı. Fransız ajan, Paris'teki hayatlarının belki de güven veren tek parçasıydı.

Jordan aniden atılıp, "Bir şey söyleyeceğim Wolf," dedi. "Beni Saint-Germain Bulvarı'nda bırak lütfen. Hatta burada bile olur."

Richard kaldırıma yanaşıp, "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Az önce geçtiğimiz kafe var ya..."

"Ah Jordan," dedi Beryl homurdanarak, "ne çabuk acıktın."

"Sizinle otelde görüşürüz," diye karşılık verdi Jordan arabadan inerken. "Tabii isterseniz siz de bana katılabilirsiniz."

"Seni yemek yerken seyretmek için mi? Sağ ol, almayayım ben."

Jordan, kız kardeşinin omzunu şefkatle sıktıktan sonra inip arabanın kapısını kapattı. "Ben taksiyle dönerim. Sonra görüşürüz." Ardından onlara el sallayıp, güneşte parlayan sarı saçlarını savurarak bulvarda yürümeye koyuldu.

"Otele mi gidiyoruz?" diye sordu Richard kibarca.

Beryl dönüp şoför koltuğundaki adama baktığında kafasının içinden türlü düşünceler geçiyordu. *Aramızda hep bir kıvılcım ve çekim gücü var. Günaha davet bu. Ama yine de, gözlerinin içine ne zaman baksam, kendimi güvenli kollarına atmak için yanıp tutuşuyorum. Ona inanabilseydim ne iyi olurdu.*

"Hayır," dedi Beryl gözlerini yola çevirerek, "henüz değil."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Beni Pigalle'a götür. Myrha Sokağı'na."

Richard bir an duraksadıktan sonra, "Oraya gitmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Beryl ise başını sallayıp önündeki dosyaya bakarak, "Öldükleri yeri görmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Café Hugo. *Evet, burasıydı,* diye düşündü Jordan, sokaktaki masalara, kareli masa örtülerine, oraya buraya *espresso* ve *cappuccino* servisi yapan garsonlara bakarak. Yirmi yıl önce Bernard bu kafeye gelmişti. Oturup kahve içmişti. Hesabı ödeyip çıkmış, sonra da Pigalle'daki bir binada ölümle tanışmıştı. Jordan bütün bunları, polisin garsonla yaptığı görüşmenin raporundan okumuştu. *Çok uzun zaman olmuş,* diye düşündü Jordan. Adam kim bilir kaç kez iş değiştirmiştir ama yine de denemeye değer.

Mario Cassini'nin hâlâ orada garsonluk yaptığını öğrenince Jordan çok şaşırdı. Adam kırklı yaşlara merdiven dayamıştı ve saçlarına aklar düşmüştü. Yüzü yirmi yıllık gülümsemelerle kırışmaya başlayan Mario, Jordan'ı dinledikten sonra başını sallayıp, "Evet, evet, tabii ki, hatırlamaz olur muyum?" dedi. "Polis beni üç-dört kez sorguya çekmişti. Ama onlara her seferinde aynı şeyleri söyledim. Bay Tavistock her sabah buraya *café au lait* içmeye gelirdi. Bazen yanında madam da olurdu. Ah, ne güzel kadındı o!"

"Peki o gün de yanında madamla mı gelmişti?"

Mario kafasını salladı. "Hayır, yalnız gelmişti. Şuradaki masada oturmuştu," dedi, kaldırıma yakın masalardan birini işaret ederek. "Uzun süre madamı bekledi."

"Ve de madam gelmedi, öyle mi?"

"Hayır, gelmedi ama telefonla arayıp, onunla başka bir yerde buluşmak istediğini söyledi. Pigalle'da bir yerde. Ben de hanımefendinin mesajını alıp Bay Tavistock'a ilettim."

"Kadın telefonda seninle konuştu yani."

"*Oui.* Adresi yazıp beyefendiye verdim."

"Pigalle'daki adres bu mu?"

Mario başıyla onayladı.

"Babam –yani Bay Tavistock– o gün her zamankinden daha huzursuz ya da kızgın mıydı?"

"Kızgın değildi, hayır. Ama, nasıl derler, endişeliydi. Madamın Pigalle'a gidişine anlam verememişti. Kahvenin parasını ödeyip hızla çıktı zaten. Öldüğünü ben de sonradan gazetelerde okudum. Ah, ne korkunç! Polis gelip bana sorular sordu. Ben de onlara bildiğim her şeyi anlattım." Bu trajediyi bir kez daha hatırlayan Mario, Madam Tavistock gibi güzel bir kadını ve onun eliaçık kocasını kaybetmenin üzüntüsüyle kafasını salladı.

Buradan da yeni bir bilgi çıkmadı, diye düşündü Jordan. Tam dönmüş gidiyorken aklına bir şey geldi; durup yeniden Mario'ya döndü.

"Arayıp o mesajı bırakanın Bayan Tavistock olduğuna emin misin?" diye sordu.

"O olduğunu söylemişti," dedi Mario.

"Peki sesini tanıyabildin mi?"

Mario durup düşündü. Bu duraksaması fazla sürmemişti ama Jordan, adamın tam manasıyla emin olamadığını anlamıştı. "Evet," dedi Mario yine de. "Başka kim olacaktı ki?"

Jordan kafeden, derin düşüncelere dalmış halde çıkıp Saint-Germain Bulvarı'nda yürümeye başladı. Niyeti, otele yürüyerek gitmekti ama bir sokak bile geçmeden mavi Peugeot'yu gördü yine. Küçük, sarışın vampiri hâlâ onu takip ediyordu. Hep böyle aynı yere gidip durduklarına göre pekâlâ onu otele bırakmasını da rica edebilirdi.

Peugeot'nun yanına gidip yolcu tarafındaki kapıyı açarak, "Bir mahsuru yoksa beni Ritz'e bırakabilir misin?" diye sordu neşeli bir edayla.

Şoför koltuğundaki Colette ise ona alev püsküren gözlerle bakarak, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı. "Hemen çık arabamdan!"

"Ah, hadi ama. Böyle histeri krizlerine girmeye gerek..."

"Sana git dedim!" diye bağırdı kadın, yanlarından geçen birinin dönüp bakacağı kadar yüksek bir sesle.

Jordan ise gayet rahat, ön koltuğa kuruldu. Kızın yine siyahlar içinde olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Bu gizli ajanlar hep mi böyle oluyordu? "Ritz buradan çok uzakta. Beni oraya kadar bırakasan bir şey derler mi ki?"

"Senin kim olduğunu bilmiyorum," dedi kız ısrarla.

"Ama ben biliyorum. Adın Colette, Claude Daumier adına çalışıyorsun ve görevin, gözünü üzerimden ayırmamak." Jordan, kıza genelde istediğini elde etmesini sağlayan o tebessü-

müyle baktı. "Caddelerce sinsi sinsi peşimden geleceğine aklını kullan. Bu kedi-fare oyunundan kendini de kurtar, beni de."

Kızın gözlerinde muzip bir pırıltı belirmişti şimdi. Direksiyona sarılmış, dosdoğru yola bakıyordu ama Jordan gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Kapıyı kapat," diye buyurdu kız. "Ve de emniyet kemerini tak. Kurallar böyle."

Saint-Germain Bulvarı boyunca giderlerken Jordan kıza kaçamak bakışlar atıp durdu. Göründüğü kadar sert olup olmadığını merak ediyordu. Üstündeki siyah deri ceketi ve yüzündeki hırçın ifade güzelliğini gizlemeye yetmiyordu.

"Daumier için ne kadar zamandır çalışıyorsun?" diye sordu Jordan.

"Üç yıl oldu."

"Genelde görevleriniz böyle şeyler mi oluyor? Şehirde yabancı adamların peşinde mi sürtüyorsunuz?"

"Ben sadece söyleneni yaparım. Görevin ne ya da kimin için olduğuna bakmam."

Jordan arkasına yaslandı ve sırıtarak, "Ah, itaatkâr şey seni. Peki Daumier sana bu görevle ilgili olarak ne söyledi bakalım?" dedi.

"Senin ve kardeşinin bir zarar görmemesini sağlamak. Kardeşin bugün Bay Wolf'un yanında olduğu için sadece seni takip etmeye karar verdim." Durup derin bir nefes aldı. "Ama sandığım kadar kolay olmadı."

"O kadar da zor biri değilimdir ben."

"Ama hep beklenmedik şeyler yapıyorsun ve beni her se-

fırında gafil avlıyorsun." Arkalarından bir korna sesi gelince, Colette dikiz aynasına öfkeyle baktı. "Bu trafik her geçen gün..."

Kız lafının sonunu getirmeyip susunca Jordan ona bir bakış atarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi kız, kısa bir duraksamanın ardından, "kendi kendime düşünüyorum işte," diye ekledi.

Jordan kafasını çevirip dikiz aynasından baktı. Tek gördüğü, arka arkaya dizilmiş bir araba zinciriydi. Tekrar Colette'e dönüp, "Söylesene," dedi, "senin gibi hoş bir kızın Fransız İstihbaratı'nda ne işi var?"

Ve ilk kez gülümsedi Colette. Güneşin, bulutların arasından yüzünü göstermesi gibi bir şeydi bu. "Hayatımı böyle kazanıyorum."

"İlginç insanlarla tanışıyor musun bari?"

"Fazlasıyla."

"Peki aşkı bulduğun oluyor mu?"

"Maalesef hayır."

"Çok yazık. Kendine yeni bir iş bakmalısın belki de."

"Ne gibi mesela?"

"Bunu akşam yemeğinde konuşsak?"

Kız kafasını sallayarak, "Üçüncü şahıslarla yakınlık kurmamız yasak," dedi.

"Demek senin gözünde buyum ben," diye karşılık verdi Jordan. "Üçüncü şahıs."

Colette onu Ritz'e gelmeden, bir sokağın başında bıraktı. Jordan arabadan inmeden önce ona doğru dönüp, "İçeri gelip

bir şeyler içmeye ne dersin?" diye sordu.

"Görev başında olmaz."

"Bütün gün arabanın içinde durmaktan ve benim bir sonraki beklenmedik hareketimi takip etmekten sıkılmıyor musun?"

"Hayır ama yine de teşekkürler," dedi Colette, gülümseyerek. Ama o gülümsemede bir muziplik, bir işaret var gibiydi.

Jordan arabadan ayrılıp otele yürüdü.

Yukarı çıktığında, bir süre odayı arşınlayıp, Café Hugo'da öğrendiklerini düşündü. Madeline'den gelen şu telefonda ters bir şey vardı sanki. Bernard'la neden Pigalle'da buluşmak istemişti ki? Bu, cinayet-intihar senaryosuna uymuyordu. Peki garson yalan söylüyor olabilir miydi? Ya da yanılıyordu belki de. Kalabalığı ve gürültüsü eksik olmayan bir mekânda, telefondakinin gerçekten Madeline Tavistock olduğuna nasıl emin olabilirdi ki?

Kafeye tekrar gidip Mario'ya, telefondaki sesin bir İngilize ait olduğunu nasıl anladığını sormak zorundayım.

Otelin kapısından çıkar çıkmaz öğlen güneşinin sıcaklığı karşıladı onu. Önündeki kaldırımda bir taksi duruyordu ama şoför ortalıkta görünmüyordu. Colette hâlâ o köşedeydi belki; gidip ondan isteyebilirdi onu bırakmasını. Sokağın karşısına geçer geçmez, mavi Peugeot'nun aynı yerde durduğunu fark etti. Colette de içerideydi, ön cam güneşin altında parlıyor olmasına rağmen kızın direksiyon başındaki siluetini görebiliyordu.

Arabanın yanına gidip yolcu tarafının camını tıklattı. "Co-

lette?" diye seslendi. "Beni geldiğimiz yere bırakabilir misin?"

Kız cevap vermedi.

Jordan da kapıyı açıp bir kez daha, "Colette?" dedi.

Kız put gibi oturmuş, ileri bakıyordu. Önce hiçbir şey anlamadı Jordan fakat sonra saçlarından aşağı, siyah boğazlı kazağına kadar inen kanları gördü. Panik içinde uzanıp kızın omzunu dürttü. "*Colette?*"

Bunun üzerine kız yana doğru kayıp Jordan'ın kucağına yığıldı.

Colette'in kafası ellerinin arasındaydı şimdi, şakağındaki tek bir kurşun deliğini görebiliyordu.

Arabadan nasıl çıktığını bilmiyordu Jordan. Tek hatırladığı, yanlarından geçen bir kadının çığlığıydı. Neden sonra, etrafında toplanan kalabalığın şaşkın yüzlerini fark etti. Hepsi kadının, arabanın dışından cansız sarkan kolunu işaret ediyordu. Ve hepsi Jordan'a bakıyordu.

Yaşadığı şoktan dolayı kafası uyuşan Jordan nihayet bakışlarını kendi ellerine çevirdi.

Kana bulanmıştı elleri.

Beş

Amiel Foch, köşede toplanmış kalabalığın arasından, polisin o İngilizi kelepçeleyip götürüşünü seyrederken, *plan dışı bir gelişme daha,* diye düşündü. Böyle olmasını beklemiyordu.

Ama Colette LaFarge'ın ortaya çıkmasını da beklemiyordu. Daha da kötüsü, kızın onu görüp tanımasını. Onunla sadece bir kez birlikte çalışmışlardı, o da üç yıl önce Kıbrıs'ta. Arabanın yanından, başını öne eğip omuzlarını düşürerek geçerken, onu fark etmemesini dilemişti. Fakat birkaç adım gitmeye kalmadan kız arkasından seslenmişti.

Sağlık görevlilerinin, cesedi ambulansa yerleştirişlerini seyrederken, *başka alternatifim yoktu,* diye düşündü Foch. Fransız İstihbaratı onu öldü diye biliyordu ve Colette onlara gerçeği söyleyebilirdi.

Kolay bir karar değildi ama dönüp kızla yüz yüze geldikleri anda başka şansı kalmadığını anlamıştı. Yavaşça arabaya doğru yürürken, kızın, ölmüş bir meslektaşıyla karşı-

laşmanın şoku içinde olduğunu görmüştü. Direksiyonun başında öylece oturmuş, önündeki hayalete bakıyordu. Ne ona doğru yürürken ne de susturuculu otomatik tabancasını çıkarıp ateşlerken kıpırdadı kız.

Ambulans uzaklaşırken, *güzel kızdı, yazık oldu,* diye düşündü Foch. *Ama yaptığının karşılığını buldu işte.*

Kalabalık dağılmaya başlamıştı; artık oradan ayrılmanın zamanı gelmişti.

Kaldırıma çıktı, tabancayı sessizce lağım deliğine atıp ayağıyla kenara itti. Nasıl olsa çalıntıydı silah, izini süremezlerdi. Olay yerine yakın bir yerde bırakmak daha iyiydi. Böylece Jordan Tavistock'un ipi de çekilmiş olacaktı.

Birkaç blok ötede durup müşterisine telefon etti.

"Jordan Tavistock cinayet suçundan tutuklandı," dedi Foch.

"Kimi öldürdü ki?" diye bir soru geldi karşı taraftan.

"Daumier'in elemanlarından birini. Bir kadını."

"Gerçekten o mu yaptı?"

"Hayır, ben yaptım."

Müşterisinden beklenmedik bir kahkaha geldi. "İşte bu harika oldu! Kesinlikle! Senden Jordan'ı takip etmeni istiyorum, sen cinayetten tutuklanmasını sağlıyorsun. Kız kardeşine ne yapacağını tahmin bile edemiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Foch.

Bir anlık duraksamanın ardından gelen cevap, "Bu meseleyi halletmenin zamanı geldi," şeklindeydi. "Bitir işlerini."

"Kadın sorun değil ama ağabeyine ulaşmak zor. Cezaevine girmenin bir yolunu bulmak gerekir."

"Sen de tutuklat kendini, olsun bitsin."

Foch kafasını sallayarak, "Ya beni parmak izimden tanırlarsa?" dedi. "O iş için başka biri lazım."

"Ben sana birini bulurum o halde," dedi karşı taraf. "Teker teker gidelim. Önce Beryl Tavistock."

Myrha Sokağı'ndaki apartmanın yeni sahibi bir Türktü. Adam, binayı güzelleştirmek için dış cephe boyası yaptırmış, yıkılmak üzere olan balkonları onartmış, çatıyı düzelttirmişti; ama bütün bu tadilatlara rağmen hem bina hem de içinde bulunduğu sokak adam olacak gibi değildi. Jordan'ı iki kat yukarıdaki tavan arası daireye çıkarırken, hep kiracılar yüzünden, diye dert yakındı Bay Zamir. Çoluk çocuğu ortalığa salarsan böyle olur işte. Bay Zamir, özel dikim takım elbisesi ve kusursuz İngilizcesine bakılırsa, köklü bir aileden geliyor gibiydi. Söylediğine göre, apartmanda dört aile oturuyordu ve neyse ki kirayı aksatmıyorlardı. Ama tavan arasında oturan yoktu; orayı kiralamak isteyen pek olmuyordu. İnsanlar gelip bakıyorlardı tabii, ama orada işlenen cinayetten haberdar olunca yan çiziyorlardı hemen. Hep batıl inançtı bunlar! Sorsan kimse hayaletlere inanıyorum demezdi ama iş, iki kişinin öldüğü bir daireyi tutmaya gelince...

Beryl, "Burası ne kadar zamandır boş?" diye sordu.

"Bir yıl olmuştur. Ben binayı satın aldığımdan beri

böyle. Ondan öncesini soracak olursanız..." durup omuz silkti, "orasını bilmiyorum ben. Belki de yıllardır boştu." Kapının kilidini açtı. "Buyurun, içeri bir göz atın isterseniz."

Kapıyı açar açmaz, dünyaya uzun zamandır kapalı bir odanın eskimişlik kokusu karşıladı onları. Hiç de fena bir yer değildi aslında. İçerisi, kocaman pencerelerden gelen güneş sayesinde ışıl ışıl parlıyordu. Aşağıya baktığında bütün sokak göz önündeydi; Beryl sokakta top oynayan çocukları görebiliyordu. Dairenin içinde mobilya namına hiçbir şey yoktu; yalnızca çıplak duvarlar ve zemin. Banyo kapısı açıktı, içerideki kırık dökük lavabo ve pas tutmuş musluk başı görülebiliyordu.

Beryl dairenin içinde başını ahşap zeminden kaldırmadan, sessizce dolaştı. Sonunda pencerenin yanında durdu. Pencerenin hemen altındaki meşe lambrinin üstünde soluk kahverengi bir leke vardı. *Kimin kanı acaba?* diye düşündü Beryl. *Annemin mi, babamın mı? Yoksa ikisinin birden mi?*

"Lekeyi çıkarmak için az zımparalamadım," dedi Bay Zamir. "Ama ahşabın içine kadar işlemiş. Ben ne kadar temizlersem temizleyeyim, bir-iki haftaya yeniden çıkıyor." Durup iç geçirdi. "İşte insanları korkutan da bu oluyor. Kiracı milleti, evinde böyle bir leke görmek istemiyor."

Beryl lekeye son bir kez bakıp yutkunduktan sonra camdan dışarı baktı. *Neden bu sokakta?* diye düşünüyordu. *Ve bu odada? Paris'te onca yer varken neden burada?*

"Bu binanın eski sahibi kimdi Bay Zamir? Sizden önceki yani."

"Pek çok sahibi olmuş. Benden önceki Bay Rosenthal' di. Ondan önceki de Bay Dudoit."

"Cinayetin işlendiği zamanda," diye söze girdi Richard. "sahibi, Jacques Rideau adında bir adamdı. Onu tanır mıydınız?"

"Maalesef tanımıyorum. Aradan kim bilir kaç yıl geçmiştir."

"Yirmi yıl."

"O halde onunla tanışmış olmam imkânsız," dedi Bay Zamir, kapıya yönelirken. "Ben sizi yalnız bırakayım. Bir şey sormak isterseniz üç numaradayım."

Beryl, adamın ayaklarının ahşap basamaklarda çıkardığı gıcırtıları bir süre dinledikten sonra Richard'ın bir köşede kaşlarını çatmış, zemine bakmakta olduğunu gördü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Müfettiş Broussard'ın fotoğrafta gösterdiği noktayı düşünüyordum. Burada bir yer olmalı. Kapının hemen sol tarafındaydı."

"Orada görülecek bir şey yok. Fotoğrafta da görünmüyordu zaten."

"Beni düşündüren de bu ya. İhtiyar çok kaygılanmış gibiydi. Bir de şu evrak çantası meselesi var tabii."

Beryl alçak sesle, "NATO dosyası," dedi.

"Size Delphi hakkında ne anlattılar?" diye sordu Richard.

"Pek bir şey anlatmadılar,ama annemle babamın Delphi olmadıklarına eminim. Onlar karşı tarafa geçmiş olamazlar."

"İnsanlar böyle şeyleri türlü nedenlerle yapabiliyorlar."

"Ama onlar yapmazdı çünkü paraya ihtiyaçları yoktu."

"Komünizme sempati duyuyor olamazlar mıydı?"

"Tavistocklar mı?!"

"Şantaj diye de bir şey var."

"Annemle babamın, saklamak istedikleri sırları mı vardı yani?"

"Herkesin vardır."

"Ama herkes vatan haini olmaz."

"Sırrına göre değişir bu, öyle değil mi? Bir de ne kaybedeceğine göre."

Sessizce birbirlerine bakarlarken Beryl, Richard'ın, ailesi hakkında neler bildiğini merak ettiğini fark etti. Kabul etmese de neler biliyordu kim bilir. Bu şüphe, aralarında bir duvar gibi yükseliyordu. Yine sırlar, yine sırlar. Dile getirilmeyen gerçekler. *Hayatımı bu şekilde yaşamayı reddediyorum. Bir daha asla.*

"Şantaja malzeme olacak insanlar değildi onlar," dedi Beryl nihayet.

"Sen o zaman daha sekiz yaşındaydın. İngiltere'de bir yatılı okulda okuyordun. Onlar hakkında ne biliyor olabilirsin ki? Evlilikleri hakkında, sırları hakkında? Ya bu daireyi gerçekten de annen tuttuysa? Aşığıyla burada buluşuyorduysa?"

"Buna inanmıyorum. Hiçbir zaman da inanmayacağım."

"Kabullenmek bu kadar zor mu? O da insandı sonuçta; onun da bir sevgilisi olamaz mı?" Beryl'i omuzlarından tu-

tup, yüzünü yüzüne çevirdi. "O çok güzel bir kadındı Beryl İstese bir sürü sevgilisi olabilirdi."

"Annemden sürtüğün tekiymiş gibi bahsedemezsin!"

"Ben sadece ihtimalleri göz önünde bulundurmaya çalışıyorum."

"Neymiş o ihtimaller? Kraliçeyi ve ülkesini satmak mı? Korkunç sırların içine gömülmek mi?" Öfkeyle kurtardı omzunu Richard'ın ellerinden. "Bak Richard, kusura bakma ama insan bazı şeyleri hisseder. Onları tanımış olsaydın, gerçekten tanımış olsaydın böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmezdin." Topuklarının üstünde dönüp kapıya yöneldi.

"Onları tanıyordum ben," diye karşılık verdi Richard. "Hem de gayet iyi tanıyordum."

"Gayet iyi derken ne kastediyorsun?" diye sordu Beryl, dönüp adamın gözlerinin içine bakarak.

"Biz... aynı çevrenin insanlarıydık. Tam olarak aynı ekipte değildik belki, ama benzer amaçlar için çalışıyorduk."

"Bunu bana hiç söylememiştin."

"Sana ne kadarını anlatmam gerektiğine, ne kadarını bilmen gerektiğine karar veremiyordum da ondan." Şimdi odanın içinde dolanmaya başlamıştı Richard. Zihninde ölçüp biçmeden tek söz etmemeye kararlı gibiydi. "İlk görevimdeydim. Langley'deki eğitimimi yeni tamamlamıştım."

"CIA'de yani."

Başıyla onayladı. "Ben teşkilata, üniversiteden hemen sonra girdim. Aslında kariyer anlamında ilk tercihim değildi ama Libya'daki silahlanma hareketini incelediğim master te-

zimi bir şekilde bulup okumuşlar ve gerçek bilgilere fazlasıyla yaklaşmış olmamı beğeniyle karşılamışlar. Birkaç dile hâkim olduğumu da öğrenmişlerdi. Kaldı ki, okumak için yüklü miktarda kredi almak zorunda kalmıştım ve bunu da biliyorlardı. Önüme attıkları yem de bu oldu zaten: kredi borcumu silme önerileri. Ayrıca, itiraf etmeliyim, bir istihbarat analisti olarak çalışma fikri hoşuma da gitmişti."

"Peki bizimkilerle böyle mi tanıştınız?"

"Evet. NATO, Paris'ten kaynaklanan bir güvenlik açığı olduğunu tespit etmişti. Silah bilgileri bir şekilde Doğu Almanlara sızdırılıp duruyordu. Ben Paris'e yeni gelmiş olduğum için, temiz olduğuma dair şüpheleri yoktu. İlk olarak, Fransız İstihbaratı'na, Claude Daumier'in yanına verdiler beni. Görevim, gerçeğe hem yakın hem de uzak olan bir silahlanma raporu hazırlamaktı. Rapor bittikten sonra şifrelenip, Paris'teki birkaç seçkin elçilik görevlisine iletildi. Buradaki amaç, sızıntının gerçek kaynağını tespit etmekti tabii."

"Peki bu işe annemle babam nasıl dahil olmuştu?"

"Onlar da İngiliz elçiliğine bağlıydılar. Bernard İletişim Dairesi'nde, Madeline de Protokol kısmındaydı. Aslında ikisi de MI6 adına çalışıyordu ve Bernard, gizli dosyalara erişim izni olan birkaç kişiden biriydi."

"Yani şüpheli listesinde o da vardı."

"Kim yoktu ki?" dedi Richard, başını sallayarak. "İngilizler, Amerikalılar, Fransızlar. Büyükelçilik seviyesine kadar herkes." Odanın içinde bir kez daha dolanmaya başladı. "Kısacası, o sahte rapor elçiliklere ulaştırıldı. Sonra biz, diğer

belgeler gibi bunun da Doğu Almanların eline geçip geçmeyeceğini beklemeye başladık ama olmadı öyle bir şey. O belge burada, bir evrak çantasının içinde kaldı. Tam bu odada." Durup, Beryl'e dönerek ekledi: "Annenle babanda yani."

"Ve Delphi dosyası da böylece kapanmış oldu, öyle mi?" dedi Beryl. "Oh ne güzel, tam çantada keklik. Günah keçinizi de bulmuşsunuz. Adam bir de ölmüştü; mezardan kalkıp kendini savunamazdı."

"Ben bunların hiçbirine inanmadım."

"Ama meseleyi halının altına süpürmekten de çekinmedin."

"Başka seçeneğimiz yoktu."

"Gerçeği öğrenmek umurunda değildi."

"Hayır, Beryl, düşündüğün gibi değil. Gerçekten başka seçeneğimiz kalmamıştı çünkü soruşturmayı durdurmamız emredilmişti."

"Peki nereden geldi bu emir?" diye çıkıştı Beryl.

"Benim emirlerim direkt Washington'dan geliyordu. Claude'unkiler ise Fransa başbakanından. Bu yüzden dosyayı kapatmak zorunda kaldık."

"Ve benim annemle babam bu yüzden vatan haini damgası yedi," dedi Beryl. "Dosyayı kapatmak için bundan güzel senaryo mu olur?" Bunları söyledikten sonra yüzünü buruşturup odadan çıktı.

Richard peşinden koşup merdivenlerde seslendi ona. "Beryl! Bernard'ın suçlu olduğuna hiçbir zaman inanmadım ben!"

"Ama suçlanmaması için hiçbir şey yapmadın da!"

"Söyledim sana, emir büyük yerden..."

"Emirlere itaat etmemek olmaz tabii."

"Zaten olaydan kısa bir süre sonra Washington'a çağırıldım. Yapabileceğim bir şey yoktu."

Apartmandan çıkıp Myrha Sokağı'nın karmaşasına attılar kendilerini. Hemen önlerinden bir futbol topu geçti, peşinden de üstü başı perişan halde bir çocuk sürüsü. Gözleri güneş ışığından kamaşan Beryl kaldırımda durdu bir süre. Sokağın sesleri, çocukların bağırış çağırışları kafasını karıştırıyordu. Dönüp arkasındaki apartmana, üst kattaki tavan arasının penceresine baktı. Ve görüntü bir anda gözyaşlarıyla bulandı.

"Ölmek için ne korkunç bir yer," diye fısıldadı. "Tanrım, daha korkunç bir yer olabilir mi?"

Ardından Richard'ın arabasına binip kapıyı kapattı. Myrha Sokağı'nın gürültüsünden ve kargaşasından sonra içerisi çok iyi gelmişti.

Richard da arabaya bindikten sonra ikisi bir süre konuşmadan, sokakta koşturan küçük haydutları seyrettiler.

"Seni otele götüreyim ben," dedi Richard.

"Hayır, Claude Daumier'le görüşmek istiyorum."

"Neden?"

"Olanları bir de onun ağzından duymak için. Bana doğru söyleyip söylemediğine emin olmak istiyorum."

"Sana söylediklerim doğruydu Beryl."

Dönüp ona baktığında, Richard bu bakışlara, gözlerini

kaçırmadan karşılık verdi. *Dürüst bir bakış bu*, diye düşündü Beryl. *Ne kadar aptalım.* Ona inanmak istiyordu ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunun da farkındaydı. Hep aralarındaki bu cazibe yüzündendi. O şehvetli hormonları, öpüşmelerin o tatlı hatıraları olmasa, kafası bu kadar karışmazdı da. *Bu adamda ne var böyle? Yüzüne bir kez bakmam, kokusunu bir kez içime çekmem yetiyor giysilerini paramparça etmek istememe. Sadece onunkileri değil, kendiminkileri de.*

Nihayet, aralarında gidip gelen o ateşli sinyalleri göz ardı edip önüne döndü ve dosdoğru ileri bakarak, "Daumier'le konuşmak istiyorum," dedi bir kez daha.

Richard da kısa bir sessizliğin ardından, "Tamam o zaman," diye karşılık verdi. "Bana inanmanı sağlayacaksa kabulüm."

Telefon ettiklerinde Daumier'in yerinde olmadığını, Marie St. Pierre'le görüşmek üzere çıktığını öğrendiler. Bunun üzerine onlar da, Marie'nin yattığı Cochin Hastanesi'ne yollandılar.

Hastane koridorunun bir ucundan bile anlaşılıyordu hangisinin Marie'nin odası olduğu. Kapının önünde bir sürü polis memuru dikilmiş bekliyordu. Daumier henüz gelmemişti. Lord Lovat'ın yeğeninin geldiğini haber alan Madam St. Pierre ise, Beryl ile Richard'ı hemen içeri çağırttı.

Odaya girdiklerinde, Marie'nin tek ziyaretçilerinin kendileri olmadığını gördüler. Nina Sutherland ve Helena Vane, yatağın yanındaki koltuklara kurulmuşlardı. Bir yandan da bisküviler gidiyor, sandviçler geliyor, iki kadın tam bir beş

çayındaymışlar gibi keyif çatıyorlardı. Ancak bir tek hasta katılmıyordu bu eğlenceye. Marie St. Pierre, üstünde saçları gibi boz renkte bir bornozla yatakta oturmuş, yorgun ve üzgün bir şekilde onları seyrediyordu. Göründüğü kadarıyla yanağındaki bir ezikten ve kollarındaki çiziklerden başka bir yarası yoktu. Fakat yüzündeki mutsuz ifade, bombanın daha çok, kadının duygularını incittiğini belli ediyordu. Başka bir hasta olsa şimdiye çoktan taburcu edilmişti ama o sıradan biri değil, St. Pierre'in karısıydı ve her türlü şımartılmayı hak ediyordu.

Nina birer fincan çay koyup Beryl ile Richard'a uzattı. "Paris'e ne zaman geldiniz bakalım?" diye sordu.

"Jordan'la ben dün geldik," dedi Beryl. "Ya siz?"

"Biz de Helena ve Reggie'yle birlikte geldik." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Sabah da ilk iş buraya gelip Marie'yi görmek istedim. Zavallı şey, morale o kadar ihtiyacı var ki."

Hastanın somurtkan suratına bakılırsa Nina'nın ziyareti henüz istenen etkiyi yaratamamış gibiydi.

"Ne olacak bu dünyanın hali?" dedi Nina, fincanı kaldırıp havada tutarak. "Herkes delirmiş, her yerde kargaşa! Ve kimse bana bir şey olamaz diyemez; üst tabakadan insanlar bile."

"*Bile* değil, *özellikle* de üst tabakadan insanlar," dedi Helena.

"Vakayla ilgili bir gelişme oldu mu?" diye sordu Beryl.

"Bir terörist saldırısı olduğunda ısrar ediyorlar," dedi Marie iç geçirerek.

"E herhalde yani," dedi Nina. "Başka kim, politikacıların evlerine bomba koyar ki?"

Marie'nin başı hızla öne düştü. Ellerine, iç içe geçmiş parmaklarına bakıyordu. "Philippe'e, bir süreliğine de olsa Paris'ten ayrılalım dedim. Taburcu olursam hemen bu gece gideriz belki de. Mesela İsviçre'ye gidebiliriz diye düşünüyorum."

"Harika bir fikir bu," diye mırıldandı Helena yumuşak bir şekilde. Ardından uzanıp Marie'nin elini tuttu. "Biraz uzaklaşmanızda fayda var gerçekten."

"Ama hiç iyi olmaz ki bu," dedi Nina. "O haydutlar kazandıklarını düşünürler."

"Senin için söylemesi kolay tabii," diye homurdandı Helena. "Bombalanan senin evin değildi."

"Benim evim olsa da yine Paris'te kalırdım," diye karşılık verdi Nina öfkeyle. "O teröristlere pabuç bırakacak..."

"Sen bilemezsin tabii."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi Helena, bakışlarını kaçırarak.

"Sen yine ağzında ne geveliyorsun Helena?"

"Düşündüm de," dedi Helena, "bence Marie canı ne istiyorsa onu yapmalı. Paris'ten bir süreliğine ayrılmak çok mantıklı. Kime sorsan böyle söyler."

"Peki ben ne oluyorum bu durumda?"

"O kadarını bilemem artık," dedi Helena.

"Benimle açık konuş."

"Senden bir şey gizlediğim yok ki."

çayındaymışlar gibi keyif çatıyorlardı. Ancak bir tek hasta katılmıyordu bu eğlenceye. Marie St. Pierre, üstünde saçları gibi boz renkte bir bornozla yatakta oturmuş, yorgun ve üzgün bir şekilde onları seyrediyordu. Göründüğü kadarıyla yanağındaki bir ezikten ve kollarındaki çiziklerden başka bir yarası yoktu. Fakat yüzündeki mutsuz ifade, bombanın daha çok, kadının duygularını incittiğini belli ediyordu. Başka bir hasta olsa şimdiye çoktan taburcu edilmişti ama o sıradan biri değil, St. Pierre'in karısıydı ve her türlü şımartılmayı hak ediyordu.

Nina birer fincan çay koyup Beryl ile Richard'a uzattı. "Paris'e ne zaman geldiniz bakalım?" diye sordu.

"Jordan'la ben dün geldik," dedi Beryl. "Ya siz?"

"Biz de Helena ve Reggie'yle birlikte geldik." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Sabah da ilk iş buraya gelip Marie'yi görmek istedim. Zavallı şey, morale o kadar ihtiyacı var ki."

Hastanın somurtkan suratına bakılırsa Nina'nın ziyareti henüz istenen etkiyi yaratamamış gibiydi.

"Ne olacak bu dünyanın hali?" dedi Nina, fincanı kaldırıp havada tutarak. "Herkes delirmiş, her yerde kargaşa! Ve kimse bana bir şey olamaz diyemez; üst tabakadan insanlar bile."

"*Bile* değil, *özellikle* de üst tabakadan insanlar," dedi Helena.

"Vakayla ilgili bir gelişme oldu mu?" diye sordu Beryl.

"Bir terörist saldırısı olduğunda ısrar ediyorlar," dedi Marie iç geçirerek.

"E herhalde yani," dedi Nina. "Başka kim, politik açıların evlerine bomba koyar ki?"

Marie'nin başı hızla öne düştü. Ellerine, iç içe geçmiş parmaklarına bakıyordu. "Philippe'e, bir süreliğine de olsa Paris'ten ayrılalım dedim. Taburcu olursam hemen bu gece gideriz belki de. Mesela İsviçre'ye gidebiliriz diye düşünüyorum."

"Harika bir fikir bu," diye mırıldandı Helena yumuşak bir şekilde. Ardından uzanıp Marie'nin elini tuttu. "Biraz uzaklaşmanızda fayda var gerçekten."

"Ama hiç iyi olmaz ki bu," dedi Nina. "O haydutlar kazandıklarını düşünürler."

"Senin için söylemesi kolay tabii," diye homurdandı Helena. "Bombalanan senin evin değildi."

"Benim evim olsa da yine Paris'te kalırdım," diye karşılık verdi Nina öfkeyle. "O teröristlere pabuç bırakacak..."

"Sen bilemezsin tabii."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi Helena, bakışlarını kaçırarak.

"Sen yine ağzında ne geveliyorsun Helena?"

"Düşündüm de," dedi Helena, "bence Marie canı ne istiyorsa onu yapmalı. Paris'ten bir süreliğine ayrılmak çok mantıklı. Kime sorsan böyle söyler."

"Peki ben ne oluyorum bu durumda?"

"O kadarını bilemem artık," dedi Helena.

"Benimle açık konuş."

"Senden bir şey gizlediğim yok ki."

"Hep bir söylenme halindesin Helena. Cidden söylüyorum bak, bazen beni çileden çıkarıyorsun. Bir şeyi açık açık söylemek bu kadar zor mu?"

"Ah, lütfen yapmayın," diye sızlandı Marie.

Kapının tıklatılmasıyla birlikte bu tartışma da sona erdi. Saks mavisi gömleği, deri ceketiyle her zamanki gibi havalı olan Anthony'ydi gelen. "Artık gidelim mi anne?" diye sordu Nina'ya.

Nina da hiç uzatmadan ayağa kalkıp, "Gidelim hadi," dedi burun kıvırarak. Anthony'yle kapıya kadar gitmişti ki, dönüp Marie'ye son bir kez bakarak, "Benden sana dost tavsiyesi," dedi. "Bence Paris'te kalmalısın." Sonra Anthony'nin koluna girip odadan çıktı.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Helena, kısa bir sessizliğin ardından. "Bu kadına nasıl katlanıyorsun?"

Yattığı yerde ufacık kalmış olan Marie hafifçe omuz silkmekle yetindi. O sırada Beryl ise, bir Marie St. Pierre'e bir de Helena'ya bakarak, *ikisi nasıl da birbirlerine benziyorlar,* diye düşündü. Tanrı ikisine de pek bir güzellik vermemiş, ikisi de orta yaşın ikinci yarısına gireli çok olmuş ve ikisi de, onları artık eskisi gibi sevmeyen adamlarla evliler.

"Yerinde olsam bu kaltağı kapımdan içeri sokmazdım," dedi Helena.

Marie'nin buna cevabı, "Hep huzurumuz kaçmasın diye," şeklinde oldu.

Sonra bir süre, dördü birden sohbet etmeye çalıştılar ama çoğunlukla sessizlik içinde geçti ziyaretleri. Konu pat-

layan bombalardan kırılıp dökülen mobilyalara, paralar, sanat eserlerinden mahvolan aile yadigârlarına sürüklenirken, söylenmeyen bir şeylerin olduğunun herkes farkındaydı. Bu korkunç kayıplardan daha da korkunç bir şeylerin. Marie St. Pierre'in gözlerine şöyle bir bakmak, kadının hayatının nasıl mahvolmak üzere olduğunu anlamaya yeterliydi.

Kocası Philippe geldiğinde bile diklenip canlanmadı kadın. Aksine, Philippe onu öperken acı çekiyor gibiydi. Marie bakışlarını kaçırıp yüzünü kapıya çevirdiği anda başka biri daha girdi içeri.

Claude Daumier, Beryl'in de içeride olduğunu görünce şaşkınlık içinde kalakalmıştı. "Siz burada mıydınız?"

"Seni bekliyorduk," dedi Beryl.

Daumier önce Richard'a, sonra yeniden Beryl'e baktı. "Ben de sizi bulmaya çalışıyordum."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Richard.

Daumier ikisine, kendisini takip etmelerini işaret ederek, "Mesele biraz... hassas," dedi. "Sanırım bunu baş başa konuşsak daha iyi olacak."

Richard'la Beryl onun arkasından önce koridora çıktılar, sonra da hemşire odasına gittiler. Daumier onları sessiz bir yerde durdurup Richard'a döndü.

"Az önce emniyetten aradılar. Colette arabasında ölü bulunmuş. Vendome Meydanı'nın orada bir yerde. Vurularak öldürülmüş."

"Colette mi?" dedi Beryl. "Jordan'ı takip eden ajan mı?"

Üzüntüyle başını salladı Daumier.

"Aman Tanrım," dedi Beryl fısıltıyla. "Jordie..."

"O güvende," diye atıldı Daumier hızla. "Ona bir şey olmamış. Emin olabilirsiniz."

"Ama kadını öldürdülerse, Jordie'yi de..."

"Jordan tutuklanmış," dedi Daumier. Sonra durup, içten içe şefkat dolu gözlerini Beryl'in endişeli yüzüne çevirerek, "cinayet suçundan," diye ekledi.

Marie'nin hastanedeki odası boşalalı çok olmuştu, ama bir tek Helena kalmıştı yanında. Bir süre fazla konuşmadan, iki iyi arkadaş olarak, sessiz kalmaktan rahatsız olmadan oturdular. Ama sonra, Helena daha fazla dayanamayıp, "Kabul edilir bir şey değil bu," dedi. "Buna daha fazla göz yumamazsın Helena."

"Ne yapabilirim ki?" dedi Marie iç geçirerek. "Kadının çevresi çok geniş. Bir sürü insanı bana ve Philippe'e karşı kışkırtabilir."

"Ama bir şey yapman gerekiyor. En azından onunla konuşmayı kes bari."

"Elimde delil yok, hiçbir zaman da olmadı."

"Delile ihtiyacın yok ki. Gözlerini kullan! Birlikteyken nasıl davrandıklarına bak mesela. Kadının, Philippe'in peşinden nasıl ayrılmadığına, nasıl sırıtıp durduğuna bak. Kocan sana bitti diyor olabilir ama durum hiç de öyle görünmüyor. Kocan demişken, o nerede sahi? Sen hastanede yatıyorsun ama adamın doğru düzgün ziyaretine geldiği bile yok. Geldi-

ginde de, başını okşayıp kaybolayor

"Adam çok meşgul. Ekonomi zirvesi

"Ah, tabii canım," diye burun kıvırdı Helena milleti için varsa yoksa iş zaten!"

Marie kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı. Gözyaşları hıçkırıklarla değil, sessiz, acınası iç çekişlerle yordu yanaklarından. Sessizce acı çekmek... Onun tarzı buydu işte. Şikâyet ya da itiraz etmeden, kalbinin yavaşça kırılmasına göz yumarak. *Erkeklere olan aşkımızdan dolayı çektiklerimize bak,* diye düşündü Helena.

"İş, sandığından daha kötü aslında," dedi Marie cılız bir sesle.

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Marie, Helena'nın sorusuna cevap vermeyip, kollarındaki yaralara baktı. Patlamadan sonra uçuşan cam parçalarının yaptığı önemsiz sıyrıklardı bunlar, ama kadının yüzündeki sessiz çaresizlik öyle söylemiyordu.

Demek bu kadar basit, diye düşündü Helena, dehşet içinde. *Seni öldürmeye çalıştıklarını düşünüyorsun. Madem öyle neden karşılık vermiyorsun? Neden mücadele etmiyorsun?*

Ama Mariede o güç yoktu. Bükük boynuna, düşmüş omuzlarına bakınca bile anlaşılıyordu bu.

Zavallı arkadaşım benim, diye düşündü Helena, Marie'ye acıyarak bakarken. *Birbirimize nasıl da benziyoruz ama aynı zamanda birbirimizden nasıl da farklıyız.*

***

Adamın biri karşısına geçmiş, çaktırmadan Jordan'ın giysilerini, ayakkabılarını, kol saatini süzüyordu. *Kokusundan anlaşılıyor hangi yolun yolcusu olduğu*, diye düşündü Jordan iğrenerek. Yoksa bu nefis koku, ucuz şarap ve mayalanmış koltuk altından oluşan bu eşsiz parfüm, nezarethanenin diğer sakininden mi geliyordu? Jordan, bir köşede kıvrılmış, horul horul uyuyan adama baktı. Evet, kokunun kaynağı orası olmalıydı.

Bankta oturan adam ise hâlâ ona bakıyordu. Jordan onu bir süre görmezden gelmeye çalıştı ama sonunda, adamın küstahlığına daha fazla dayanamayıp, "Ne bakıyorsun öyle?" diye çıkıştı.

"*C'est en or?*" diye sordu adam.

"Pardon?"

"*La montre. C'est en or?*" dedi adam, bu kez Jordan'ın kol saatini işaret ederek.

"Evet, tabii ki altın!" diye karşılık verdi Jordan da.

Adam bunun üzerine sırıtıp, bir ağız dolusu çürük dişini gözler önüne serdi. Sonra kalkıp ağır aksak yürüyerek, Jordan'ın hemen yanına oturdu. Bakışları bu sefer de ayakkabılarına takılmıştı. "*C'est İtalienne?*"

"Evet, İtalyan," dedi Jordan iç geçirerek.

Adam elini uzatıp, parmaklarını Jordan'ın ceketinin kolunda gezdirdi.

"Aa, yeter ama," dedi Jordan öfkeyle. "Eline koluna hâkim ol be adam! *Laissez-moi tranquille!*"

Adam hiç istifini bozmadan, öncekinden daha gevşek

bir sırıtışla, karton ve plastikten yapılma kendi ayakkabılarını işaret ederek, "Sen sevdin?" dedi.

"Çok güzellermiş," dedi Jordan homurdanarak.

Tam o anda, yaklaşan ayak sesleri ve anahtar şangırtıları duyuldu. Bunun üzerine, köşede uyuyan adam aniden kalkıp, "*Je suis innocent! Je suis innocent!*" diye bağırmaya başladı.

"Bay Tavistock?" diye seslendi gardiyan.

Jordan hemen ayağa fırlayarak, "Evet?" dedi.

"Benimle geliyorsunuz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ziyaretçileriniz var."

Gardiyan onu önüne katıp, iki yanı mahkûmlarla tıka basa dolu hücrelerin önünden geçirdi. Jordan diğer hücreleri görünce kendi haline şükretti. Gardiyanla birlikte kilitli bir kapıdan görüşme alanına çıktılar ve çıkar çıkmaz kulakları sağır eden bir uğultuyla karşılaştılar. Telefonlar çalıyor, insanlar yüksek sesle tartışıyordu. İşlemleri yapılsın diye sıraya girmiş mahkûmlar isyan ediyor, kadının biri büyük bir hata yapıyorsunuz diye bağırıyordu. Fakat bunca gürültüye rağmen kendi ismiyle seslenildiğini duyabildi Jordan.

Kız kardeşini görünce, "Beryl?" dedi.

Beryl de ona koşup kollarına atıldı. "Jordie! Ah benim zavallı Jordie'm! İyi misin?"

"Ben iyiyim tatlım."

"Gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

"Seni gördüm ya, hiç bu kadar iyi olmamıştım." Beryl'in omzunun üstünden baktığında Richard'la Daumier'in de

gelmiş olduklarını fark etti. Takviye kuvvetler tam zamanında yetişmişti. Bu tatsız durumu bir an önce çözmeleri gerekiyordu.

Beryl bir adım geri çekilip kaşlarını çatarak ona baktı. "Berbat görünüyorsun."

"Berbat da kokuyorumdur herhalde." Sonra Daumier'e dönüp. "Colette'le ilgili bir şey bulabildiler mi?" diye sordu.

Daumier kafasını salladı. "Tek bir mermi, dokuz milimetrelik, şakağa. Açıkça bir suikast. Ortada tanık da yok."

"Peki ya silah?" diye sordu Jordan. "Cinayet aleti bulunamazsa beni de suçlayamazlar, değil mi?"

"Ama bir silah bulundu," dedi Daumier. "Arabanın yakınındaki bir lağım çukurunun içinden çıkmış."

"Hiç tanık yok mu?" diye sordu Beryl. "Olay resmen güpegündüz gerçekleşmiş."

"Orası sakin bir sokak. Fazla geleni gideni olmaz."

"Ama birileri görmüş olmalı."

Daumier endişeli şekilde kafasını salladı. "Kadının biri, Colette'in arabasına bir adamın zorla bindiğini görmüş ama bu, Saint-Germain Bulvarı'nda yaşanmış."

"Aman ne güzel," diye homurdandı Jordan. "O adam benim."

Beryl kaşlarını çatarak, "Sen misin?" dedi.

"Kızı, beni otele bırakması için ikna ettim. Arabanın içi benim parmak izlerimle doludur şimdi."

"Peki sen arabaya bindikten sonra ne oldu?" diye sordu Richard.

"Beni Ritz'de bıraktı. Ben yukarı çıkıp odada birkaç dakika durduktan sonra tekrar aşağı indim. Colette'le konuşmak için yanına gidiyordum ki..." Jordan durup başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, bütün bunlar kâbus gibi."

"Peki bir şey gördün mü?" diye devam etti Richard.

"Hiçbir şey görmedim. Ama..." dedi Jordan, kafasını yavaşça kaldırarak. "Colette bir şeyler görmüş olabilir."

"Ne gibi?"

"Arabayla otele giderken, Colette dikiz aynasına bakıp bakıp kaşlarını çatıyordu. Dönüp ben de baktım ama trafikten başka bir şey göremedim." Çaresiz bir şekilde yeniden Daumier'e döndü. "Bu konuda kendimi suçluyorum. Keşke daha dikkatli olsaydım, aklım başka yerlerde olmasaydı diye düşünüp duruyorum."

"O kendini korumayı biliyordu," dedi Daumier. "Her şeye hazırlıklı olması gerekirdi."

"Buna ben de anlam veremedim aslında," dedi Jordan. "Neden öyle hazırlıksız yakalanmış olsun ki?" Saatine baktıktan sonra ekledi: "Hava hâlâ aydınlık. Saint-Germain Bulvarı'na gidersek, bir şeyler hatırlarım belki."

Bu teklifine kimseden ses çıkmadı.

"Jordie," dedi Beryl kibarca, "sen hiçbir yere gidemezsin."

"Ne demek gidemem?"

"Seni serbest bırakmıyorlar."

"Ama bırakmaları lazım! Ben bir şey yapmadım!" Bir umutla Daumier'e baktı ama ondan da ses çıkmadığını gö-

rünce çaresizce düştü omuzları.

"Elimizden geleni yapacağız Jordan," dedi Richard. "Seni bir şekilde buradan çıkaracağız."

"Hugh Amca'yı arayan oldu mu?"

"Chetwynd'de değilmiş," dedi Beryl. "Ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Anlaşılan, dün akşam kimseye bir şey söylemeden gitmiş. Biz de Reggie'yle Helena'ya gitmeye karar verdik. Onların elçilikte tanıdıkları vardır. Birilerini araya sokabilirsek..."

Jordan mahkâmlarla polisin iç içe geçtiği o salonda çaresiz, kalakalmıştı. *Ben hapisteyim, Hugh Amca kayıp,* diye düşündü. *Bu kâbus her an daha da kötüye gidiyor.*

Bir cesaretle, "Polis benim suçlu olduğumu mu düşünüyor?" diye sordu.

"Korkarım öyle," dedi Daumier.

"Peki ya sen Claude? Sen ne düşünüyorsun?"

"Tabii ki masum olduğunu!" diye atıldı Beryl. "Hepimiz aynı fikirdeyiz. Bana biraz zaman ver. Bu meseleyi çözeceğim."

Jordan dönüp küçük kız kardeşine baktı. Güzeller güzeli, dik kafalı kız kardeşine. Dünyada en çok değer verdiği varlığa. Sonra kol saatini çıkarıp onun eline tutuşturdu.

"Bunu bana neden verdin ki şimdi?" diye sordu kız, yüzünü buruşturarak.

"Emaneten. Burada uzunca bir süre kalabilirim ama şimdi senin eve dönmeni istiyorum Beryl. İlk uçakla Londra'ya gideceksin. Beni anlıyor musun?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır, gidiyorsun. Hem de seni uçağa Richard bindirecek."

"Nasıl peki?" diye çıkıştı Beryl. "Saçlarımdan sürükleyerek mi?"

"Gerekirse."

"Ama burada bana ihtiyacın var!"

"Beryl," dedi Jordan, kızı omuzlarından kavrayınca. Sonra sakin ve mantıklı konuşmaya çalışarak, "Bir kadın hayatını kaybetti," diye devam etti. "Hem de kendini nasıl koruyacağını bilen bir kadın."

"Ne yani? Sırada ben mi varım?"

"Onu bilmem. Tek bildiğim, bu insanların gözü dönmüş. Her an her şeyi yapmaya hazırlar. O yüzden eve dönmen gerekiyor."

"Seni burada mı bırakacağım?"

"Claude burada. Reggie de var."

"İlk uçakla dönüp, seni hapiste çürümeye mi terk edeceğim?" dedi Beryl, kafasını şiddetle sallayarak. "Bunu gerçekten yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Beni seviyorsan yaparsın."

Kızın çenesi havaya kalkmıştı şimdi. "Seni seviyorsam," dedi, "böyle bir şeyi asla yapmam." Kollarını ağabeyinin boynuna dolayıp sımsıkı sarıldıktan sonra, gözündeki yaşları silerek Richard'a döndü. "Hadi gidelim," dedi. "Reggie'yle ne kadar erken konuşursak bu saçmalığa da o kadar erken son verebiliriz."

Jordan, kız kardeşinin arkasından bakakalmıştı. Yankesicilerle, fahişelerle dolu kalabalığı nasıl da cesaretle yarıp ilerliyordu. "Beryl!" diye bağırdı arkasından. "Eve dön! Aptallık etme!"

"Elimde değil Jordie," dedi kız, dönüp ona bakarak. "Kanımızda var bu." Sonra aynı hızla kapıdan çıkıp gitti.

Altı

"Ağabeyin haklı," dedi Richard. "Eve dönmen gerekiyor."

Beryl öfkeyle, "Bir de sen başlama şimdi," diye atıldı.

"Eşyalarını toplaman için otele götüreyim seni. Oradan da havaalanına gideriz."

"Beni buna kimse zorlayamaz, tamam mı?"

"Bir kez olsun söz dinlesen?" diye çıkıştı ona Richard, daha fazla dayanamayarak.

Beryl kalabalık kaldırımda hızla arkasına dönüp onun gözlerinin içine bakarak, "Söz dinlerim ama kimseden emir almam," dedi.

"Peki o zaman bir dakika dinle beni. Paris'e gelmeniz, ta başından beri çılgınca bir hareketti. Bunu neden yaptığınızı anlıyorum elbette. Annenizle babanızın ölümünün arkasındaki gerçekleri öğrenmek istemeniz doğal ama çok şey değişti Beryl. Bir kadın öldürüldü ve oyunun kuralları bambaşka bir hal aldı şimdi."

"Peki Jordan'ı ne yapacağız? Burada öylece bırakıp gidecek miyim?"

"Ben o işi hallederim. Reggie'yle konuşurum, şehirdeki en iyi avukatları tutarım."

"Bense arkama bakmadan eve kaçacağım, öyle mi? Sonra da dişlerimi fırçalayıp mışıl mışıl uyuyacağım." Durup elinde tuttuğu saate baktı. Jordan'ın saatine. "Benim ailem o," diye devam etti. "Ne kadar berbat göründüğünü fark ettin mi? Öyle bir yerde kalamaz o. Onu orada bırakıp gidersem kendimi asla affetmem."

"Peki ya senin başına bir şey gelirse? O zaman da Jordan kendini affedemez. Buna ben de dahilim bu arada."

"Ben senin sorumluluk alanına girmiyorum bir kere."

"Artık giriyorsun."

"Kim karar veriyor buna?"

Richard uzanıp onu kendine çekti, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben karar veriyorum," diye fısıldadı ve dudaklarını Beryl'in dudaklarına bastırdı. Beryl, adamın bu sert tavırları karşısında öyle afallamıştı ki, başta hiç tepki veremedi. Aynı anda o kadar çok duygunun etkisi altındaydı ki. Adamın zevkle mırıldanışını duyuyor, ağzının içinde dolaşan dilinin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordu. Bütün sinir uçlarının ihtirasla şakımalarına bakılırsa buna kendi vücudu da karşı koyamıyordu. Ne sokakta akıp giden trafiği, ne de kaldırımda yürüyen insanları duyuyordu. Sanki dünya üzerinde sadece ikisi vardı ve ikisi, birbirlerinde eriyip tek vücut olmuştu. *Bütün gün buna direndik durduk,* diye düşündü. Aslında bu-

nun ne kadar umutsuz bir direniş olduğunu başından beri biliyordu. Her şeyin dönüp dolaşıp buraya varacağını biliyordu. Paris sokaklarında tek bir öpücük, kendini kaybetmesine yetmiş de artmıştı bile.

Richard ondan yavaşça ayrılıp gözlerinin içine baktı. "Paris'ten bu yüzden gitmelisin işte," diye mırıldandı sonra.

"Sen emrediyorsun diye mi?"

"Hayır. Doğrusu bu diye."

Aralarına bir mesafe koymak, duygularının üzerindeki hâkimiyeti yeniden ele geçirebilmek için geri çekildi Beryl. "Senin için doğrusu bu belki," dedi sonra, "ama benim için değil." Ardından gidip arabanın içine girdi.

Richard da şoför koltuğuna geçip kapıyı kapattı. Bir süre öylece, tek söz etmeden oturdular ama Beryl, adamın yaşamakta olduğu düş kırıklığını hissedebiliyordu.

"Fikrini değiştirebilmek için ne söylemem gerekiyor?" diye sordu Richard nihayet.

"*Benim* fikrimi mi?" dedi Beryl, gülümsememek için kendini tutarak. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Bu çok çetrefilli bir durum," dedi Reggie Vane. "İşin içinde hırsızlık, hatta fiziksel şiddet gibi bir şey olsaydı elçilik bir şey yapabilirdi. Ama söz konusu cinayet olunca, mesele diplomatik müdahaleyi aşıyor."

Reggie'nin özel çalışma odasındaydılar. Burası da, Hugh Amca'nın Chetwynd'deki odası gibi karanlık, ahşap

döşemeli, erkeksi bir yerdi. Kitaplıklar İngiliz klasikleriyle, duvarlar köpekli, tilkili av sahneleriyle doluydu. Odanın içindeki taştan şöminenin aynısı, Reggie'nin söylediğine göre, çocukluğunun geçtiği Cornwall'daki evlerinde de vardı. Beryl'e, adamın pipo tütününün kokusu bile memleketini hatırlatmıştı. Burada, Paris'in çevre muhitlerinden birinde, küçük bir İngiltere'nin olduğunu bilmek ne kadar huzur vericiydi.

"Ama büyükelçinin yapabileceği bir şey olmalı," dedi Beryl. "Söz konusu olan Jordan; bir futbol kulübünün holigan taraftarlarından biri değil ki. Ayrıca ağabeyim masum da."

"Masumdur mutlaka," dedi Reggie. "Ama inanın bana, yapabileceğim bir şey olsaydı yapardım. Sevgili Jordan'ımızın o delikte olması beni de sizin kadar üzüyor." Kalkıp kanepede Beryl'in yanına oturdu, ellerini ellerinin arasına aldı, mavi gözlerini gözlerine dikti. "Beryl, tatlım, anla lütfen. Bazen büyükelçiler bile çaresiz kalabilirler. Bu arada, kendisiyle de konuştum, pek umutlu değildi."

"Senin ya da onun yapabileceği bir şey yok mu şimdi?" diye sordu Beryl çaresizlik içinde.

"Elçiliğimizin sürekli çalıştığı bir avukat var, onu ayarlayacağım. Adam müthiş, böyle vakalarda hep ona başvururlar. İngiliz müvekkiller onun uzmanlık alanı."

"Tek umudumuz, iyi bir avukattan mı ibaret?"

Reggie'nin buna cevabı üzgünce başını sallamak oldu.

Beryl konuşmanın heyecanından, Richard'ın gelip ar-

kasında durduğunu fark etmemişti ama adam ellerini omzuna koyunca içi ürperdi. *Ona nasıl oldu da böyle bel bağlar oldum,* diye düşündü. *Güvenmemem gereken biri o. Ama gel gör ki, güvenmeden de edemiyor gibiyim.*

"Peki istihbarat kanadı ne diyor?" diye sordu Reggie, Richard'a. "Yeni bir bulgu var mıymış?"

"Fransız İstihbaratı polisle işbirliği içinde çalışıyor. Tabancayla ilgili balistik testleri yapılıyor, ama üzerinde parmak izine rastlanmamış. Jordan'ın, Lord Lovat'ın yeğeni oluşu bazı prosedürleri hızlandıracaktır ama sonuçta bir cinayet davası bu. Ve de kurban Fransız bir kadın. Yerel gazeteler hikâyeye uyandıkları anda, şımarık bir İngiliz velet kanundan sıyrılmaya çalışıyormuş gibi göstereceklerdir."

"Zaten İngilizlere karşı halihazırda bir antipatileri de var," dedi Reggie. "Bu ülkede otuz yıldır yaşayan biri olarak söylüyorum bunu. İnanın bana, bir an önce emekliliğim gelsin de memleketime döneyim diye gün sayıyorum." Adamın bakışları hasretle, şöminenin üstündeki resme gitti. Duvarlarını morsalkımlar kaplamış bir taşra evinin resmiydi bu. "Helena, Cornwall'dan hep nefret etmiştir. Oradaki evimizi ilkel buluyordu ama orası aileme yetiyordu. Bana da yetiyordu." Dönüp Beryl'e baktı. "İnsanın evinden uzakta, yabancı bir memlekette başını belaya sokması çok korku verici bir şeydir, bilirim. Kendini kimsesiz, sahipsiz hissedersin. Ve bazen işleri düzeltmeye paran da yetmez, konumun da."

"Ben Beryl'e eve dönmesi gerektiğini söyledim," dedi Richard.

Reggie başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim."

"Gidemem," dedi Beryl. "Gemiyi ilk terk eden fareler gibi hissederim kendimi."

"En azından yaşayan bir fare olursun," dedi Richard.

"Ama yine de fare olurum," diye karşılık verdi Beryl, öfkeyle omuz silkerek.

Reggie uzandı ve elini tutarak, "Beryl," dedi sakin bir şekilde, "beni iyi dinle şimdi. Ben annenin en eski arkadaşlarından biriydim, onunla birlikte büyüdük biz. Dolayısıyla sana karşı bir sorumluluk hissediyorum. Madeline'in çocuklarından birinin bu hallere düşmesi bana nasıl acı veriyor, bir bilsen. Jordan'ın başı zaten beladayken bir de senin için endişelenmek istemiyorum." Durup, kızın elini hafifçe sıktı. "Bay Wolf'a kulak ver. Aklı başında bir adam o. Güvenebileceğin biri."

Güvenebileceğim biri demek. Beryl, sırtı dönük olmasına rağmen Richard'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyor ve bunu bilmek, içinin ürpermesine neden oluyordu. Onun yerine dikkatini tekrar Reggie'ye verdi. Madeline'le geçmişi, onu aileden biri yapan sevgili Reggie'ye.

"İyi niyetli olduğunun farkındayım Reggie ama ben Paris'ten hiçbir yere gidemem, tamam mı?"

İki adam hayal kırıklığı içinde birbirlerine baktılar. Ama bu bakışlarda şaşkınlık yoktu. Zamanında ikisi de Madeline'i tanımıştı ne de olsa; kızının da onun gibi inatçı olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Çalışma odasının kapısı tıklatıldı ve cevap beklemeden

Helena başını soktu içeri. "Gelmemde sakınca var mı?"

"Tabii ki gelebilirsin," dedi Beryl.

Helena içeri girip, elindeki çay tepsisini masanın bir ucuna bıraktı. "İzin almadan asla girmem," dedi gülümseyerek. "Reggie'nin özel mabedi burası." Fincanlara çay koyduktan sonra bir tanesini Beryl'e uzattı. "Bir ilerleme kaydedebildik mi bari?"

Sorusuna cevap gelmediğini görünce Helena anlayacağını anladı. "Ah Beryl," dedi sonra, özür diler gibi bir ses tonuyla, "bu duruma o kadar üzüldüm ki. *Senin* yapabileceğin bir şey yok mu Reggie?"

"Yapmaya başladım bile," diye karşılık verdi Reggie, en ufak bir tahammülsüzlük belirtisi göstermeden. Ardından karısına sırtına dönüp, şöminenin üstünden aldığı pipoyu yaktı. Bir süre fincanların tıngırtısından ve Reggie'nin puf puflarından başka bir şey duyulmaz oldu.

"Reggie?" diye söze girdi Helena neden sonra. "Sadece bir avukat ayarlamak pasif bir hareket bence. Yapabileceğin daha *aktif* bir şey yok mudur?"

"Ne gibi mesela?" diye sordu Richard.

"İşlenen suçla ilgili bir şeyler mesela. O cinayeti Jordan'ın işlemediğini hepimiz biliyoruz. Peki ama kim yapmış olabilir?"

"Sen dedektiflikten ne anlarsın ki?" diye homurdandı Reggie.

"Olsun, cevaplanması gereken bir soru değil mi bu? O genç kadın, Jordan'ı gözetlerken öldürüldüğüne göre, bütün

bunların arkasında, Jordan'ın Paris'e gelmesi yatıyor olabilir. Gerçi yirmi yıl öncesine dayanan bir cinayet vakası, insanın başına neden bela açar, anlamış değilim ama yine de sormak gerekiyor bazı şeyleri."

"Annemle babamınki bir cinayet vakasından ibaret değildi," diye araya girdi Beryl. "İşin içinde casusluk da vardı."

"NATO'daki şu köstebek hikâyesini söylüyor," dedi Reggie, Helena'ya. "Hatırlarsın. Hugh bize anlatmıştı ya hani?"

"Ah evet, Delphi'yi diyorsunuz." Durup Richard'a döndü. "MI6 onun kim olduğunu bulamamıştı, öyle değil mi?"

"Şüphelenilen birkaç kişi vardı," dedi Richard.

"Şahsen ben de," diye devam etti Helena, tepsiden bir bisküvi alırken, "hep Büyükelçi Sutherland'den şüphelenmişimdir. Madeline'le Bernard öldükten kısa bir süre sonra intihar etmesi pek bir şaibeli."

Richard başını sallayarak, "Demek ki ikimiz de benzer şeyler düşünüyormuşuz Leydi Helena," dedi.

"Gerçi adamın o köprüden atlamak için başka nedenleri de yok değildi hani. Nina gibi biriyle evli olsam, çok daha önceden intihar ederdim herhalde." Helena çekingen kadınların da dişleri olduğunu göstermek istermiş gibi elindeki bisküviyi ısırdı.

Reggie ise, "Tahminde bulunmak bize yakışmaz," dedi, piposunu boşaltırken.

"Ama yine de insan düşünmeden edemiyor."

Reggie misafirlerini kapıya kadar yolcu ederken etraf

iyice kararmış, nemli ve soğuk bir rüzgâr çıkmıştı. Havadaki tehlike kokusunu, Vanelerin bahçesini çevreleyen yüksek duvarlar bile engelleyemiyor gibiydi.

"Size söz veriyorum," dedi Reggie, "elimden geleni yapacağım."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı Beryl.

"Biraz gülümsemen yeter tatlım. Evet, aynen böyle işte." Reggie, kızı omuzlarından tutup alnına bir öpücük kondurdu. "Her geçen gün annene daha da çok benziyorsun. Bunu iltifat olarak söylüyorum tabii." Richard'a dönerek, "Bu kıza göz kulak ol, olur mu?"

"Söz," dedi Richard.

"Güzel. Ondan başka kimsemiz kalmadı çünkü." Ardından Beryl'in yanağını üzgünce okşayarak, "Bize Madeline'den tek yadigâr o," diye ekledi.

"Reggie'yle Helena hep böyle miydiler?" diye sordu Beryl.

"Nasıl yani?" diye sordu Richard, gözünü yoldan ayırmadan.

"Hep böyle atışıp dururlar mıydı yani. İğneleyici laflarını diyorum."

Richard kıkırdayarak güldü. "Bu hallerine o kadar alışmışım ki, artık fark etmiyorum bile ama evet, yirmi yıl önce ilk tanıştığımız zamanlarda da böyleydiler. Sanırım bu biraz

da Reggie'nin, Helena'nın parasının altında ezilmesinden kaynaklanıyor. Hiçbir erkek kendini kafeslenmiş gibi hissetmek istemez."

"Evet," dedi Beryl sessizce önüne bakarak, "hiçbir erkek istemez herhalde." *Bizim ilişkimiz de böyle mi olacak?* diye düşünüyordu o anda. *Suçu hep parama mı atacak? Bu ezikliği yıllar içinde çoğalıp büyüyecek ve sonunda biz de Reggie'yle Helena gibi, birbirimize hayatı dar mı edeceğiz?*

"Bunun sebebi biraz da," diye devam etti Richard, "Reggie'nin Paris'ten ve bankacılıktan hiçbir zaman hoşlanmamış olması. Onu bu işe girmeye ikna eden Helena olmuştu."

"Ama buralardan o da hoşlanmıyor gibi."

"Hoşlanmıyor, doğru. İkisi birbiriyle bu yüzden uğraşıp duruyorlar ya. Eskiden partilerde bir onlara, bir de sizinkilere bakar, aradaki fark karşısında hayrete düşerdim. Bernard'la Madeline birbirlerine o kadar âşıktılar ki. Ama düşünüyorum da, annene hangi erkek olsa biraz âşık olurdu herhalde."

"Peki annemde ne vardı öyle?" diye sordu Beryl. "Geçenlerde bir şey söylemiştin. Büyüleyici mi demiştin?"

"Onunla tanıştığımda kırk yaşında falandı. Saçlarına tek tük aklar düşmeye, gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirmeye başlamıştı. Ama tanıdığım yirmi yaşındaki bütün kadınlardan daha çekiciydi. Onun soylu bir aileden gelmediğini öğrendiğimde çok şaşırmıştım mesela."

"Cornwall'luydu o. Kökeni İspanyollara uzanıyordu. Babam onunla bir yaz tatili sırasında tanışmış." Beryl gü-

lümsedi. "Babam hep, annemin onu koşuda nasıl geçtiğini anlatırdı. Hem de çıplak ayakla. Onun, gönlüne göre biri olduğunu ilk bakışta anlamış."

"İkisi de yakışıyordu birbirine. Sanırım beni en çok hayrete düşüren de buydu... bu mutlulukları. Benim annem babam boşanmıştı ve çok da tatsız bir süreç olmuştu boşanmaları. Hatta bu yüzden ben de evlilikten soğumuştum ama annenle babanı görünce fikrim değişmeye başlamıştı." Durdu ve üzüntülü bir şekilde kafasını salladı. "Ölümleri beni herkesten daha çok etkilemişti. Bernard'ın öyle bir şey yaptığına..."

"Öyle bir şey yapmadı ki. Ben eminim buna."

Richard bir an duraksasa da, "Ben de eminim," dedi.

Bir süre konuşmadan, kendilerini arabaların ve sokakların ışıklarına vererek devam ettiler yollarına.

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?" diye sordu Beryl nihayet. "Annenle baban boşandılar diye mi?"

"Bir nedeni de o tabii ama asıl neden, doğru kadını bulamamış olmam." Kıza kaçamak bir bakış attı. "Peki sen neden evlenmedin?"

Beryl omuz silkti. "Ben de doğru adamı bulamadım."

"Ama hayatına birileri girmiş olmalı."

"Girdi. Bir süreliğine." Kollarını önünde kavuşturup gece ışıklarına daldı.

"Yürümedi mi?"

"Şanslıymışım ki yürümedi," diye karşılık verdi Beryl, zoraki bir gülümsemeyle.

"Biraz pişmanlık mı seziyorum?"

"Daha çok hayal kırıklığı. İlk tanıştığımızda, olağanüstü bulmuştum onu. Doktordu ve Nijerya'daki bir misyona katılmak üzereydi. İnsanlık adına bir şeyler yapmaya çalışan o kadar az kişi var ki şu dünyada. Onu Afrika'da ziyaretine gittim; hem de iki kez. Orada, ait olduğu yerde gibiydi."

"Peki sonra ne oldu?"

"Bir süre sevgili olduk ama sonra, kendini ne gözle gördüğünü fark etmeye başladım. Beyaz ırkın büyük kurtarıcısı havalarındaydı. İlkel bir hastanede birkaç hayat kurtardıktan sonra tebrikleri kabul etmek için memleketine dönen bir misyoner. Şımartılmaya doymuyordu bir de. Ona âşık tek bir kadın yetmiyordu; hep daha fazlası olsun istiyordu." Bir an durup sakin bir şekilde ekledi: "Bense tek olmak istiyordum." Arkasına yaslanıp Paris'in ışıklarına baktı. *Işık Şehri,* diye düşündü. Oysaki dört bir yanı gölgelerle, karanlık sokaklarla ve hepsinden karanlık sırlarla çevriliydi.

Vendome Meydanı'na geldiklerinde, park halindeki arabanın içinde bir süre konuşmadan, karanlıkta yan yana oturdular. *İkimiz de yorgunuz,* diye düşündü Beryl. *Ve gece henüz bitmedi. Benim gidip Jordan'a birkaç parça eşya ayarlamam gerekiyor Diş fırçası, üst baş. Hapishanede lazım olabilir...*

"Seni gitmeye ikna etmem mümkün değil sanırım," dedi Richard.

Beryl dışarıdaki meydana, karanlığın içinde kol kola dolaşan iki sevgiliye baktı. "Evet, mümkün değil. Jordan serbest kalana kadar hiçbir yere gidemem. Bu meseleyi çözene kadar olmaz."

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum ama şaşırmadım. Daha geçen gün söylemiştin ne kadar inatçı olduğunu."

Beryl dönüp baktığında adamın yüzünde belir belirsiz bir gülümseme gördü. "Bunun inatçılıkla ilgisi yok Richard. Bağlılık bu. Jordan'a bağlılık. Annemle babama bağlılık. Tavistocklarız biz. Birbirimize sahip çıkarız."

"Jordan'ın yanında olmak istemeni anlarım ama annen baban hayatta değiller."

"Bu bir onur meselesi."

"Bernard'la Madeline olsa onur meselesini bu kadar ciddiye almazlardı," dedi Richard, kafasını sallayarak. "İsmini korumak adına gözü kapalı savaşa gitmek ortaçağda kaldı."

Beryl kapıyı açıp arabadan inerken, "Anlaşılan Wolf ailesinin ismi sana hiçbir şey ifade etmiyor," dedi soğuk bir şekilde.

Richard da Beryl arabadan inip otele girene ve asansörün önüne gelene kadar ona eşlik etti. "Bu belki de benim Amerikalı olmamdan kaynaklanan bir şeydir. Biz kendi ismimizi kendimiz yaratmamız gerektiğine inanırız. Aile armamızı alnımızda taşımayız yani."

"Beni anlaman mümkün değil galiba."

"Tabii canım," diye çıkıştı Richard, asansörden inerlerken. "Aptal Yankee'nin tekiyim ben ne de olsa."

"Ben öyle bir şey demedim bir kere!"

Richard, Beryl'in peşinden süite girip kapıyı sertçe kapattı. "Yine de belli ki majestelerine layık olamıyoruz."

Beryl bir hışımla arkasına dönüp öfkeyle baktı yüzüne.

"İsmimi ve servetimi yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun sen?"

"Benim endişemin, senin bir Tavistock olmanla ilgisi yok."

"Peki neymiş seni endişelendiren?"

"Sağduyulu olamaman."

"Ah şu benim taş kafam."

"Evet, ah senin şu taş kafan. Ve şu aptalca onur kaygın. Ve de... ve de..."

Beryl, adamın dibine kadar sokuldu ve çenesini havaya kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Ve de ne?"

Richard da Beryl'in yüzünü avuçlarının arasına alıp, dudaklarından öptü. Nefes almasına bile fırsat vermeyen uzun ve tutkulu bir öpücük olmuştu bu. Nihayet geri çekildiğinde, Beryl'in dizlerinin bağı çözülmüş, kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı.

"Beni endişelendiren şey *bu* işte," dedi Richard. "Sen etrafımdayken doğru düzgün düşünemiyorum. Eğilip ayakkabılarımı bağlamayı bile akıl edemiyorum. Yanımdan geçtiğinde ya da bana baktığında, zihnim olmadık yerlere firar ediyor. Böyle olunca hata yapmak kaçınılmaz ve ben hata yapmayı hiç sevmem."

"Sen sadece aklını toparlayamamakla kalıyorsun ama benim eve dönmem gerekiyor, öyle mi?" Beryl bunu söyledikten sonra Richard'a arkasını dönüp, Jordan'ın süitine açılan kapıya doğru yürümeye başladı. "Kusura bakma Richard," dedi sonra, pencerenin önünden geçerken, "ama o şehvetli erkeklik hormonlarını bir süreliğine..."

Fakat sözleri pencere camının kırılmasıyla yarım kaldı

Beryl uçuşan parçalardan içgüdüsel olarak kaçmaya çalışırken Richard hızla üzerine atılıp cam kırıklarıyla dolu yere itti onu.

Tam o anda bir mermi üstlerinden geçip pencerenin karşısındaki duvara saplandı.

"Işık!" diye bağırdı Richard. "Işığı kapatmamız lazım!" Yerde sürünerek yatağın başındaki lambaya kadar gitmişti ki, ikinci pencerenin patlamasıyla birlikte tepesinden aşağı cam kırıkları yağmaya başladı.

"Richard!" diye bağırdı Beryl.

"Kafanı kaldırma sakın!" diye karşılık verdi Richard. Ardından derin bir nefes aldı, yerde yuvarlanarak gitti ve lambanın kablosunu fişinden çekti. Oda bir anda karanlığa gömülmüştü. Pencerelerden içeri sadece Vendome Meydanı'nın loş ışıkları süzülüyordu. İçlerine düştükleri o tuhaf sessizliği bir tek Beryl'in kulaklarında gümleyen kalbi bölüyordu.

Tam dizlerinin üzerine kalkmaya hazırlanıyordu ki, Richard onu bir kez daha, "Kıpırdama!" diyerek uyardı.

"Artık bizi göremez ki."

"Gece görüş dürbünü olabilir. Kafanı kaldırma."

Beryl kendini yere bırakırken kırık camların etine battığını hissetti. "Nereden ateş ediliyor?"

"Meydanın karşısındaki binaların birinden olmalı. Uzun menzilli bir tüfekle."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Richard, "Arayıp yardım isteyeceğiz." dedikten sonra karanlıkta sürünerek telefona kadar gitti ama hemen ardından, "Sinyal yok!" diye homurdandı. "Hattı kesmişler."

Bunun üzerine Beryl yeni bir panik dalgasına kapıldı. "Odaya kadar girmişler mi yani?"

"Bu da demektir ki..." dedi ve sustu adam.

"Richard?"

"Şşşt. Dinle."

Beryl küt küt atan kalbine rağmen asansörün uzaklardan gelen uğultusunu duyabiliyordu. Çok geçmeden onların katında durdu asansör.

"Sanırım başımız belada," dedi Richard.

Yedi

"İçeri giremez," dedi Beryl. "Kapı kilitli."

"Daha önce de girebildiklerine göre anahtarları vardır."

"Ne yapacağız peki?"

"Jordan'ın odasına geçeceğiz. Çabuk!"

Beryl hemen dizlerinin üzerinde kalkıp, iki süit arasındaki kapıya doğru emeklemeye başladı. Fakat kapının önüne varmışken Richard'ın arkasından gelmediğini fark etti.

"Gelsene!" diye fısıldadı.

"Sen git. Ben onları oyalamaya çalışacağım."

Beryl dönüp hayretle ona baktı. "Ne?"

"Vurulup vurulmadığımızı anlamak için önce bu odaya geleceklerdir. Ben onları yavaşlatırım. Sen Jordan'ın tarafına geç, oradan merdivenlere git ve arkana bakmadan koş."

Beryl ara kapının önünde adeta taş kesilmiş gibi kalakalmıştı. *Bu resmen intihar,* diye düşünüyordu. *Silahı bile yok.* Karanlığa rağmen Richard'ın siluetinin, odanın giriş kapısının dibinde duvara yapışmış, saldırıya hazırlanmakta

olduğunu görebiliyordu.

Kapı çalınınca Beryl korkuyla sıçradı. "Bayan Tavistock?" dedi kapının arkasından bir erkek sesi. Beryl cevap vermeyince, "*Mademoiselle?*" diye yeniden seslendi adam.

Richard o esnada Beryl'e karanlığın içinden çılgınca el kol işareti yapıyordu. *Çık buradan! Hemen.*

Beryl ise, *onu burada bırakamam,* diye düşünüyordu. *Burada tek başına dövüşmesine göz yumamam.*

Kilidin içinde anahtarın oynamaya başladığını duydular.

Durup riskleri hesaplayacak zamanları kalmamıştı. Beryl yatak başı lambasını kaptığı gibi Richard'a doğru ilerledi ve hemen yanında durdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye fısıldadı Richard.

"Kapa çeneni," diye tısladı Beryl de ona.

Kapı ardına kadar açıldığında ikisi de duvara yapışmış haldeydiler. Bir an hiçbir şey olmadı. Kısacık bir an ama sonra eşikten içeri giren ayak sesleri duydular. Kapı yavaşça kapandığındaysa, karanlıkta iki siluet gördüler. İki adam karanlığın ortasında duruyorlardı. Beryl hemen dibinde duran Richard'ın kıpırdandığını hissetti. Saldırıya hazırlanıyor olmalıydı. Ve hemen ardından, en yakındakinin üstüne çullanmasıyla birlikte iki adam yere yuvarlandı.

Beryl ise lambayı kaldırıp, diğer adamın kafasına indirdi. Adam ayaklarının dibine yüzüstü, inleyerek düştü. Beryl de hemen üstüne çullanıp, bir silah bulma umuduyla adamın üstünü başını aramaya başladı. Ve de ceketinin üstünden bir

sertlik hissetti. Tabanca kılıfı mıydı o? Sırtüstü çevirdiğinde, yarı açık kapıdan sızan ışıkta adamın yüzünü gördü ve o an hata yaptıklarını anladı.

Rakibini yakasından tutmuş, duvara çarpmak üzere olan Richard'ı görünce, "Aman Tanrım," dedi Beryl. "Richard, yapma! Onun canını yakma!"

Richard onu duyar duymaz, adamın yakasını bırakmadan, "Neden ki?" diye homurdandı.

"Çünkü bunlar yanlış adamlar!" dedi Beryl, duvardaki elektrik düğmesine basarken.

Işık aniden parlayınca Richard gözlerini kırpıştırdı. Karşısında otelin müdürünü gördüğündeyse hayretle irkildi. Sonra kafasını çevirdi ve yerde inleyerek yatan adama baktı. O da Claude Daumier'di.

Bunun üzerine hemen toparlanıp müdürü bıraktı. Korkudan ezilip büzülmüş adamı görünce de, "Affedersiniz," dedi. "Benim hatam."

"Sen olduğunu bilseydim," dedi Beryl, Daumier'in başına bir buz torbası bastırırken, "böyle canını yakmazdım."

"Ben olduğumu bilseydin," diye homurdandı Daumier, "yine değişen bir şey olmazdı bence." Ardından, kafasındaki torbayı sabit tutmaya çalışarak kanepeye oturdu. "*Zut alors*, neydi o elindeki *chérie*? Tuğla falan mıydı?"

"Lambaydı canım. Çok da büyük bir şey değildi aslında." Dönüp Richard'la otel müdürüne baktı. İki adam da

epey perişan haldeydiler; özellikle de müdür. Morarmaya başlayan gözü, Richard'ın yumruğunun ne kadar etkili olduğunu gösteriyordu. Kriz geçmiş, şimdi hep birlikte müdürün odasında toplanmışlardı. Beryl olanları düşündükçe gülmemek için zor tutuyordu kendini. Üst düzey bir Fransız istihbarat ajanı, bir lambayla yere serilmişti demek. Richard acıyan elini ovuşturup duruyordu. Zavallı otel müdürüyse, o elden olabildiğince uzak durmaya çalışıyor gibiydi. Hepsi de fazlasıyla gülünç görünüyorlardı ama Beryl meselenin ciddiyetinin farkındaydı.

Kapı tıklatılınca irkilerek kafasını o tarafa doğru çevirdi, ancak gelenin bir polis memuru olduğunu görünce iç geçirip rahatladı. *Hâlâ adrenalin sarhoşuyum,* diye düşündü, memurla Daumier aralarında Fransızca konuşurlarken. *Hâlâ en kötü senaryoya karşı tetikteyim.*

Memur kapıyı kapatıp çıktı.

"Ne diyor?" diye sordu Beryl.

"Silah, meydanın karşısındaki bir binadan ateşlenmiş," dedi Daumier. "Binanın çatısında mermi kovanları bulmuşlar."

"Peki ya saldırgan?" diye sordu Richard.

Daumier başını üzüntüyle sallayıp, "Maalesef kayıp," diye karşılık verdi.

"Hâlâ serbest yani," dedi Richard, düşünceli bir şekilde. "Ve biz bir daha ne zaman saldırıya geçeceğini bilmiyoruz." Müdüre dönüp, "Şu telefon kablolarını kim kesmiş olabilir?" diye sordu.

"İnanın bilmiyorum *monsieur!*" diye karşılık verdi adam, yeni bir yumruk bekliyormuş gibi geri çekilerek. "Kat görevlilerinden biri, birkaç saat önce anahtarını kaybettiğini söylüyor."

"Yani içeri herkes girmiş olabilir."

"Bizim personelimizden biri olamaz! Buraya herkesi ayrıntılı bir şekilde araştırarak alırız. Otelimizde hep önemli kişileri ağırladığımız için güvenliğe çok önem veririz."

"Bütün elemanlarınızın yeniden araştırılmasını istiyorum. Kimse atlanmasın."

Müdür çaresiz bir şekilde başını salladıktan sonra, mor gözünü eliyle örterek çıktı odadan.

Richard kravatını gevşetip odayı arşınlamaya başlamıştı. "Telefon hattını kesen bir davetsiz misafir, bir de karşıdan ateş eden bir keskin nişancı var. Doğrudan Beryl'in odasının hedef alındığı da çok açık. Claude, bu iş gittikçe daha berbat bir hal alıyor."

"Beni neden öldürmek istesinler ki?" diye sordu Beryl. "Kime ne yaptım ben?"

"Çok fazla soru sordun ya, daha ne olsun," dedi Richard hiç düşünmeden. Ardından Daumier'e dönerek, "Galiba sen haklıydın Claude. Bu dava hâlâ kapanmış değil gerçekten," dedi.

"İkimiz de aynı odadaydık Richard," dedi Beryl. "Bana nişan aldıklarını nereden bileceğiz?"

"Pencerenin önünden geçen ben değildim."

"CIA'li olan da sensin ama."

"*Eski* CIA'li demek istiyorsun herhalde. *Eski* eleman demiş gibi hani. Ben kimse için bir tehdit teşkil ettiğimi sanmıyorum."

"Ben ediyor muyum ki?"

"Evet. Merakını saymıyorum, sırf ismin bile yeter." Yeniden Daumier'e dönüp, "Bize güvenli bir ev lazım Claude. Ayarlayabilir misin?" diye sordu.

"Passy'de, koruma altındaki tanıkları ağırladığımız bir yerimiz var. İşimizi görür orası."

"Peki orayı başka kim biliyor?"

"Benim adamlarım. Birkaç tane da bakanlık çalışanı."

"Çok fazla bu."

"Elimden daha iyisi gelmez. Bu arada, evin alarm sistemi var. Önüne nöbetçi de koyarım."

Richard bir süre durup ihtimalleri zihninde tarttıktan sonra nihayet başını salladı ve Beryl'e dönerek, "Bu gecelik kabul. Ama yarın için başka bir şey düşünmek zorundayız. Mesela bir uçak bileti," dedi.

Ama Beryl bu kez itiraz etmedi. Adrenalinin gitmeye başladığını hissedebiliyordu. Az önce bütün sinir uçları harekete geçmeye hazırdı; şimdiyse eve dönme fikri makul gelmeye başlamıştı. Kısacık bir uçak yolculuğunun ardından memleketinin güvenli sularına ayak basabilirdi. Böyle düşününce her şey ne kadar kolay ve cazip görünüyordu.

Kaldı ki çok da yorulmuştu artık.

Daumier gerekli telefon görüşmelerini yaparken Beryl onu uyuşmuş gibi dinledi. Telefonlar nihayet bittiğinde, "Bir

araba ve bir de eskort istedim," dedi Daumier. "Beryl'in kı yafetleri sonradan gelecek. Ayrıca, Richard, senin de buna ihtiyacın olacak." Bunu söyledikten sonra elini ceketinin içine sokup kılıfından yarı otomatik tabancasını çıkardı. "Ödünç olarak veriyorum tabii. Aramızda kalsın."

"Ondan ayrılmak istediğine emin misin?"

"Bende bir tane daha var," dedi Daumier, kılıfı da çıkarmış, Richard'a uzatırken. "Nasıl kullanıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Richard şarjörde mermi var mı diye baktıktan sonra sıkkın bir halde başını salladı. "Unutmamışımdır herhalde."

O anda kapı çalındı ve bir polis memuru, arabanın hazır olduğunu bildirdi.

Richard, Beryl'in koluna girerek ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir süre ortalıktan kaybolmamız gerekiyor. Hazır mısın?"

Beryl o sırada Richard'ın silahı tutuşunu, kılıfına takışını seyrediyordu. *Tam bir profesyonel,* diye düşündü. Adamın saniyeler içinde geçirdiği bu değişim neredeyse korkutucuydu. *Sahi, senin hakkında ne biliyorum Richard Wolf?*

Şimdi bu soruyu sormanın zamanı değildi. Güvenebileceği, güvenmek zorunda olduğu tek kişiydi o.

Hiç sesini çıkarmadan onu takip etti.

"Burada güvendeyiz. En azından bu gecelik," dedi Richard, apartman dairesinin çift sürgülü kapısını kapatırken.

Beryl kollarını kendine dolamış, dalgın bakışlarla salonun ortasında duruyordu. *Bu, benim tanıdığım o inatçı, aceleci Beryl değil,* diye düşündü Richard, onu o halde görünce. O Beryl, korkunun ta gözlerinin içine bakabilen, korkusuz bir kadındı. Şimdi onun yanına gidip, onu kollarına alıp, o yanındayken kimsenin ona zarar veremeyeceğini söylemek istedi; ama bu sözünde duramayacağını bildiğinden sustu. Ardından, evin içinde sessizce dolaşıp, pencereleri kontrol etti, perdeleri kapattı. Dışarıya hızlıca göz atınca biri ön tarafta, biri arkada olmak üzere, iki adamın nöbet tutmakta olduklarını gördü. *Güvenlik ağımız bu kadar demek ki,* diye düşündü. *Ben de dayanamayıp uykuya daldığımda neler olacak bakalım.*

Richard kapıların, pencerelerin sağlam olduğuna kanaat getirdikten sonra salona döndü. Odaya girdiğinde Beryl'in kanepede sessiz ve hareketsiz oturduğunu gördü. Kızcağız bir savaş kaybetmiş gibi duruyordu.

"İyi misin?" diye sorunca Beryl, bu çok yersiz bir soruymuş gibi, düşünmeleri gereken çok daha önemli meseleleri varmış gibi omuz silkti.

Richard ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı. "Hiçbir şey yemedin. Mutfakta bir şeyler var."

Kızın bakışları Richard'ın silah kılıfının üzerindeydi şimdi. "O işleri neden bıraktın?" diye sordu nihayet.

"İstihbarat işlerini mi?"

Başıyla onayladı onu Beryl. "O silahı tutuşunu görür görmez bir ışık çaktı zihnimde. Bir zamanlar ne gibi işler

peşinde koştuğunu anladım."

Richard gidip Beryl'in yanına oturdu. "Senin için fark eder mi bilmem ama ben kimseyi öldürmedim."

"Ama bunun için eğitim aldın."

"Yalnızca kendimi korumak için. Adam öldürmekle ikisi farklı şeyler."

Beryl karşılık olarak, ona inanmak için çok çaba harcıyormuş gibi zoraki başını salladı.

Bunun üzerine Richard, Glock'u kılıfından çıkarıp ona uzattı. Kızın silaha irkilerek baktığını gördüğündeyse, "Ne hissettiğini anlayabiliyorum," dedi. "Bu silah yarı otomatiktir. Mermisi dokuz milimetre, şarjörü on altı mermi alır. Bazılarına göre tam bir sanat eseridir. Bense son çare başvurulacak bir alet olarak görürüm. Tanrı'dan, asla kullanmamayı dilediğim bir şey olarak." Tabancayı sehpaya bıraktıktan sonra da, "İstersen bir eline al, bak. Çok ağır değildir," diye ekledi.

"İstemiyorum," diye karşılık verdi Beryl omuz silkip, kafasını çevirerek. "Ben silahlardan korkuyor falan değilim. Daha önce tüfek kullandım mesela. Hugh Amcamla atış yapmaya giderdik. Ama sadece kilden güvercinleri vurmak için."

"Aynı şey değil tabii."

"Hem de hiç değil."

"Örgütten neden ayrıldığımı sormuştun ya," dedi Richard, Glock'u göstererek, "nedenlerinden biri de buydu işte. Ben şimdiye kadar kimseyi öldürmedim ve kimseyi öldürmeye niyetim de yok. Benim için istihbarat işi bir oyun gibiydi.

Bu çeşit meydan okumaydı. O zamanlar düşmanlarımız da belliydi zaten. Ruslar, Doğu Almanlar, vesaire. Oysa şimdi..." Silahı eline alıp düşünceli düşünceli baktı. "Dünya bambaşka bir yer oldu çıktı. Artık kim düşman kim dost ayırt edilemiyor bile. Bunu o zamanlar da anlamış, er ya da geç böyle bir şeyle karşılaşacağını, bu düzene ayak uyduramayacağını hissetmiştim."

"Ayak uyduramamak derken?"

"Yaştan bahsediyorum. Kırk yaşına geldiğinde, yirmi yaşındaki kadar atik olamıyorsun. Zamanla daha düzgün düşünebiliyorsun belki, oysaki sadece daha temkinli oluyorsun. Daha az şeyi riske atmak istiyorsun."

Beryl dönüp gözlerinin içine baktığında, riske atmak istemediği şeyin, onun hayatı olduğunu söylememek için zor tuttu kendini. Bu iş bebek bakıcılığını aşmaya başlamıştı. Artık ondan daha fazlasıydı. Hem bir görev hem de bir takıntı halini almıştı.

"Beni korkutuyorsun Richard," dedi Beryl.

"Ben değil, silah korkutuyor."

"Hayır, sen korkutuyorsun. Senin hakkında bilmediğim şeyler, benden sakladığın sırlar korkutuyor."

"Bundan sonra sana karşı tamamen dürüst olacağıma dair söz veriyorum."

"Bana hep yarım yamalak gerçeklerle geldin. Annemle babamı tanıdığını başta söylemedin mesela. Ya da nasıl öldüklerini bildiğini. Anlamıyor musun, benim hayatım hep bunlarla geçti! Hugh Amca ve kafasının içindeki gizli

dosyalarla." Çaresizce iç geçirip bakışlarını çevirdi. "Sonra seni de aynı şekilde görünce..."

Richard, kızın yüzüne hafifçe dokunup onu kendine çevirdi. "Bütün bunlar geçici," diye mırıldandı. "Bu iş bitene kadar." Beryl nemli, pırıl pırıl gözlerle bakıyordu ona. *Bana güvenmek istiyor,* diye düşündü Richard. *Ama çekiniyor.*

Elinde değildi artık, yapmak istiyordu. Eğilip öptü onu. Bir kez. İki kez. İkincisinde kızın dudaklarının teslim olduğunu, bütün vücudunun, kollarının arasında eriyip gittiğini hissetti. Onu üçüncü kez öperken ellerinin kızın saçlarına gittiğini, parmaklarının o kuzgun karası ipek dalgaların içine girdiğini fark etti. Kızdan bir iç geçirme, bir inleme geldi; teslimiyet ve davet dolu, baştan çıkarıcı bir sesti bu. Sonra kendini yavaşça kanepeye bıraktı.

Ardından Richard da onun üzerine bıraktı kendini. Dudakları o anda kıvılcımlar saçarak birleşti. Kız, elini onun boynuna dolayıp iyice kendine doğru çekti.

Ve sonra irkildi Beryl. Hep o lanet olası silah yüzünden. Silahın kılıfı göğsüne bastırmış, bugün yaşadıkları kötü şeyleri hatırlatmıştı ona. Bugün yaşanan ama aslında olmaması gereken şeyleri.

Richard kafasını hafifçe kaldırıp Beryl'in yüzüne, yastıkların üzerine dağılmış saçlarına, gözlerindeki korku ve arzu dolu pırıltıya baktı. *Şimdi olmaz,* diye düşündü Richard o anda. *Bu şekilde olmamalı.*

Üstünden yavaşça kalkınca o da kalktı; ikisi kanepeye oturdu. Bir süre yan yana ama birbirlerine dokunmadan ve

birbirleriyle konuşmadan durdular.

"Ben buna hazır değilim," dedi Beryl nihayet. "Hayatımı senin ellerine teslim etmiş olabilirim ama kalbim için henüz erken."

"Anlıyorum."

"O halde James Bond gibi adamlara hayranlık duymadığımı da anlamak zorundasın. Silahlar ya da insanların silahları kullanış şekilleri etkilemiyor beni." Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp ondan uzaklaştı.

"Peki ne etkiliyor seni?" diye sordu Richard. "Silahlar da etkilemiyorsa ne?"

Dönüp baktığında, adamın gözlerinde çapkın bir ışık yandığını görünce, *tıpkı eski günlerdeki gibi,* diye düşündü Beryl. *Tanrı'ya şükür fazla bir şey kaybetmemişim.*

Biraz daha durduktan sonra, "Dürüst konuşmalar," diye karşılık verdi Richard'a. "Evet, beni etkileyen bu."

"Dürüst konuşmanın alasını göreceksin o zaman. Söz."

Kalktı ve yatak odasına doğru giderken, "Göreceğiz," dedi Beryl.

Jordan'ın gözü bu avukatı tutmamıştı. Hayır, hem de hiç tutmamıştı.

Adamın yağlı saçları, yağlı, ince bir bıyığı vardı ve İngilizceyi Hollywood filmlerinde Fransızları canlandıran ikinci sınıf aktörler gibi konuşuyordu. Telaffuzunun sanki kasten bozulmuş gibi olmasının haricinde, aralara "*Mon*

Dieu"ler ekleyip duruyordu. Fakat Jordan yine de, Beryl onu tuttuğuna göre, Paris'in en iyi avukatlarından biri olmalı diye düşünmeye çalışıyordu.

Hapishanenin görüşme masasında, karşısında oturan Bay Jarre'a bakarken, *hadi yine iyisin, referansın sağlam.* dedi Jordan kendi kendine.

"Endişeye mahal yok," diye söze girdi adam. "Her şey kontrol altında. Ben belgeleri incelemeye başladım. Yakında tahliyenizle ilgili bir başvuruda bulunabileceğimize inanıyorum."

"Peki ya soruşturma?" dedi Jordan. "O nasıl gidiyor?"

"Fazlasıyla yavaş. Anlarsınız ya Bay Tavistock, Paris gibi büyük bir şehirde polisin işi başından aşkın oluyor. Rica ederim biraz daha sabredin."

"Amcamdan haber var mı? Ona ulaşabildiniz mi?"

"Kendisi eylem planıma tam onay verdi."

"Paris'e gelecek miymiş peki?"

"Korkarım, şu anda iş dolayısıyla İngiltere'den ayrılamıyor."

"Orada mı hâlâ? Ben de sandım ki..." Jordan sustu. Beryl, Hugh Amca'nın Chetwynd'den ayrıldığını söylememiş miydi?

"Yapılabilecek her şeyin yapılacağına emin olabilirsiniz," dedi Bay Jarre, masadan kalkarken. "Ben polise, sizi daha rahat bir hücreye almaları için talimat verdim."

"Teşekkürler," dedi Jordan, Hugh Amca'yla ilgili habere duyduğu şaşkınlığı üzerinden tam olarak atamamış olsa da.

Avukat odadan çıkarken, "Bay Jarre?" diye seslendi. "Amcam Londra'daki müzakerelerin nasıl gittiğinden bahsetti mi acaba?" diye sordu.

Adam arkasına bakarak, "Anladığım kadarıyla hâlâ bitmemiş," diye karşılık verdi, "ama eminim, yakında bütün bunları gelip size bizzat kendisi söyleyecektir zaten. Şimdilik iyi akşamlar size Bay Tavistock. Umarım yeni hücrenizi beğenirsiniz," dedi ve çıkıp gitti.

Neler oluyor böyle? diye düşündü Jordan, yeni hücresine doğru yürürken. İçerideki karanlık tipleri gördüğündeyse, Bay Jarre'la ilgili şüphelerinin kuvvetlendiğini hissetti. *Daha iyi* hücre derken burayı mı kastediyordu?

Gönülsüz de olsa içeri girdiğinde, arkasından kapanan kapının tıngırtısıyla bir an irkildi. Ardından bir süre, uzaklaşan gardiyanın ayak seslerini dinledi.

Hücredeki iki adam gözlerini Jordan'ın mahkûm kıyafetlerinin altında pırıl pırıl parlayan İtalyan ayakkabılarına dikmişti şimdi.

"Merhaba," dedi Jordan, en azından bir şey söylemek için.

"*Anglais?*" diye sordu adamlardan biri.

"*Oui. Anglais,*" diye karşılık verdi Jordan yutkunarak.

Adam da bunun üzerine boş bir yatağı göstererek, "Senin," dedi.

Jordan sivil kıyafetlerini yatağın başına koyup şiltenin üzerine uzandı. İki mahkâm, aralarında Fransızca laflarlarken Jordan hâlâ o yağlı avukatı ve Hugh Amca hakkında neden

yalan söylediğini düşünüyordu. Beryl'le bir dahaki görüşmelerinde sorardı neler olup bittiğini.

Hücreye doğru yaklaşan ayak sesleri duyunca kalkıp yatakta oturdu. Yine aynı gardiyan gelmişti ama bu kez yanında bir mahkûm daha vardı. Tepesi açık, tombul yanaklı, hafif paytak yürüyen, sevimli bir adamdı bu. Bir pastane kuyruğunda karşılaşabileceğiniz türden biriydi. *Hiç de suçlu tipi yok adamda,* diye düşündü Jordan, onu görür görmez. *Bende var da sanki.*

İçeri girdikten sonra ona da boştaki dördüncü yatağı gösterdiler. Adam yatağa oturup, içine düştüğü bu yeni ortamdan şaşkın halde etrafına bakındı. Jordan'ın az buçuk Fransızcasıyla anladığı kadarıyla, adamın adı François'ydı ve suçu, kadınlara sarkıntılık etmek gibi bir şeydi galiba. Bu konuda belli ki fazla konuşmak istemeyen François, başı önünde oturuyordu. Adamın utangaç hallerini gören Jordan, *ikimiz de yeniyiz buralarda,* diye düşündü.

Diğer iki hücre arkadaşı ise hâlâ dikkatle onu incelemekteydiler. Asık suratlı, toplum düşmanı genç adamlardı bunlar. Gözünü üzerlerinden ayırmasa iyi olacaktı.

Çok geçmeden akşam yemeği geldi: berbat bir gulaş ve Fransız ekmeği. Jordan önünde duran çamurumsu, kahverengi sıvıya bakarken aklı önceki akşam yediği tütsülenmiş somona ve ördek kızartmasına gitti. Neyse ne canım. Şartlara aldırmadan yemek yemeye devam etmek gerekiyordu. Şunun yanında bir şişe şarap olsaydı bari. Bunları başka nasıl indirecekti mideye? Şöyle güzel bir Beaujolais ya da herhangi

bir Burgundy bile olabilirdi. Gulaştan bir kaşık alıp ağzına atar atmaz, kötü bir şaraba bile razı olabileceğini fark etti. Şu şeyin tadını bastıracak herhangi bir şey. Zorla da olsa yemeye devam etti. *Ama ahdım olsun,* diye düşünüyordu, buradan çıkar çıkmaz –ki çıkabilecek miyim bakalım– ilk iş, gidip iyi bir restoranda kendime ziyafet çekeceğim.

Gece yarısı olduğunda ışıklar söndürüldü. Jordan yatağa uzanıp uyumaya çalıştı ama yapamadı. Birincisi, hücre arkadaşları bir ölüyü uyandıracak kadar gürültülü horluyorlardı. İkincisi, o gün olanları kafasında tekrar tekrar oynatıp duruyordu. Colette'le Saint-Germain Bulvarı'nda karşılaşmaları. Kızın dikiz aynasına bakışı. Peşlerinde kim olduğuna bir baksaydı keşke. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de kızı arabada ölü halde buluşu geliyordu aklına; ellerine bulaşan kanı hatırlıyordu.

Birden, içini öfke bürüdü. Kızın ölümünden, buna engel olamayışından doğan bir öfkeydi. *Benim yüzümden,* diye düşündü bir kez daha. Kız beni takip ederken, beni korumaya çalışırken öldü.

Ama asıl nedeni bu değil, diye düşündü hemen sonra. Cinayet sırasında oranın yakınında değildi ki o. Peki kızı neden öldürmüşlerdi o zaman? Bir şey mi biliyordu, bir şey mi ya da birini mi görmüştü?

Düşünceleri başka bir yöne kaymıştı şimdi. Colette dikiz aynasından baktığında, onları takip eden arabanın içinde bir yüz görmüş olmalıydı. Hatta Jordan'ı Ritz'e bıraktıktan sonra o birisini tekrar görmüştü belki de. Ya da o biri onu

görmüş ve bunu kimseye söylemesin diye...

Durum böyleyse katil, Colette'in tanıdığı biriydi.

O esnada, kendini kafasının içindeki yapbozun parçalarına kaptırmışken, hücredeki yataklardan birinin yaylarının gıcırdadığını duymamıştı. Ancak bir hareket, bir hışırtı duyunca hücre arkadaşlarından birinin ona doğru yaklaşmakta olduğunun farkına vardı.

Etraf karanlıktı ve tek gördüğü bir siluet, bir gölgeydi. *Şu genç serserilerden biri ceketimi araklamaya geliyor herhalde,* diye düşündü.

Yatakta hiç kıpırdamadan yatarken, uykudaymış gibi derin ve düzenli nefes almaya çalıştı. *Önce uyuduğumu sansın. İyice yaklaştığında hakkından gelirim.*

Gölge, karanlığın içinde sessizce yaklaşıyordu. Aradaki üç metrelik mesafe ikiye inmişti şimdi. Jordan'ın kalbi küt küt atıyor, kasları gitgide daha da çok geriliyordu. *Biraz daha yaklaşsın. Biraz daha. Tam cekete elini attığı anda...*

Ancak adam ceketi geçmiş, Jordan'a doğru geliyordu. Gölgede bir anlık bir hareketlenme oldu, bir kol havaya kalktı. Ama adam harekete geçmeden önce Jordan ona engel olmak için elini kaldırdı.

Bileğinden yakaladığında adam şaşkınlıkla homurdandı. Hemen sonra, boştaki eliyle hamle yaptı ama Jordan bunu da püskürtüp hızla yataktan kalktı. Bir eliyle tuttuğu bileği var gücüyle burkunca adamdan bu kez acı dolu bir inilti geldi. Ardından kurtulmak için debelenmeye başladı ama Jordan onu bırakmadı. Öyle hemen kurtulmak yoktu; dersini alacaktı. Jor-

dan, adamın elini bırakmadan, bu kez hızla duvara itti onu. İnleyip kurtulmaya çalışınca bir daha çarptı onu duvara. Ama bu kez ikisi birden, karyolalardan birinin ayağına takılıp, yatakta uyumakta olanın üzerine devrildiler. Sımsıkı tuttuğu adam kıvranıp titremeye başlayınca, bu sefer kurtulmak için değil, bir çeşit nöbet geçirdiği için böyle yaptığını anladı.

Önce dışarıdan ayak sesleri duyuldu, ardından hücrenin ışıkları yandı, sonra da bir gardiyan ona bağırarak Fransızca bir şeyler söyledi.

Jordan ancak o zaman saldırganın kim olduğunu fark etti. Ay yüzlü François'ydı bu. Adam, gözbebekleri yukarı kaymış, eli ayağı titrer halde yatıyordu yatakta. François'nın üstüne düştüğü genç serseri ise hızla altından kalkmış, şimdi de bu tuhaf görüntüyü dehşet içinde izliyordu.

François son kez acıyla inledikten sonra hareketsiz kaldı.

Bir süre herkes kıpırdanmasını bekledi ama adam kıpırdamıyordu.

Bunun üzerine gardiyan, arkadaşlarından destek istedi. Çok geçmeden, bir gardiyan daha gelince ikisi birden mahkûmlara geri çekilmelerini emredip hücreye girdiler ve hareketsiz yatan François'nın yanına gittiler. Ardından yavaşça dönüp Jordan'a baktılar.

"*Est mort,*" diye mırıldandı gardiyanlardan biri.

"Bu... bu mümkün değil!" dedi Jordan. "Nasıl olur? O kadar da hızlı vurmadım ki!"

Gardiyanlar ses çıkarmadan dururken, diğer iki mahkûm,

Jordan'a saygıyla bakıp hücrenin bir köşesine çekildiler.

Jordan, "Bir de ben bakayım," dedikten sonra gardiyanların arasından geçip François'nın yanında diz çöktü ama adama şöyle bir bakması yetmişti anlaması için. François ölmüştü gerçekten.

"Anlamıyorum," dedi Jordan, kafasını sallayarak.

"*Monsieur,* bizimle geliyorsunuz," dedi gardiyanlardan biri.

"Ama onu ben öldürmüş olamam!"

"Kendiniz de gördünüz. Ölmüş işte."

Jordan tam o anda, kanın incecik bir çizgi halinde François'nın yanağından aşağı aktığını fark eti ve eğilerek yakından baktı. Ölü adamın kafa derisine dikkatle baktığındaysa iğne büyüklüğünde bir okun saplanmış olduğunu gördü. Oku, adamın ak düşmüş saçlarının arasında ayırt etmek imkânsız gibiydi.

"Bu da nedir böyle?" diye homurdandı Jordan. Ardından hızla etrafına bakındı. Bir şırınga, ok atan bir silah... O iğnenin saplanmasını sağlayacak bir şey aranıyordu ama ne yerde ne de yatağın üzerinde vardı bir şey. Derken ölü adamın, yumruk yaptığı sol elinin içinde bir şey olduğunu fark etti. Ve kaskatı kesilmiş parmaklarını açtığında, o şey adamın avucunun içinden kayıp yatağın üzerine düştü.

Bir tükenmezkalem.

Ama tam o anda gardiyanlar onu ensesinden tutup hücrenin kapısına ittirdiler. "Yürü bakalım," dedi biri. "Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Başkalarına zarar veremeyeceğin bir yere."

Gardiyan onu koridora çıkardıktan sonra hücrenin kapısını kilitledi. Jordan hücre arkadaşlarının hayran bakışları altında yürüyüp, koridorun sonundaki bir hücreye götürüldü. Çift parmaklıklı, penceresiz, eşyasız, yerde yatmak için beton bir platformdan başka bir şey olmayan, özel bir yerdi burası.

Jordan beton platformun üstüne çöküp beklemeye başladı. Neyi bekliyorum sahi? diye düşünüyordu. Yeni bir saldırı mı? Başka bir kriz mi? Bu kâbus daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

Bir saat geçti. Tepesinde ışık parlarken uyuyamamıştı. Birden yine ayak sesleri ve anahtar şıngırtıları duydu. Kafasını kaldırıp baktığındaysa bir gardiyanla birlikte, elinde evrak çantasıyla, iyi giyimli bir adamın kapıya geldiklerini gördü.

"Bay Tavistock?" dedi adam.

"Başka kimse olmadığına göre," diye homurdandı Jordan ayağa kalkarken, "korkarım Bay Tavistock benim."

Kapı açıldı, çantalı adam içeri girdi. "Bu şartlar altında kalmanız... kabul edilir gibi değil," dedi adam, etrafına şöyle bir bakındıktan sonra.

"Doğru. Ve de hepsini sevgili avukatıma borçluyum," diye çıkıştı Jordan da.

"İyi ama sizin avukatınız *benim*," dedi adam, tokalaşmak üzere elini uzatırken. "Benim adım Henri Laurent. Kusura bakmayın, operada olduğum için daha erken gelemedim. Bay Vane'in mesajını bir saat önce aldım. Kendisi acil bir durum olduğunu söyledi."

Jordan kafasını sallayıp şüpheyle ona baktı. "Vane mi? Sizi Reggie Vane mi gönderdi?"

"Evet. Kız kardeşiniz bu davada benimle çalışmak istemiş. Bunun üzerine Bay Vane de..."

"Sizi Beryl mi tuttu? Madem öyle az önceki..." Jordan durup gece boyunca yaşadığı tuhaf olayları düşündü. Taşlar nihayet yerine oturmaya başlamıştı. "Bay Laurent," diye söze girdi bir daha, "buraya birkaç saat önce, beni görmeye, Bay Jarre adında bir avukat geldi."

Laurent kaşlarını çattı. "Ama bana başka bir avukat olduğundan bahsetmemişlerdi."

"Adam, onu kız kardeşimin tuttuğunu söyledi."

"İyi ama ben Bay Vane'le konuştum, bana Matmazel Tavistock'un *benimle* çalışmak istediğini söyledi. Diğer avukatın ismi ne demiştiniz?"

"Jarre."

Laurent şiddetle kafasını salladı. "O isimde bir ceza avukatı tanımıyorum ben."

Jordan bir süre sessizce oturup düşündükten sonra yavaşça ayağa kalktı ve Laurent'e bakarak, "Sanırım Reggie Vane'le temasa geçseniz iyi olacak. Hem de hemen," dedi.

"Peki ama neden?"

"Bu gece beni öldürmeye çalıştılar," dedi Jordan, kaşlarını çatarak. "Ve hemen şimdi bir şey yapmazsanız Bay Laurent, sabah beni ölü bulabilirsiniz."

Sekiz

[illegible] geçiyordu. Ormanın kenarına yaptıkları kamp ateşinin [illegible] gökyüzüyle konuşan uçak kılavuzları. Çadırına [illegible] gecenin çökmesini bekleyen dolaşıyordu.

Peggie'yi [illegible] için dürtmeden önce çekti, ama uyuma biçimi [illegible] olan hayır. Beryl'in [illegible] kalkıp yola koyuldu.

Ve köpekler [illegible] geçtiler.

Şimdi hepsi [illegible] ama hayvanları yönetmek, ilkel gibi konuşan diğerleriyle [illegible], çekiştiğini, koşuşturduğunu. Peggie kadın değil, [illegible] bir çocuk gibi. Onu kurtarmam lazım, diye düşünüyordu Beryl. *Bundan kurtulmamız lazım.* Ama [illegible] yere yapışmış gibiydi. Oldukça yavaş, Peggie'nin [illegible] çekip yere yığılmasını seyretmek zorundaydı.

Yüksek gürültü [illegible] olan köpekler bu sefer durup Beryl'e baktılar.

Ve Beryl o anda nefes nefese, elleriyle karanlığı yakalamak istercesine gibi kendisine bir kulübe seçerek. Korkuyla dinene

[illegible]

kadar da Richard'ın ona seslendiğini fark etmedi.

Dönüp baktı. Richard kapının ağzında duruyordu. Arkasındaki odanın lambası, adamın çıplak omuzlarında parlıyordu.

"Beryl?" dedi Richard bir daha.

Beryl ise gördüğü kâbusun kalıntılarını silip atmak istermiş gibi derin bir nefes alıp, "Uyandım," dedi.

"Kalksan iyi olur."

"Saat kaç?"

"Dört. Az önce Claude aradı."

"Neden aramış?"

"Polis merkezinde buluşalım demek için. Hem de en kısa sürede."

"Polis merkezi mi dedin?" Aklına gelen korkunç bir düşünceyle irkilip hemen yatağında doğruldu. "Jordan'a bir şey mi olmuş?"

Karanlığa rağmen Richard'ın başını salladığını gördü.

"Evet. Biri onu öldürmeye çalışmış."

"Çok zekice bir düzenek," dedi Claude Daumier, tükenmezkalemi masanın üstüne koyarken. "Bir derialtı iğnesi ve bir basınçlı şırınga. İçindeki ilacı, kurbana tek hamlede basarsın."

"Peki ilaç neymiş?" diye sordu Beryl.

"O hâlâ analizde. Otopsi de sabah yapılacak. Fakat ölüm nedeninin, neyin nesiyse artık, bu ilaç olduğu çok açık. Ce-

sedin üzerinde, aksini düşündürecek kadar darbe izi yok."

"O halde bunun için Jordan'ı suçlayamazlar, öyle değil mi?" dedi Beryl rahatlayarak.

"Evet, o biraz zor ama yine de onu, başka mahkûmların olmadığı, çift gardiyanlı bir tecrit hücresine alacaklar. Başka bir olay olmasın diye."

Toplantı odasının kapısı açıldı ve içeri, yanına iki gardiyanla birlikte Jordan girdi. *Yüce Tanrım, ne kadar da berbat görünüyor,* diye düşündü Beryl, sandalyeden kalkıp ona doğru giderken. Ağabeyini daha önce hiç bu kadar perişan bir halde görmemişti. Çenesindeki sarı sakalları epey uzamış, hapishane kıyafetleri kırış kırış olmuştu ama birbirlerine uzun uzadıya sarıldıktan sonra, geri çekilip baktığında, gözlerinde eski Jordan'ın, bütün dalgacılığıyla orada olduğunu görüp sevindi.

"Sana bir şey olmadı, değil mi?" diye sordu Beryl.

"Bir çizik bile yok," diye cevap verdi Jordan. Ama hemen sonra, "Şey, birkaç tane var galiba," diye ekledi, kaşlarını çatıp yumruğundaki kızarıklığa bakarak. "Tam bir skandal bu. Daha yeni manikür yaptırmıştım."

"Jordan bak, yemin ederim, ben Jarre diye birini tutmadım. O adam sahtekârın tekiymiş."

"Orasını anladık artık."

"Benim tuttuğum adamın adı Bay Laurent'ti. O da Reggie, Paris'in en iyisidir dediği için."

Jordan kederli bir şekilde, "Korkarım en iyisi de gelse çıkaramaz beni bu delikten," dedi. "Bu zarif kurumun ayrıl-

maz bir parçası olacağım herhalde. Yemekler aramıza girmezse tabii."

"Biraz ciddi olamaz mısın sen?"

"Öyle deme ama, o gulaşı tatsan anlardın beni."

Beryl kızgınlıkla Daumier'e dönüp, "Peki ya şu ölen adam? O kimin nesiymiş?" diye sordu.

"Tutuklama kayıtlarına bakılırsa," dedi Daumier, "adı François Parmentier. Mesleği müstahdemlik. Toplum düzenine aykırı hareket etmekle suçlanıyormuş."

"Peki Jordan'ın hücresinde ne işi varmış?" diye sordu Richard.

"Anlaşılan, Jarre adındaki avukatı iki müvekkilinin de aynı hücreye alınmasını rica etmiş."

"Sadece rica etmek yetmez ki," diye atıldı Richard. "Rüşvet de vermiş olmalı. Jarre ve ölen adam büyük ihtimalle birlikte çalışıyorlardı."

"Kimin adına acaba?" diye sordu Jordan.

"Beryl'i öldürmeye çalışanların adına," dedi Richard.

"*Ne?*"

"Birkaç saat önce oldu. Uzun menzilli bir tüfekle otel odasının penceresinden ateş ettiler."

"Bir de hâlâ Paris'te," dedi Jordan, kız kardeşine dönerek. "Bu kadarı yeter. Hemen eve dönüyorsun Beryl. Hem de hiç vakit kaybetmeden."

"Ben de aynı şeyi söyleyip duruyorum," dedi Richard. "Ama dinlemiyor."

"Dinlemez tabii. Benim sevgili kız kardeşim ne zaman

söz dinlemiş ki?!" diye çıkıştı Jordan. "Ama bu kez başka bir seçeneğin kalmadı bak."

"Haklısın Jordie," diye atıldı Beryl. "Başka bir seçeneğim kalmadı gerçekten. Bu yüzden hâlâ Paris'teyim ya."

"Kendini öldürtmek için mi?"

"Ama seni de öldürebilirler."

İkisi şimdi burun buruna durmuş, ufacık bir taviz vermeden birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. *Kördüğüm*, diye düşündü Beryl. *O benim için endişeleniyor, ben de onun için. Kaldı ki ikimiz de Tavistock'uz, yani ikimiz de yenilgiyi kabul etmeyiz.*

Ama bu kez avantaj bende. O hapiste, bense değilim.

Jordan bir hışımla dönüp, kendini sandalyelerden birine bıraktı. "Tanrı aşkına Wolf, uğraşsana şununla biraz!" diye homurdandı sonra.

"Uğraşıyorum zaten, merak etme," dedi Richard. "Bu arada, hâlâ cevaplamamız gereken temel bir soru var ortada. İkinizin de ölmesini isteyen kim?"

Bir süre sessiz kalıp düşünmeye koyuldular. Beryl'in gözü, ailenin en zekisi olan ağabeyine çevrilmişti. O da bir çözüm bulamazsa, başka kim bulabilirdi ki?

"Bu meselenin kilit adamı," diye söze girdi Jordan, "ölen adam François." Dönüp Daumier'e baktı. "Onun hakkında başka ne biliyorsunuz? Ailesine, eşine dostuna ulaşabildiniz mi mesela?"

"Sadece bir kız kardeşi var," dedi Daumier. "Paris'te yaşıyor."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Gerek yok."

"Nedenmiş?"

"Çünkü kadın... nasıl denir... Fransızca *retardataire*, yani gerizekâlı. Kutsal Kalp Bakımevi'nde kalıyor. Oradakilere sorduk; kadın konuşamıyormuş ve sağlığı da iyi değilmiş."

"Peki ya işyeri?" dedi Richard. "François'nın müstahdemlik yaptığını söylemiştin."

"Evet, Galeri Annika'da. Auteuil taraflarında bir sanat galerisi. Saygın bir yerdir. Sergiledikleri çağdaş sanat koleksiyonlarıyla meşhurdurlar."

"Peki galeridekiler onunla ilgili ne söylüyorlar?"

"Annika'yla şöyle bir konuştum; sessiz sakin, güvenilir bir adamdır dedi. Öğlene doğru gelecek, daha ayrıntılı görüşeceğiz." Saatine baktı. "Bu arada, hepinize biraz uyumanızı tavsiye ediyorum. En azından birkaç saat."

"Jordan ne olacak peki?" diye sordu Beryl. "Onun burada güvende olduğuna nasıl emin olacağım?"

"Dediğim gibi, özel bir hücreye alınacak. Tam tecrit."

"Bu da doğru olmayabilir," dedi Richard. "Hücrede tek başına kalacağı için tanık da olmayacaktır."

Başına bir şey gelirse ben ne yaparım? diye düşündü Beryl.

"Wolf haklı," dedi Jordan. "Hücrede birileri olursa kendimi çok daha güvende hissederim."

"Peki ya seni bu kez de başka bir kiralık katille aynı yere

koyarlarsa?" diye itiraz etti Beryl.

"Benim hücremdeki adamları tanıyorum," dedi Jordan. "Zararsız tipler. Umarım."

Daumier başını salladı. "Ben o işi ayarlarım."

Jordan'ın alınıp götürülüşünü seyreden Beryl'in canı yine sıkılmıştı. Kapıdan çıkmadan önce dönüp gülümseyerek el salladığını gördüğünde, bunu en çok kendisinin kafaya taktığını fark etti. Ama ne de olsa bu, Jordie'ydi. Mizah anlayışını hiçbir zaman kaybetmezdi o.

Dışarıda, gökyüzünde gün ışığının ilk çizgileri belirmeye başlamış, sabah trafiği sokakları doldurmuştu bile. Beryl, Richard ve Daumier yorgunluktan bitip tükenmiş bir halde kaldırımda durdu.

"Jordan güvende olacak," dedi Daumier. "Ben bu işle bizzat ilgileneceğim."

"Sadece güvende olması yetmez," dedi Beryl. "Oradan bir an önce çıkmasını istiyorum."

"Bunun için önce masum olduğunu ispatlamamız gerekiyor."

"İspatlarız biz de," diye karşılık verdi Beryl.

Ona kan çanağına dönmüş gözlerle bakan Daumier bu gece her zamankinden daha yaşlı görünüyor, yılların yüzünde açtığı izler daha da derinleşmiş gibi duruyordu. "Senin yapman gereken tek şey, *chérie,* gözünü açık tutmak. Bir de göz önünde dolaşmamak tabii." Arabasına doğru yürürken, "Akşam yine konuşuruz," diye ekledi adam.

Passy'deki apartman dairesine döndüklerinde Beryl'in

durduğu yerde başı düşmeye başlamıştı bile. En son yaşadığı endişe dalgası zayıflamış, enerjisi artık yokuş aşağı, hızla düşer olmuştu. *Neyse ki Richard hâlâ dinç,* diye düşündü, arabadan inerlerken. Şuracıkta yığılıp kalırsam beni eve kadar taşır.

Richard'ın yaptığı da aşağı yukarı bu oldu zaten. Kolunu Beryl'in omzuna atıp merdivenleri çıkmasına, apartman kapısını geçmesine ve daireye girmesine yardım etti. Sonra onu yatağa yatırıp yanında oturdu.

"Hadi uyu biraz," dedi sonra. "Bir daha fırsatın olmayabilir."

"Yataktan bir hafta kalkmasam yeridir," diye mırıldandı Beryl.

Uyku, görüşünü bulanıklaştırmaya başlamış olsa da, Richard'ın gülümsemesini gayet iyi görebiliyordu Beryl. Ve o alışıldık kıvılcımları hissedebiliyordu yine. Hep orada bir yerlerdeydiler zaten; her an alevlere atılmaya hazır halde bekliyorlardı. Şimdi bile, ne kadar yorgun olursa olsun, arzuları zihninde şekillenmeye başlamıştı. Adamın, yatak odasının kapısında, üstünde gömlek olmadan duruşu, ışığın omuzlarında parlayışı geldi aklına. Onu yatağa davet etmek, ondan bir öpücük, bir kucaklaşma beklemek ne de kolaydı aslında. Ondan sonra da... *Aramızda çok fazla elektrik var,* diye düşünüyordu şimdi. *Bu, zihnimi bulandırıyor, daha önemli meseleleri düşünmeme engel oluyor. Ona şöyle bir bakmam, kokusunu şöyle bir içime çekmem yetiyor; onu yatağa çekmemek için zor tutuyorum kendimi.*

Richard onu hafifçe alnından öptü. Sonra da, "Ben he-

men yan odada olacağım," deyip çıktı.

Soyunamayacak kadar yorgun olan Beryl kıyafetleriyle yatağa uzandı. Gün ışığı pencereden içeri sızmaya, trafiğin gürültüsü sokağı doldurmaya başlamıştı. *Bu kâbus sona erdikten sonra,* diye düşündü, *ondan bir süreliğine uzak kalmam gerekecek. Sırf toparlanıp iyice düşünmek için.* Evet, evet, yapacaktı bunu. Gidip Chetwynd'de saklanacaktı. Aralarındaki bu delicesine cazibenin sönüp gitmesini bekleyecekti.

Ama gözlerini kapatır kapatmaz o görüntüler, eskisinden de canlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde geri geldiler. Ardından peşini bırakmayıp rüyalarına kadar girdiler.

Richard beş saat kadar uyuduktan sonra öğlene doğru kalktı. Bir duş ve biraz kahvaltı yetmişti eski motorun yeniden ateşlenmesine. Gün kısa, yapması gereken işlerse çoktu; böyle bir zamanda uyku onun için tam bir lükstü.

Gidip Beryl'e göz attı; kız hâlâ uyuyordu. Güzel. O uyanana kadar işlerini halledip geri dönebilirdi. Ama olur da yetişemezse diye kızın başına bir not bıraktı. *Dışarı çıktım. Üçe doğru gelirim. R.* Sonra döndü ve silahı da ihtiyacı olursa kullansın diye notun üzerine bıraktı.

İki nöbetçinin görev başında olduklarına emin olduktan sonra kapıyı arkasından kilitleyip daireden çıktı.

İlk durağı Myrha Sokağı, 66 numaraydı. Madeline'le Bernard'ın öldürüldükleri apartman.

Paris polisinin raporunu bir kez daha incelemiş, ev sahibinin ifadesini tekrar tekrar okumuştu. Bay Rideau cesetleri 15 Temmuz 1973 günü öğleden sonra bulduğunu ve hemen sonrasında polise haber verdiğini iddia ediyordu. Sorgu sırasında, tavan arasındaki daireyi Matmazel Scarlatti adında bir kadına kiraladığını, çok sık gelmiyor olsa da kirayı hiçbir zaman aksatmadığını belirtmişti. Daireden ara sıra iniltiler, kıkırdaşmalar ve bir erkek sesi duyduğunu söylüyordu. Ama Matmazel Scarlatti'den başka kimseyle karşılaşmamıştı; onun da sürekli başında eşarbı, gözünde güneş gözlükleri olduğu için tam manasıyla tarif edemiyordu kadını. Fakat yine de, dairede ölü bulunan kadının, o şehvet düşkünü Scarlatti olduğuna emindi ev sahibi. Peki ya ölü adam? Hayır, Bay Rideau onu hiç görmemişti.

Bay Rideau ifadesi alındıktan üç ay sonra apartmanı satmış, ailesini de alıp yurt dışında bir yere taşınmıştı.

Bu son ayrıntı, polis raporunun bir yerine iliştirilmiş küçük bir dipnotta yazıyordu: *Ev sahibi Fransa'dan ayrıldığı için yeni ifadelerine başvurulamıyor.*

Richard bunları okurken, içinden bir ses, ev sahibinin ülkeyi terk edişinin, aslında en önemli ipuçları olabileceğini söylüyordu. Rideau'nun nerede olduğunu bulup, yirmi yıl önce olanları sormayı başarabilirse...

Binadaki bütün dairelerin kapısını çaldı ama onlardan elle tutulur bir bilgi edinemedi. Yirmi yıl çok uzun zamandı; nice insanlar gelip geçmişti ve aralarından Bay Rideau'yu tanıyan çıkmamıştı.

Richard dışarı çıkıp bir süre kaldırımda durdu. Önünden bir top geçti, arkasından da bir sürü küçük haydut. Birbirine geçmiş, toz kir içindeki kolları ve bacakları görünce, *anlaşılan bu maç hiç bitmiyor,* diye düşündü.

Sonra gözü, sokağı işgal eden çocuklardan, verandasında oturan yaşlı bir kadına kaydı. *En az yetmiş yaşındadır herhalde,* diye düşündü ona bakarak. Belki de bu sokağın eski sakinlerini bilecek kadar uzun süre oturmuştur burada.

Kadının yanına gidip Fransızca, "İyi günler," diye selamladı onu.

Dişsiz, sevimli bir gülümseme belirdi kadının yüzünde.

"Ben, Bay Jacques Rideau'yu tanıyan birilerini arıyorum. Şu binanın eski sahibini yani." Dönüp 66 numarayı gösterdi.

"Taşındı o," dedi kadın, sorduğunu hemen anlayarak.

"Onu tanıyordunuz o zaman."

"Oğlu bizim evden çıkmazdı."

"Anladığım kadarıyla bütün aile Fransa'dan göçmüş."

Başını salladı kadın. "Evet, Yunanistan'a gittiler. Bunun için parayı nereden buldular, muamma. Adamın arabası eski püsküydü; çocukların üstleri başları dökülürdü. Ama nasıl olduysa gidip orada bir villaya yerleştiler." Durup iç geçirdi. "Bense hâlâ burada, şehrin eziyetini çekip duruyorum."

"Villa mı dediniz?"

"Duyduğum kadarıyla deniz kenarında bir villaları varmış ama doğru olmayabilir de. Oğlan kafadan bir şeyler uydurmayı seviyordu. Durup dururken neden gerçeği söylesin

ki, öyle değil mi? Her neyse, söylediğine göre, bahçesi çiçeklerle bezeli, güzel mi güzel bir villaymış." Küçük bir kahkaha attı. "Şimdiye hepsi öbür tarafa göçmüştür herhalde."

"Bütün aile mi?"

"Yok canım, çiçekleri söylüyorum. Onlar çiçek bakmaktan ne anlar ki."

"Peki Yunanistan'da nereye taşındıklarını biliyor musunuz?"

Yaşlı kadın omuz silkti yaşlı. "Deniz kenarında bir yermiş işte. Gerçi Yunanistan'da her yer deniz kenarı galiba, öyle değil mi?"

"Gittikleri köyün adını falan hatırlıyor musunuz?"

"Ne gerek var ki hatırlamama? Oğlan benim arkadaşım değildi ya."

Hayal kırıklığına kapılan Richard tam dönmüş gidiyordu ki, kadının son sözleri bir ışık yaktı zihninde. "Yani bu ev sahibinin oğlu, sizin kızınızın arkadaşı mıydı?"

"Torunumun."

"Peki bu oğlan, torununuzu hiç arayıp sordu mu? Hiç mektup yazdı mı?"

"İlk zamanlar birkaç kez yazdı ama sonra bıraktı. Bu gençler hep böyleler zaten. Kimseye değer vermezler."

"Torununuz bu mektupları saklıyor olabilir mi?"

Yine küçük bir kahkaha geldi kadından. "Hem de hepsini. Kocasına, bir zamanlar çok canlar yaktım ben diyebilmek için tabii."

Richard biraz daha dil döktükten sonra nihayet kendini,

yaşlı kadının evine davet ettirmeyi başardı. Karanlık, ufak tefek bir apartman dairesiydi burası. Mutfak masasında iki küçük çocuk oturmuş, avuçlarına sıkıştırdıkları ekmekleri kemiriyorlardı. Muhtemelen otuzlarının ortalarında ama gözleri çok daha yaşlı bakan başka bir kadın, bir bebeğin ağzına kaşıkla mama yedirmeye çalışıyordu.

"Gerard'dan gelen mektupları görmek istiyormuş," dedi büyükanne.

Bunun üzerine orta yaşlı kadın, Richard'a şüphe dolu gözlerle baktı.

"Bay Gerard'ın babasıyla konuşmam gerekiyor," diyerek açıklamaya girişti Richard.

"Ama babası kimseyle konuşmak istemiyor," dedi kadın, bebeği doyurmaya devam ederek.

"Neden ki?"

"Ben nereden bileyim? Gerard nedenini söylemedi bana."

"Şu cinayetlerle ilgili olabilir mi sizce? Hani şu öldürülen iki İngilizle ilgili?"

Kaşık havada, kalakaldı kadın. "Siz İngiliz misiniz?"

"Hayır, Amerikalıyım ben," dedi Richard, kadının tam karşısına otururken. "O cinayetleri hatırlıyor musunuz?"

"Çok uzun zaman önceydi," diye karşılık verdi kadın, bebeğin ağzını yüzünü silerken. "Ben daha on beş yaşındaydım."

"Gerard size mektup yazmış ama sonra yazmayı bırakmış. Neden acaba?"

Kadın acı acı güldü. "Bana ilgisi kalmadı da ondan. Erkek milleti işte."

"Peki başına bir şey gelmiş olabilir mi? Belki de size o yüzden yazamamıştır. İstemiştir ama olmamıştır yani."

Kadın bir kez daha donup kalmıştı.

"Yunanistan'a gidip, bunu sizin adınıza araştırabilirim. Bunun için köyün adını bilmem yeterli."

Kadın bir süre oturup, bebeğin etrafa saçtığı artıkları temizledi ama o sırada düşündüğü, her halinden belli oluyordu. Bir ara durdu ve burunları akan, mızmızlanıp duran çocuklarına baktı. *Buralardan kaçıp gitmeye can atıyor olmalı,* diye düşündü Richard. *Hayatının bu noktaya gelmiş olmasına üzülüyor. Ve de uzun yıllar önce kaybettiği sevgilisini bir türlü unutamıyor. Hâlâ birlikte olsalardı hayat nereye giderdi diye merak etmeden duramıyor.*

Kadın çok geçmeden ayağa kalkıp başka bir odaya gitti. Kısa bir süre sonra da dönüp elindeki incecik mektup destesini masanın üzerine bıraktı.

Sadece dört tane mektup vardı ve hepsi de zarflarının içindeydi. Richard yazılanlara hızla göz gezdirdi ama çoğunlukla iki ergenin birbirlerine duydukları özlemden ibaretti cümleler. *Senin için döneceğim... seni her zaman seveceğim... beni unutma...* Dördüncü mektuba geldiğinde, aralarındaki tutku sönmeye yüz tutmuştu.

Fakat gönderici adresi, ne mektuplarda ne de zarfların üzerinde vardı. Belli ki aile nerede olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Sadece zarflardan birinin üzerinde Yunanistan,

Paros çıkışlı bir pul dikkatini çekti.

Richard mektupları geri verince kadın kaybolan anılarını geri getirmek istermiş gibi, kısa bir süre göğsünde tuttu onları. *Uzun yıllar önce, hatta bir hayat önce... Bir de şimdiki halime bak.*

"Gerard'ı bulursanız... hâlâ hayattaysa," dedi kadın sonra, "ona şunu sorun..."

"Evet?" dedi Richard kibarca.

İç geçirerek, "Ona, beni hatırlayıp hatırlamadığını sorun," diye devam etti kadın.

"Sorarım elbette."

Kadın mektupları bir süre daha elinde tuttuktan sonra yeniden derince iç geçirip bir kenara bıraktı ve kaşığı eline aldı. Ardından sessizce bebeğini doyurmaya devam etti.

Richard'ın dönmeden önce gitmesi gereken bir durağı daha vardı: Kutsal Kalp Bakımevi.

Önceki gün ziyaret ettikleri huzurevinden bile daha kasvetli bir yerdi burası. Binada ne özel odalar vardı ne de koridorlarda koşturan tatlı yüzlü rahibeler. Her odaya üç-dört hastanın düştüğü, çoğunun da yatağa bağlı olduğu bu bakımevi bir hapishaneden farksızdı aslında. Julee Parmentier, François'nın gerizekâlı kız kardeşi de en kasvetli odalardan birinde kalıyordu. Neredeyse yarı çıplak halde, üstü plastik kaplı bir şiltenin üzerinde yatıyordu kız. Ellerinde koruyucu eldivenler vardı ve sadece yanlara dönmesini sağlayacak

kadar pay bırakılmış bir deri kayışla yatağa bağlanmıştı. Kız, Richard'ın içeri girdiğini fark etmemiş gibi homurdanıp, tavanı seyretmeye devam etti.

"Uzun yıllardır bu halde," dedi hemşire. "On iki yaşındayken bir kaza geçirmiş. Ağaçtan düşüp kafasını taşa vurmuş."

"Hiç konuşamıyor mu? Ya da iletişim kuramıyor mu?"

"Ağabeyi François ziyaretine geldiğinde gülümsüyormuş. Adam böyle söylüyordu tabii, biz görmedik. Fakat..." Hemşire bir an sustu ama sonra omuz silkip, "En azından ben görmedim," diye ekledi.

"Peki ağabeyi sık sık ziyaretine gelir miydi?"

"Her gün. Hep de aynı saatte, sabah dokuzda gelirdi. Öğlene kadar durur, sonra da galerideki işine giderdi."

"Bunu her gün yapıyor muydu sahiden?"

"Evet. Hem de pazarları öğleden sonra dörde kadar falan kalırdı."

Richard yataktaki kıza bakarken, François'nın saatlerce, gürültülü ve pis kokulu bir odada oturup ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. Adam, hayatının bütün boş anlarını, onu tanımayan bir kız kardeşe adamıştı.

"Olanlar çok korkunç," dedi hemşire. "İyi adamdı François."

Hemşire bunu söyledikten sonra kapıya yöneldi, Richard da plastik yatağında yatan acınası yaratığı tek başına bırakarak peşinden çıktı.

"Peki şimdi ona ne olacak?" diye sordu Richard dışarıda. "Bakımına devam edilecek mi?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Neden öyle söylediniz?"

"Kızın böbrekleri rahatsız," dedi hemşire. Julee Parmentier'in odasına bakıp, üzgün üzgün kafasını sallayarak "Bir ay, bilemedin iki aylık ömrü kaldı."

"İyi de nereye gittiğini söylemiş olmalı," dedi Beryl ısrarla.

Fransız nöbetçi omuz silkip, "Bize bir şey söylemedi *Mademoiselle.* Sadece daireye ve size göz kulak olmamızı tembih etti," dedi.

"Hepsi bu kadar mı? Sonra arabasına atlayıp gitti mi yani?"

Adam başını salladı.

Beryl öfkeyle dönüp daireye girdikten sonra Richard'ın notunu bir kez daha okudu: "Dışarı çıktım. Üçe doğru gelirim." Ne bir açıklama ne bir özür. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna fırlattı. Şimdi ne yapacaktı? Bütün gün onun dönmesini mi bekleyecekti? Peki ya Jordan? Peki ya soruşturma?

Peki ya öğlen yemeği?

Beryl açlıktan zil çalan midesini daha fazla duymazdan gelemez olmuştu. Mutfağa gidip buzdolabını açtı, içindekilere canı sıkkın bir halde baktı: bir karton yumurta, bir somun ekmek ve büzüşmüş bir sosis. Bir tane havuca bile razıydı Beryl ama ne bir sebze vardı ne de bir meyve. Belli ki alışverişi bir erkek yapmıştı.

Dolabın kapısını kapatırken, *ben bunları yiyecek değilim*, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. *Ama açlıktan ölecek de değilim elbette. Gidip doğru düzgün bir şeyler yiyeceğim. O gelsin ya da gelmesin, fark etmez.*

Daumier'in adamları, Beryl'in eşyalarını dün akşam getirmişlerdi. Beryl dolaptan en az dikkat çeken, siyah elbisesini çıkarıp giydi, saçlarını geniş siperli bir şapkanın altında topladı, gözlerine koyu renk bir güneş gözlüğü taktı. Sonunda ysa, *çok da kötü görünmüyorum*, diye düşündü, kendine aynada bakarken.

Sonra da daireden çıkıp kendini gün ışığına attı.

Ön kapıda bekleyen nöbetçi onu görür görmez karşısına dikildi. "*Mademoiselle, Mademoiselle*, çıkmanıza izin yok."

"O*nun* çıkmasına izin verdiniz ama," diye itiraz etti Beryl.

"Bay Wolf'un kesin talimatı var..."

"Karnım acıktı benim," dedi Beryl. "Açken çok huysuz olurum bu arada, haberiniz olsun. Ayrıca yumurta ve ekmeğe talim edecek değilim. Şimdi, bana en yakın metro istasyonunu tarif ederseniz, ben de..."

"Yalnız mı gideceksiniz?" diye sordu adam dehşet içinde.

"Bana eşlik ederseniz başka tabii."

Adam endişeli bir şekilde sokağa baktıktan sonra, "Bize böyle bir şey söylenmedi," dedi.

"O zaman ben de yalnız giderim," dedi Beryl, hiç bozuntuya vermeden yürüyemeye başlayarak.

"Geri dönün!"

Beryl'in dönmeye niyeti yoktu.

"*Mademoiselle!*" diye seslendi adam yeniden. "Ben arabayı getiriyorum!"

Beryl bunun üzerine döndü ve adama en ışıltılı tebessümlerinden biriyle gülümseyerek, "Eh, yemekler de benden o zaman," dedi.

Beryl, Auteuil civarındaki bir restorana, iki nöbetçiyle birlikte gitti. Adamların orayı yemeklerinin güzelliğinden değil, içerisinin tenha ve girişinin kolaylıkla gözetlenebilir oluşundan dolayı seçtikleri çok açıktı. Yemekler geldiğinde bu daha da iyi anlaşıldı: lezzetsiz bir sebze çorbası, yanında da bir deri bir kemik kalmış bir kuzu pirzolası. Ama Beryl'in gözü açlıktan öyle bir dönmüştü ki, her bir lokmayı zevkle yiyip bitirdikten sonra üzerine elmalı tart bile sipariş etti.

Yemek bitince nöbetçilerin de keyfi yerine geldi. Hanımefendiler onları her gün böyle yemeğe götürecekse badigardlık işi o kadar da tatsız olmasa gerekti. Adamlar öyle bir gevşemişti ki, Beryl eve dönmeden önce bir yere daha uğrayalım dediğinde ses çıkarmadılar. "Fazla sürmez," dedi onlara, "şu sergiye bir göz atıp çıkacağım." Belki de ilgisini çeken bir şey çıkardı karşısına.

Böylece adamlar Galeri Annika'ya kadar eşlik ettiler ona.

Sergi alanı üç katlı, parterlerin yürüyüş yolları ve spiral merdivenlerle birbirlerine bağlandığı, son derece geniş ve yüksek bir salondu. Tepedeki cam kubbeden içeri dolan güneş ışığı, ilk kattaki bronz heykelleri pırıl pırıl parlatıyordu.

Diken diken saçlarını kızıla boyamış genç bir kadın onları karşıladı. *Mademoiselle*'in bilhassa görmek istediği bir şey var mıydı acaba?

"Ben şöyle etrafa bir göz atsam olur mu?" diye sordu Beryl. "Ya da isterseniz bana birkaç tablo gösterebilirsiniz. Modern şeyler istemiyorum bu arada. Klasik ressamlar tercihimdir."

"Tabii ki," dedi kadın, ardından Beryl'i spiral merdivenlerden yukarı çıkardı.

Beryl duvarlarda asılı tabloları genellikle çok çirkin buldu. Birbirine girmiş hayvanlarla dolu manzara resimleri. Köpek kafalı kuşlar. Kübist binalarla kaplı şehir görüntüleri. Kızıl saçlı kadın nihayet tablolardan birinin önünde durup, "Bu ilginizi çeker herhalde," dedi.

Beryl elindeki ölü bir tavşanı havaya kaldırmış, çıplak kadın avcının resmini görür görmez, "Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi. Birlikte yürümeye devam edip eksantrik resimlerin, tavandan sarkan kumaşların ve kilden maskelerin önünden geçtiler. "Burada hangi eserlerin sergileneceğine kim karar veriyor?" diye sordu Beryl nihayet.

"Annika. Galerimizin sahibidir kendisi."

"Hanımefendinin çok... benzersiz bir sanat anlayışı var galiba," dedi Beryl çatal dilli, grotesk bir maskenin önünde durarak.

"Ne kadar cesur, değil mi? Annika risk almayı seven sanatçıları her zaman el üstünde tutmuştur."

"Peki kendisi burada mıdır şimdi? Onunla tanışmayı çok isterdim."

"Şu anda yok," dedi genç kadın, kafasını üzgünce sallayarak. "Dün gece elemanlarımızdan biri öldü ve Annika da polise ifade vermeye gitti."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm."

"Müstahdemimizdi," dedi kadın iç geçirerek. "Çok ani oldu."

Nihayet galerinin giriş katına indiklerinde Beryl satın almayı düşünebileceği tarzda bir şeye rastladı. Bronzdan, kucağında çocuğuyla Meryem heykeliydi bu. Ama yanına gidip daha dikkatle baktığında, kadının kucağındakinin bir çocuk değil, bir çakal yavrusu olduğunu fark etti.

"Ne kadar çarpıcı, öyle değil mi?"

Beryl ürpererek diken saçlı rehberine baktı. "Bunu hangi parlak zihin tasarlamış acaba?"

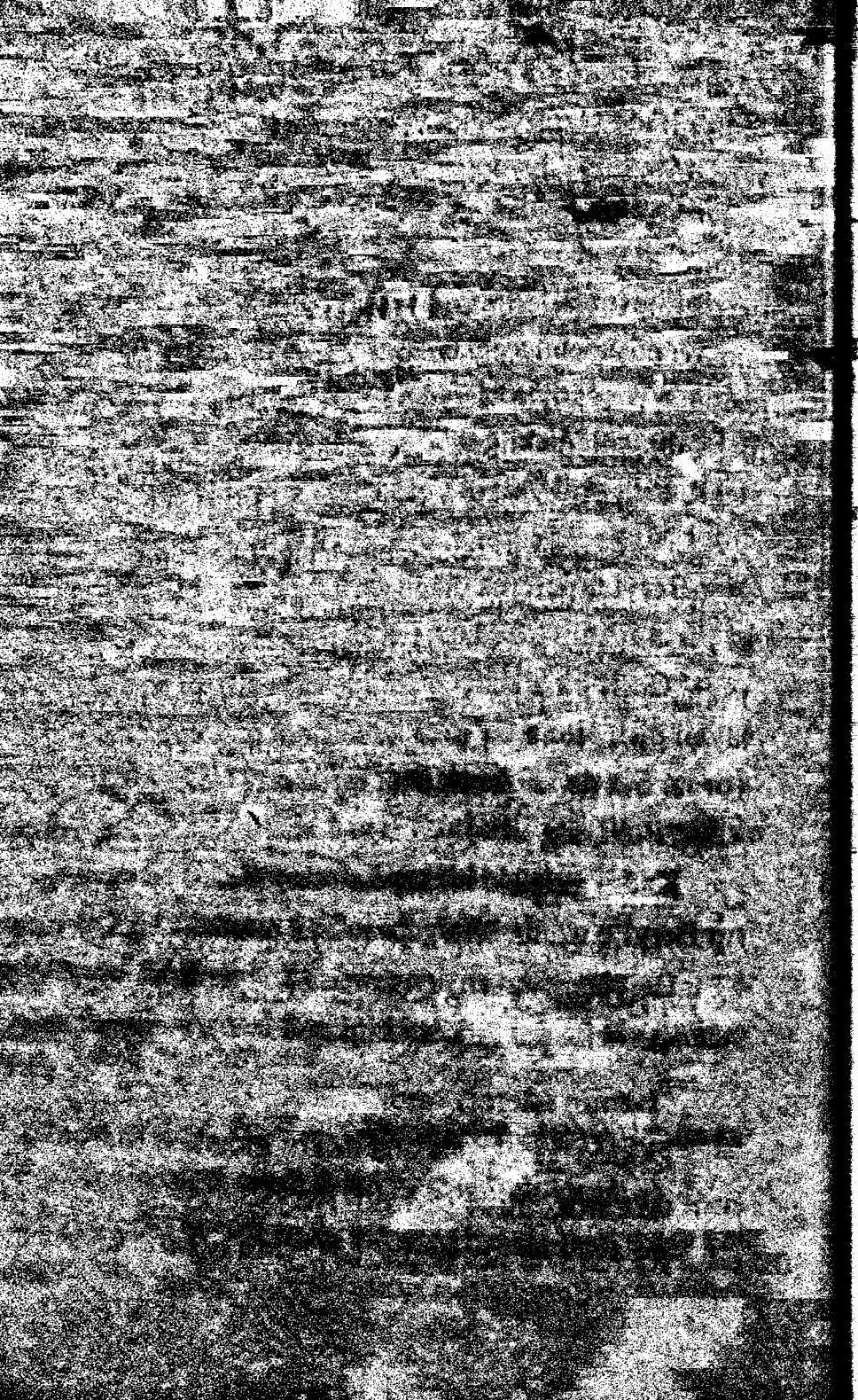
"Genç bir sanatçı bu. Paris'te yeni yeni ünlenmeye başlayan biri. Hatta bu gece kendisinin onuruna bir davet veriyoruz. Siz de katılmak ister miydiniz?"

"Bakalım."

Kadın girişteki bir sepetin içinden zarif bir davetiye çıkarıp Beryl'e uzattı. "Bu gece müsait olursanız uğrayın lütfen."

Beryl tam davetiyeyi çantasına atıyordu ki, üzerinde yazan sanatçının ismini fark etti birden. Tanıdık bir isimdi bu.

Galeri Annika sunar:
Anthony Sutherland heykelleri
17 Temmuz, akşam 7-9 arası.

Dokuz

"Delilik bu," dedi Richard. "Kabul edilir gibi değil."

Onun kızgın oluşuna aldırmayan Beryl gidip kıyafet dolabını açtı ve gardırobunu incelemeye koyuldu. "Bu akşam nasıl giyineyim sence? Resmi mi olsun, yarı resmi mi?"

"Sen şimdi alenen ortalıkta olacaksın, öyle mi?" dedi Richard. "Gidip bir de sanat resepsiyonu bulmuşsun, inanamıyorum. Daha kalabalık bir yer olamaz herhalde."

Beryl siyah, ipek bir elbise seçti ve önünde tutarak aynada kendine baktı. "Kalabalık olursa daha güvenli olmaz mı ki?" dedi sonra.

"Buradan bir yere ayrılmaman gerekiyordu! Ama sen ne yapıyorsun? Çıkıp koca şehri dolaşıyorsun."

"E ama sen de öyle yaptın."

"Benim işlerim vardı."

Dönüp yatak odasına doğru giderken Richard'a, "Benim de vardı," diye seslendi Beryl.

Richard da tam peşine düşmüştü ki, kızın soyunmaya gir-

diğini fark edip durdu. Sonra da sırtını kapıya dönerek, "Canının üç yıldızlık bir restoranda uyduruk bir yemek çekmiş olmasına iş denemez!" diye ekledi, omzunun arkasından.

"Üç yıldızlık bir restoran değildi ki; yarım yıldız bile çok oraya ama en azından yumurta ve küflü ekmeğe talim etmekten iyidir."

"Sen var ya, kendini beğenmiş ev kedilerine benziyorsun. Diğer kediler gibi konserve mama yemektense açlıktan ölmeyi tercih eden yaratıklara."

"Bak, doğru dedin şimdi. Ben şımarık bir İran kedisiyim, kremalı tavuk ciğeri yemezsem ölürüm."

"Söyleseydin getirirdim ben yemeğini. Kediotu falan da koydururdum yanına."

"Ama sen burada değildin işte."

Richard bunun nasıl bir hata olduğunu anlamış bulunuyordu. Bu kadını bir saniyeliğine boş bırakmaya gelmiyordu. Ne zaman ne yapacağı belli değildi.

Ama hayır, aşağı yukarı belliydi ne yapacağı. En azından Richard'ın istediklerini yapmayacağı kesindi mesela.

Ve şimdi de, yapmamasını istediği şey, o davete gitmek için dışarı çıkmasıydı.

Ama kızın, siyah elbisesinin içine girmeye çalıştığını, külotlu çorabının üzerinden kayan ipeğin hışırtısını, sırtındaki fermuarın kapanışını duyabiliyordu içeriden. Duyabiliyor ve o seslerin zihninde uyandırdığı görüntüleri bastırmaya çalışıyordu. O uzun bacakları, o biçimli beli düşünmemek için mücadele ediyordu kendiyle. Bir ara hem ona, hem kendine,

hem de kontrolü kaybetmeye başladığı bu hayata karşı duyduğu öfkeyle dişlerini sıkmakta olduğunu fark etti.

"Şunu takar mısın lütfen?" dedi Beryl birdenbire karşısına çıkarak.

Sesin geldiği yere döndüğünde kızın hemen dibinde bitmiş olduğunu gördü hayretle. Sırtı ona dönüktü ve ensesi dudaklarının menzilindeydi.

"Kancayı kastettim," dedi kız, saçlarını bir omzundan aşağı bırakarak. "Bir türlü takamadım ben."

Richard kancayı takarken gözlerini kızın çıplak omuzlarından alamıyordu. "Nereden buldun bu elbiseyi?" diye sordu.

"Chetwynd'den getirdim," diye karşılık verdi Beryl, şifoniyerin önüne geçip küpelerini takarken. İpek elbise, kızın o nefis kıvrımlarının şeklini almıştı bile. "Neden sordun ki?"

"Bu, Madeline'in elbisesi, değil mi?"

Beryl döndü ve ona bakarak, "Evet, onun. Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Ben sadece..." nefesini dışarı verdi, "şey... üzerine tam oturmuş diyecektim. Hem de kıvrımı kıvrımına."

"Karşında bir hayalet varmış gibi bakıyorsun."

"Bu elbiseyi hatırlıyorum da ondan. Elçiliğin resepsiyonlarından birinde giymişti." Bir an duraksadı. "Tanrım, ne tuhaf, elbise onun elbisesi ama özel olarak senin için dikilmiş gibi."

Beryl gözlerini gözlerinden ayırmadan, ona doğru yavaşça yürüyüp, "Ben o değilim Richard," dedi.

"Biliyorum."

"Onu ne kadar geri istesen de..."

"Onu mu?" Kızın bileklerini tutup kendine doğru çekti. "Sana baktığımda bir tek Beryl'i görüyorum ben ama aranızdaki benzerliğe şaşırmadan da edemiyorum tabii ki. Saçlarınız, gözleriniz... ama inan ki, benim asıl gördüğüm sensin. Asıl *istediğim* de sen." Hafifçe eğilip kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bu yüzden bu gece burada kalmanı istiyorum."

"Tutsağın olarak mı?" dedi Beryl.

"Gerekirse." Bir kez daha öpüşürlerken kızın içinden keyifli bir mırıltı geldi. Sonra kafasını hafifçe yana yatırınca, Richard dudaklarını onun pürüzsüz, parfüm kokan boynunda gezdirmeye başladı.

"Bunun için beni bağlaman gerekebilir," diye fısıldadı Beryl.

"Sen nasıl istersen."

"Çünkü beni bu gece burada tutmanın başka bir yolu yok." Bunu söyledikten sonra çılgın bir kahkahayla Richard'ın elinden kurtulup banyoya girdi.

Richard ise öfkeyle homurdanmamak için zor tuttu kendini. Kapı aralığından, kızın saçlarını topuz yapışını seyrederken, "Şu davete gitmekle eline ne geçeceğini sanıyorsun bu arada?" diye sordu.

"Kim bilir. İstihbarat toplamanın eğlenceli tarafı da bu, öyle değil mi? Gözünü, kulağını dört açıp, işe yarar bir bilgi edinene kadar beklersin. Sanırım François'yla ilgili epey bir

şey öğrendik. Kız kardeşinin hasta olduğunu, bu yüzden de François'nın paraya ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Bir sanat galerisinde müstahdemlik yaparak, kızın bakım masraflarını çıkaramayacağı çok açık. Adam belki de para için her şeyi yapmaya hazırdı. Gerekirse kiralık katil olmaya bile."

"Mantığın kusursuz."

"Teşekkür ederim."

"Ama planın delice. Böyle bir riske atılmana gerek yok."

"Hayır, var. Birileri Jordan'la benim ölmemizi istiyor. Ben de bu gece orada olacağım. Açık bir hedef olarak."

Ne muhteşem bir yaratık bu, diye düşündü Richard. *Bernard'la Madeline'in genlerini taşıdığı çok açık. Kendini nasıl da yenilmez görüyor.*

"Planın bu, öyle mi?" dedi Richard. "Katili harekete geçmeye zorlamak yani."

"Jordan'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Peki katili, bunu yapmaktan alıkoyacak şey ne?"

"İki badigardım tabii ki. Bir de sen."

"Ben kusursuz değilim Beryl."

"Neredeyse öylesin ama."

"Ben de hata yapabilirim. Dikkatim dağılabilir mesela."

"Ben sana güveniyorum."

"Ama ben kendime güvenmiyorum işte!" diye karşılık verdi Richard, odada dolaşmaya başlayarak. "Yıllardır yapmıyorum bu işleri. Pratiğim zayıflamış, çaptan düşmüşüm. Ben kırk iki yaşındayım Beryl ve reflekslerim eskisi gibi değil artık."

"Reflekslerin dün akşam epey hızlı göründü gözüme."

"Bak Beryl, şu kapıdan dışarı çıkarsan can güvenliğini garanti edemem ben."

Kız yanına geldi ve sakince gözlerinin içine bakarak, "İşin aslı, Richard, can güvenliğimi hiçbir yerde garanti edemezsin. Ne burada, ne sokaklarda, ne de bir galeri davetinde. Burada oturup duvarlara bakmaya devam edersem sonunda kafayı oynatabilirim. Bu yüzden dışarı çıkmam daha iyi. Bir şeyler yapmak zorundayım. Jordan bir şey yapamadığına göre, her şey bana bakıyor."

"Bu bir şeyler yapmaya, kendini yem olarak ortaya sürmek de dahil mi?"

"Elimizdeki tek ipucu ölmüş bir adam, François yani. Birileri ona para vermiş Richard. Muhtemelen Galeri Annika'yla bağlantısı olan birileri."

Richard bir an durup ona bakarken, *haklı aslında,* diye geçirdi aklından. *Aynı şeyleri ben de düşünmüştüm. Yapılması gerekenin ne olduğunu görebilecek kadar zeki bir kız bu. Bir o kadar da gözüpek.*

Gidip komodinden Glock'u aldı. *Yedi yüz gramlık bir çelik ve plastik yığını,* diye düşündü. Kızı korumak için bundan başka hiçbir şey yoktu elinde. Onları kapının dışında bekleyen tehlikelerin yanında nasıl da güçsüz ve çaresiz duruyordu avucunun içinde.

"Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu Beryl.

Richard kafasını kaldırdı ve ona bakarak, "Seni yalnız

bırakacağımı mı sandın?" dedi.

Beryl o anda öyle bir özgüvenle gülümsedi ki, Richard korkuya kapıldı. Madeline'in gülümsemesiydi bu. En az Beryl kadar korkusuz Madeline'in.

Glock'u omzundaki kılıfa sakladıktan sonra. "Ben hep yanında olacağım Beryl," dedi. "Attığın her adımda."

Anthony Sutherland, çakallı Meryem'inin yanında durmuş, küçük bir imparator edasıyla pozlar verip duruyordu. Üstünde mor ipekten bir korsan gömleği, siyah deri pantolon ve yılan derisi çizmeleri vardı ve etrafında çakıp duran flaşlardan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi. Sanat eleştirmenleri sergiyi yerlere göklere sığdıramıyordu. "Ürkütücü." "Rahatsız edici." "Bütün kalıpları kıran imgeler." Beryl'in galeride dolaşırken duyduğu şeylerdi bunlar.

Richard'la ikisi bir ara, Anthony'nin bronz heykellerinden birinin önünde durdular. Heykel ilk bakışta, iki çıplak figürün aşkla kucaklaşması gibi görünüyordu ama daha yakından bakıldığında, aslında birbirlerini canlı canlı yemeye çalışan bir erkekle bir kadının tasvir edildiği anlaşılıyordu.

"Sizce de bu, evliliği anlatmıyor mu?" dedi tanıdık bir ses. Bir elinde şampanya kadehi, diğerinde kanape dolu bir tabakla, Reggie Vane yanlarına gelmişti.

Adam eğilip Beryl'i yanağından şefkatle öptü. "Bu akşam tek kelimeyle nefes kesici görünüyorsun tatlım. Annen görse seninle gurur duyardı."

"Senin modern sanata meraklı olduğunu bilmiyordum Reggie," dedi Beryl.

"Değilim zaten. Helena sürükledi beni buraya." Durdu ve etrafındaki kalabalığa iğrenerek baktı. "Tanrım, bu şeylerden o kadar nefret ediyorum ki. Ama St. Pierreler de katılıyorlarmış diye geldik biz de. Marie yanında Helena hep olsun istiyor." Boş kadehi bronzdan çiftin üzerine koyduktan sonra çılgınca bir kahkaha attı. "Böyle daha iyi olmadı mı şimdi? Bu ikisi madem birbirlerini yiyecekler, yanında bir şeyler içsinler ki boğazlarında kalmasın."

Son derece şık giyimli bir kadın hemen araya girip kadehi oradan aldı ve sonra, "Lütfen sanata biraz daha saygı duyalım Bay Vane," diyerek azarladı Reggie'yi.

"İyi de ben saygısızlık etmiyordum ki Annika," dedi Reggie. "Biraz mizah iyi gider diye düşündüm, o kadar."

"Böyle de yeterince iyi zaten," diye karşılık verdi Annika, bronz kafaları mendille silerken. "Verilmek istenen mesajı sulu şakalarla bozmaya gerek yok."

Bu kez de Richard, "Nedir bu mesaj?" diye sordu.

Kadın dönüp ona şöyle bir baktıktan sonra, garson kesim, kısacık saçlı kafası ilgiyle yana yattı. "Mesaj şu," diye söze girdi Richard'dan gözlerini ayırmadan, "tekeşlilik, yıkıcı bir müessesedir."

"O dediğine biz evlilik diyoruz," diye homurdandı Reggie.

"Fakat özgür aşk," diye devam etti kadın, onu umursamadan, "sınırları olmayan, her türlü zevke açık aşk... işte o

son derece pozitif bir kuvvettir."

"Bu parçayı Anthony de böyle mi yorumluyor?" diye sordu Beryl.

"Bu *benim* yorumum," dedi Annika, bakışlarını Beryl'e çevirerek. "Siz Anthony'nin arkadaşı mısınız?"

"Ahbabıyım diyelim. Annesi Nina'yı tanırım."

"Nina nerelerde sahi?" diye sordu Reggie. "Sevgili Anthony'sinin bu *muzaffer* gecesinde sahnenin en önünde yer almaması çok ilginç doğrusu."

Beryl, Reggie'nin bu yorumuna gülmemek için kendini zor tuttu. Evet, Kraliçe Nina'nın tebaasıyla buluşmak istediğinde herhangi bir davete katılması yeterliydi. O tebaa anında etrafını sarardı. Zavallı Marie St. Pierre bile hastaneden çıkıp gelmişti. Bu arada Helena Vane'le ikisi bir köşeye sinmiş, tavus kuşlarının arasında iki serçe gibi, ürkek ürkek etraflarına bakıyorlardı. Bu iki kadının böyle yakın arkadaş olmalarına şaşmamak gerekirdi; ikisi de son derece sıradan tiplerdi ve ikisinin de mutsuz evlilikleri vardı. Evliliklerinin yolunda gitmediğini anlamak hiç de zor değildi aslında. Helena bir köşede, etrafına gıcık gıcık bakınırken, Reggie de ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak salonda dolaşıyordu. Marie St. Pierre'in durumu ise daha da içler acısıydı; kocası yanında bile değildi.

"Demek bu şey, özgür aşkı övmek için yapılmış," dedi Reggie, bronz heykele yeni bir gözle bakarak.

"Ben öyle görüyorum," dedi Annika. "Bir erkekle bir kadının birbirlerine duymaları gereken aşk bu değil."

"Ben de katılıyorum sana," dedi Reggie, aniden kabaran bir heyecanla. "Evliliği komple yasaklamak lazım."

Kadın, Richard'a kışkırtıcı bir bakış atarak, "Peki ya siz, Bay..."

"Wolf," dedi Richard. "Korkarım ben sizinle aynı fikirde değilim." Sonra Beryl'i kolundan tutup, "İzninizle," dedi onlara. "Koleksiyonun geri kalanını da görmek isteriz."

Birlikte spiral merdivenlere doğru giderlerken, "Yukarıda görülecek bir şey yok ki," diye fısıldadı Beryl.

"Ben yine de üst katlara bir bakmak istiyorum."

"Ama Anthony'nin çalışmaları ilk katta."

"Birkaç dakika önce Nina'nın yukarı çıktığını gördüm. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum."

Birlikte ikinci kattaki galeri kısmına çıkıp korkulukların arkasından, aşağıda toplanmış kalabalığa baktılar. Aşağıda, kuaförden yeni çıkmış saçlar ve rengârenk ipeklerle bezenmiş, göz alıcı bir insan topluluğu vardı. Annika, Anthony'yle birlikte spotların karşısına geçmiş, flaşlar durmaksızın patlarken birbirlerini kucaklayıp öpüyorlardı.

"Ah, özgür aşk," diye iç geçirdi Beryl. "Nasıl da örnek bir çift."

"Belli oluyor."

Beryl ona muzipçe gülümseyerek, "Zavallı Richard," dedi. "Bu gece görev başında olduğu için hiçbir şeyin tadına bakamayacak."

"Bakmaktan *korkacak* diyelim. Bu kadın beni canlı canlı yer. Tıpkı şu heykelde olduğu gibi."

"Hadi oradan. Hiç tahrik olmadın mı yani? Birazcık bile olsa?"

"Demek bana tuzak kurmaya çalışıyorsun, ha?"

"Kim? Ben mi?"

"Evet, sen tabii ki. Neyin peşinde olduğunu anlamadım mı sandın? Aklınca beni deniyorsun. Şu doktor sevgilin gibi olup olmadığımı görmeye çalışıyorsun. Şu tipler gibi özgür aşka inanan doktor sevgilin mi deseydim yoksa?"

Beryl'in gülümsemesi bir anda soldu. Sonra dalgın dalgın, "Gerçekten böyle mi yapıyorum?" diye sordu.

"Böyle yapmaya hakkın var ama," dedi Richard, onun elini sıkıp aşağıdakilere bakmaya devam ederek.

Her an tetikte, gözü sürekli üzerimde, diye düşündü Beryl. *Ona hiç çekinmeden canımı emanet edebilirim. Peki ya kalbimi? Bunu henüz ben de bilmiyorum.*

Alt kattaki galeride iki müzisyen bir şeyler çalmaya başlamıştı şimdi. Bütün binayı flüt ve gitar ezgileri kaplarken, Beryl aniden bir çift gözün ona bakmakta olduğunu fark etti. Aşağıya dikkatlice baktığındaysa, bronz heykellerin arasında Anthony Sutherland'in çakallı Meryem'iyle birlikte kafasını ona doğru kaldırmış olduğunu gördü. Genç adam dosdoğru ona bakıyordu. Ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa kafasının içinde bir şeyler tartıyor gibiydi.

Beryl içgüdüsel olarak tırabzandan geri çekildi.

"Ne oldu?" diye sordu Richard.

"Anthony. Bana bakışında bir şey sezdim."

Fakat bu arada Anthony kafasını çevirmiş, Reggie Vane'

in elini sıkmaktaydı şimdi. *Tuhaf bir genç bu,* diye düşündü Beryl. Yaptığı şu kâbus gibi çalışmaların arkasında nasıl bir zihin vardı kim bilir? Kucağında çakallarla kadınlar. Birbirini yutan çiftler. Nina Sutherland'in oğlu olmak bu kadar zor muydu acaba?

Richard'la birlikte ikinci kat galerisinde dolaştılar ama ortada Nina'dan eser yoktu.

"Onu neden bulmaya çalışıyorsun?" diye sordu Beryl.

"Onun kendisi değil, yukarı çıkış şekli karıştırdı kafamı. Kimseye görünmeden sıvışmaya çalışıyor gibiydi."

"Ama sen gördün."

"Elbisesi sağ olsun. İncikleri boncuklarıyla şıkır şıkırdı."

İkinci kattaki keşiflerini bitirdikten sonra merdivenden bu kez üçüncü kata çıktılar; ama Nina orada da yoktu. Tam aşağı inmeye karar vermişlerdi ki, müzisyenler birden çalışmayı kestiler. Ve Beryl bu ani sessizlikte Nina'nın sesini duydu. Kadının sesi o anda bir yükselmiş, sonra da fısıltılı konuşmasına geri dönmüştü. Bir de, belli ki karşısında onunla konuşan bir adam vardı.

Sesler, üstlerindeki bir ara kattan geliyordu.

"Sabırsızlık ettiğimi söyleyemezsin bir kere," diyordu Nina. "Anlayışlı davranmak için elimden geleni yaptım ben."

"Biliyorum, biliyorum."

"Benim neler yaşadığımı da biliyor musun bakalım? Ya da Anthony'nin? Hiç fikrin var mı, söyle. Bunca yıldır kararını vermeni bekliyoruz."

"Ama bunca yıldır bir dediğini iki etmedim."

"Aman ne kadar şanslıyız! Tanrım, bu ne cömertliktir böyle!"

"Oğlan en iyi şartlarda yetişmedi mi? İstediği her şeye sahip olmadı mı? Ama artık yirmi bir yaşına geldi, benim sorumluluğum bitti artık."

"Senin sorumluluğun," dedi Nina, "daha yeni başlıyor."

Nina'nın oradan çıktığını duyan Richard, Beryl'i de çekiştirerek köşeye saklandı. Kadın yanlarından, gözünü hiddet bürümüş halde hızla geçip gitti. Arkasından, yüksek topuklarının merdivenden aşağı inişini dinlediler.

Ve kısa bir süre sonra ikinci bir kişi daha belirdi.

Philippe St. Pierre'di bu.

Adam tırabzanlara yaslandı ve bir süre aşağıdaki kalabalığa baktı. İki kat boşluğun çekiciliğini düşünüyor gibi duruyordu. Sonra derince iç geçirerek, Nina'nın arkasından o da aşağı indi.

Giriş kattaki salonda kalabalık azalmaya başlamıştı. Vaneler gitmiş, Anthony bile ayrılmıştı. Ama Marie St. Pierre, sahibini bekleyen bir kadın gibi kendi köşesinde duruyordu. Kocası Philippe de salonun bir ucunda, elinde şampanya kadehiyle dikiliyordu. Birbirlerini yiyen erkekle kadının korkunç figürü ise tam aralarında bir yerde duruyordu.

Beryl, Anthony'nin, sanatıyla doğru bir yere temas etmiş olabileceğini düşündü. İnsanlar dikkatli olmazlarsa aşk onları yiyip bitirebilir, mahvedebilirdi. Tıpkı Marie'nin hayatını mahvettiği gibi.

Marie St. Pierre'in bir köşede tek başına sinmiş halleri, Beryl'in aklından eve dönene kadar çıkmadı. Politikacı karısı olmanın, sürekli dengeli, sempatik ve destekleyici bir rol takınmanın, ama hiçbir zaman şirretlik yapamamanın ne kadar zor olduğunu düşündü. Hem de kocasının başka bir kadına âşık olduğunu bile bile.

Beryl yolda, "Bunu o da biliyor olmalı," dedi.

Richard ise Passy'nin arka sokaklarında, gözünü yoldan ayırmadan, "Kim?" diye sordu.

"Marie St. Pierre'i diyorum. Kocasıyla Nina'nın arasındaki şeyi biliyor olmalı. Genç Anthony'ye her bakışında aralarındaki benzerliği görüyor olmalı. Kim bilir ne kadar acı vericidir bu. Ama kadın yine de yıllarca katlanmış."

"Sadece Pierre'e değil, Nina'ya da katlanmış bu arada," dedi Richard.

Beryl, kafası karışmış halde arkasına yaslandı. *Doğru, kadın, Nina'ya da katlanıyor. Benim anlamakta en çok zorluk çektiğim şey de bu zaten. Kocasının metresine karşı nasıl böyle medeni ve kibar olabiliyor? Kocasının gayrimeşru oğluna karşı...*

"Sence Anthony'nin babası Philippe midir gerçekten?" diye sordu Richard.

"Nina'nın bunu kastettiğine eminim. Philippe'in sorumluluklarıyla ilgili söyledikleri oraya çıkıyor bence." Bir an durdu. "Sanat akademileri çok pahalı olmalı."

"Ve Philippe de çocuğu desteklemek için, bunca yıl epey bir para dökmüş olmalı. Nina'nın müsrifliklerini saymı-

yorum bile. Kadının makyaj masrafı bile..."

"Ne oldu?" diye sordu Beryl, Richard'ın duraksadığını görünce.

"Nina'nın kocası Stephen Sutherland geldi aklıma. Adam, annenle babanın ölümünden bir ay sonra, bir köprüden atlayarak intihar etmişti."

"Evet, bunu söylemiştin."

"Ben bunca yıldır, adamın ölümünün Delphi meselesiyle bağlantılı olduğunu düşünüp durmuştum. Köstebeğin o olduğuna, yakalanacağını anlayınca canına kıydığına inanmıştım. Peki ama ya o köprüden atlamasının arkasında tamamen kişisel nedenler varsa?"

"Evliliği gibi mi?"

"Ve de küçük Anthony gibi. Kendi oğlu olmadığını öğrenmesi gibi."

"Peki Stephen Sutherland, Delphi değilse..."

"O zaman Delphi'nin kim olduğunu bilmiyoruz demektir."

Kim olduğunu bilmiyoruz. Demek ki Delphi hâlâ hayatta olabilir. Hayatta ve ortaya çıkmak istemiyor olabilir.

Beryl içgüdüsel olarak döndü ve takip edilip edilmediklerine baktı. İki Fransız ajanın bindikleri Peugeot tam arkalarındaydı; onların gerisinde ise kim olduğunu bilmedikleri bir sürü insan vardı. *Richard haklı,* diye düşündü Beryl. Evde kalsa daha iyiydi. Kafasını çıkarmamalı, yüzünü göstermemeliydi. Bu akşam onu görmeyen kalmamıştı. Hatta şu anda da peşinde olabilirlerdi; belki de o araba deryasının içinde bir yerden onu gözlüyorlardı.

Birdenbire, evin güvenli dört duvarının arasında olmak için büyük bir istek duydu içinde. Passy'ye giden ve türlü tehlikelerle dolu bu yol bir türlü bitmek bilmiyordu.

Nihayet apartmanın önüne geldiklerinde, dışarı çıkıp kendini bir an önce eve atmak için arabanın kapısını sabırsızlıkla açtı ama Richard onu kolundan tutup içeri çekti.

"Henüz çıkma. Bırak adamlar önce etrafı bir kolaçan etsinler."

"Ne olacak ki?"

"Belli olmaz. Temkinli davranmakta fayda var. Hem bu standart bir prosedürdür zaten."

Beryl bunun üzerine arabada oturup, iki Fransızın merdivenleri çıkışlarını ve ön kapıyı açışlarını seyretti. Adamlardan biri kapıda beklerken diğeri apartmanın içinde gözden kayboldu.

"İyi ama buranın yerini nereden bilecekler ki?" diye sordu Beryl.

"Her zaman bir sızıntı olabilir."

"Sence Claude Daumier..."

"Seni korkutmak istemiyorum Beryl. Ben sadece dikkatli olmakta fayda var diyorum."

Durup dairenin ışıklarının yanmasını beklediler. Önce salonun, sonra yatak odasının lambaları açıldı. Bunun üzerine, apartmanın kapısında bekleyen adam, onlara her şey yolunda diye işaret etti.

"Pekâlâ, sorun yok herhalde," dedi Richard arabadan inerken. "Girelim hadi."

Beryl arabadan kaldırıma indi ve tam eve doğru bir adım atmıştı ki ani bir patlamayla arabaya yapıştı. Binadan aşağı cam parçaları yağarken gökyüzü, kırılan pencerelerden yayılan alevlerin cehennemi renklerine büründü. Kulakları hâlâ çınlayan Beryl hemen yere yatıp, karanlığı yiyen alevden ağızlara baktı.

Richard'ın ona bağırdığını duymamış, hemen yanında yere çömeldiğini fark etmemişti. Ancak adamın eliyle yüzüne dokunduğunu hissettiğinde yanında olduğunu hissetti. "İyi misin?" diye bağırdı adam. "Beryl, yüzüme bak!"

Beryl yavaşça başını salladı. Ardından bakışları apartmanın kapısına, basamakların üstüne yığılmış Fransız ajanın bedenine gitti.

Richard ona, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdıktan sonra adamın yanına gidip nabzını kontrol etti. Ardından koşarak Beryl'in yanına gelip, "Arabaya bin," dedi.

"Adamlar ne olacak?"

"Kapıdaki ölmüş. Diğerinin hiç şansı yok zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Sana arabaya bin dedim!" diye buyurdu Richard. Baktı ki olmayacak, kapıyı kendi açıp Beryl'i içeri tıktı. Sonra şoför tarafına koşturup hızla direksiyonun başına geçti.

"Onları burada böyle bırakıp gidemeyiz!" diye bağırdı Beryl.

"Gitmemiz gerekiyor." Motoru çalıştırdı ve gaza basarak, hızla ileri fırladı.

Beryl sokakların, önlerinden bulanık görüntüler halinde

geçip gidişini izlemeye koyuldu. Richard arabayı deli gibi sürüyordu ama Beryl bundan korkamayacak kadar afallamış, önlerinde uzanan arabaların stop lambalarından başka bir şey göremeyecek kadar kopmuştu.

"Jordan," dedi bir fısıltıyla. "Jordan ne olacak?"

"Öncelikle seni düşünmek zorundayım."

"Yerimizi bulduklarına göre ona da kolaylıkla ulaşabilirler."

"O işi sonra halledeceğim. Önce seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor."

"Nereye?"

İki şerit birden sollayıp, bir rampanın üzerinden atladıktan sonra, "Bir yer bulacağım işte," diye karşılık verdi Richard. "Başka çaremiz yok."

Başka çaremiz yok. Beryl dönerek Paris'in gece pırıltılarına baktı. Uçsuz bucaksız bir şehir, bir ışık denizi... Saklanmak için milyonlarca yer olmalıydı.

Ya da ölmek için.

Bir an, içine bir ürperme geldi, oturduğu yere gömülüp küçücük kaldı. "Peki sonra?" dedi yine fısıldayarak. "Bundan sonra ne olacak?"

Richard döndü ve ona bakarak, "Paris'ten gideceğiz," dedi. "Ülkeden ayrılacağız."

"Yani eve mi döneceğiz?"

"Hayır. Artık İngiltere de güvenli değil." Bakışlarını yine yola çevirdi. Araba, karanlığı yararak ilerliyordu. "Yunanistan'a gideceğiz."

***

Daumier telefonu ikinci çalışında açtı. "Alo?"

Karşı taraftan tanıdık bir ses, "*Neler oluyor?*" diye homurdandı.

"Richard, sen misin?" dedi Daumier. "Neredesin?"

"Güvenli bir yerdeyim. Sana nerede olduğumu söylememi anlayışla karşılarsın herhalde."

"Peki ya Beryl?"

"Ucuz atlattı ama aynı şeyi adamların için söyleyemeyeceğim. Bizim kaldığımız yerden kimlerin haberi vardı Claude?"

"Sadece kendi adamlarımın."

"Başka?"

"Başka kimseye söylemedim. Oranın güvenli olacağını düşünmüştüm."

"Yanılmışsın demek ki. Birileri öğrenmiş işte."

"Bugün ikiniz de evden erken çıkmışsınız. Sizi takip etmiş olabilirler."

"Beni takip eden olmadı."

"Beryl'in izini bulmuşlardır o halde. Binadan ayrılmasına izin vermemeliydin. Ayrıca onu bu akşam Galeri Annika'da da görmüş olabilirler. Sonra da peşinize düşüp evin yerini öğrenmişlerdir."

"O benim hatamdı, kabul. Evden yalnız çıkmamalıydım. Daha fazla hata yapmaya lüksüm kalmadı zaten."

Daumier iç geçirdi. "Bak Richard, ikimiz uzun zamandır tanışıyoruz. Ve de birbirimize güvenmemek için doğru

zamanlar değil bunlar."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Ardından Richard, "Üzgünüm ama başka seçeneğim yok Claude," dedi. "Bizim saklanmamız gerekiyor."

"Ama o zaman size yardım edemem ki."

"Biz yalnız başımıza idare edeceğiz. Senin yardımın olmadan."

"Bekle Richard..."

Telefon kapanmıştı bile. Daumier bir an ahizeye baktıktan sonra yavaşça yerine bıraktı. Aramanın nereden yapıldığına baktırmanın manası yoktu. Richard büyük ihtimalle ankesörlü telefonla ve de şu anda bulunduklarından başka bir yerden aramıştı onu. Adam eskiden bu işlerin kurduydu; her türlü numarayı bilirdi elbette.

Ama belki böylesi daha iyiydi. Belki de bu sayede hayatta kalabileceklerdi.

"İyi şanslar sevgili dostum," diye mırıldandı Daumier. "Korkarım buna ihtiyacınız olacak."

Richard bir risk daha alarak telefona sarıldı ve bu kez Washington D.C.'yi aradı.

İş ortağı her zamanki keyifsiz sesiyle açtı telefonu. "Buyurun, ben Sakaroff?"

"Niki, benim."

"Richard? Paris nasıl bakalım? İyi vakit geçiriyor musun?"

"Tam tersi. Bak, uzun konuşamayacağım, başım belada benim."

Niki iç geçirerek, "Neden şaşırmadım acaba?" dedi.

"Şu eski Delphi meselesi vardı ya. 1973'te Paris'te olmuştu hani? NATO köstebeğini diyorum."

"Ha, tamam."

"İşte, Delphi geri döndü ve onu ortaya çıkartmak için yardımına ihtiyacım var."

"Ben KGB'dendim Richard, Stasi değildim ki."

"Ama Doğu Almanlarla bağlantıların vardı."

"Onlar direkt bağlantı değildi. Stasi ajanlarıyla ufak tefek temaslarım oluyordu ama Doğu Almanlar çoğu zaman bağımsız çalışırlardı."

"Peki Delphi'yle kim temas kurmuş olabilir? Bilgi için başvurabileceğin eski bir bağlantın vardır mutlaka."

Bir anlık sessizliğin ardından, "Şey olabilir..."

"Kim?"

"Heinrich Leitner," dedi Sakaroff. "Bilirse o bilir. Stasi'nin Paris operasyonlarından o sorumluydu. Gerçi saha adamı değildi o; Doğu Berlin'den hiçbir zaman ayrılmamıştı. Ama Delphi'nin çalışmalarından haberi olması gerekir."

"Konuşmam gereken adam o demek ki. Peki ona nasıl ulaşabilirim?"

"İşin en zor kısmı da o ya. Adam Berlin'de."

"Sorun değil, gideriz."

"Ama yüksek güvenlikli bir hapishanede."

"Zor derken haklıymışsın," diye homurdandı Richard.

Sonra hayal kırıklığı içinde dönüp, telefonun cam kapısının ardındaki metro peronuna baktı. "Bak Niki, benim onunla bir şekilde görüşmem gerekiyor."

"Bunun için izin alman lazım, o da günler sürer. Evraklar, imzalar..."

"Ne lazımsa yapmaya hazırım ben. Peki sen araya girip işi biraz hızlandıramaz mısın?"

"Garanti edemem."

"Anlaşıldı. Ha, bir şey daha var," dedi Richard. "Biz Hugh Tavistock'a bir türlü ulaşamıyoruz. Adam kayıp. Sen bununla ilgili bir şey duydun mu?"

"Hayır ama etrafa sorarım. Başka bir şey var mıydı?"

"Bir şey olursa ararım seni."

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum," diye homurdandı Sakaroff.

Richard telefonu kapattıktan sonra kulübeden çıkıp metronun peronuna göz gezdirdi. Gelip giden akşam yolcularının haricinde şüphesini çeken bir şey olmamıştı. El ele tutuşmuş çiftler, sırt çantalı öğrenciler...

Creteil-Préfecture'e giden tren, istasyona yanaşmıştı şimdi. Richard trene bindi, üç durak sonra indi. Bu yeni peronda da birkaç dakika durup etrafına bakındı ama kimse tanıdık gelmemişti. Bunun üzerine, takip edilmediğine emin olup, Bobigny-Picasso trenine binerek Gare de l'Est'te indi. Sonra istasyondan çıkıp dosdoğru pansiyonlarına gitti.

İçeri girdiğinde Beryl'in hâlâ uyanık olduğunu ve cam kenarındaki bir koltuğa oturmuş, etrafı seyrettiğini gördü. Kız

bütün ışıkları kapatmış, karanlıkta bir siluete dönüşmüştü. Richard kapıyı kapatıp arkadan kilitledikten sonra, "Beryl?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Bir an kızın başını salladığını görür gibi oldu. Yoksa derin bir nefes alırken çenesi mi titremişti?

"Burada güvendeyiz," dedi kıza. "En azından bu gecelik."

"Ya yarın?" diye geldi kızın sorusu, kendi kendine konuşur gibi.

"Onu yarın düşünürüz artık."

Beryl arkasına yaslandı ve doğruca önüne bakarak, "Senin hayatın da böyle miydi Richard?" diye sordu. "İstihbarat zamanlarında hep böyle günübirlik, yarını düşünmeden mi yaşıyordun?"

Richard yavaşça koltuğun dibine geldi. "Bazen oluyordu öyle. Evet, benim için yarın diye bir şeyin olmadığını düşündüğüm zamanlar oluyordu."

"O hayatı özlüyor musun?" diye sordu Beryl, bu kez kafasını ona doğru çevirerek. Richard onun yüzünü göremiyordu ama ona baktığım hissedebiliyordu.

"Ben o hayatı arkada bıraktım."

"Özlüyor musun, özlemiyor musun? O heyecanı, o korkuyu?"

Richard uzandı ve elini tutarak, "Beryl, yapma lütfen," dedi. Kızın eli nasıl da buz gibiydi.

"Biraz olsun hoşuna gitmiyor muydu yani?"

"Hayır." Bir an durduktan sonra alçak bir sesle ekledi: "Aslında evet. En azından bir süre. Henüz çok gençken yani.

İşin aslını henüz tam olarak kavrayamamışken."

"Bu gece olduğu gibi yani. Bu gece ben de anladım işin aslını. O adamı yerde yatarken görünce..." Kız durup yutkundu. "Bugün öğleden sonra, üçümüz birlikte oturup yemek yemiştik. Onlar dana bonfile söylemişti, şarap da istemişlerdi. Sonra da dondurma. Onları epey bir güldürüp keyiflendirmiştim." Susup bakışlarını uzaklara çevirdi.

"Başta her şey bir oyun gibi gözükür," dedi Richard. "Ama sonra hem mermilerin hem de insanların gerçek olduğunu anlarsın." Beryl'in elini avucunun içine alıp ısıtmaya çalıştı. "Bunları ben de yaşadım. Birdenbire her şey gereğinden fazla gerçek oluvermişti. Bir de kadın vardı..."

Beryl kıpırdamadan durup Richard'ın devam etmesini bekledi. Ama sonra, baktı ki ses gelmiyor, "Sevdiğin biri miydi?" diye sordu nazikçe.

"Hayır, sevdiğim değil de hoşlandığım biriydi. Berlin'deydik, Duvar yıkılmadan önceydi. Bir döneği Batı'ya götürmeye çalışıyorduk. Sonra ortağım olan bu kadın tuzağa düştü. Nöbetçilerden biri onu görüp ateş etti." Richard o anda durup Beryl'in elini dudaklarına götürdü, öptü, ardından avuçlarının içinde tutmaya devam etti.

"Peki... kurtulamadı mı kadın?"

"Hayır kurtulamadı. İşte o andan itibaren hiçbir şeye oyun gözüyle bakamadım. Cesedi tarafsız bölgede yatıyordu ve benim ona ulaşmamın bir yolu yoktu. Bu yüzden onu orada, karşı tarafta bırakmak zorunda kaldım..." Beryl'in elini bırakıp pencereye gitti, Paris'in göz kırpan ışıklarına baktı. "O işleri o

zaman bıraktım. Vicdanım bir ölümü daha kaldıramazdı. Kimse için sorumluluk hissetmek istemiyordum." Beryl'e döndü. Şehrin loş ışığında, kızın yüzü solgun bir şekilde parlıyordu. "Benim için işin en zor kısmı da bu işte Beryl. Bir hata yaparsam neler olabileceğinin farkında olmak. Mesela senin hayatının, benim bir sonraki adımıma bağlı olduğunu bilmek."

Beryl uzunca bir süre kıpırdamadan oturup onu seyretti, karanlığın içinden onu seyreden gözlere baktı. Aralarındaki kıvılcım her zamanki gibi içten içe yanmaya başlamıştı. Fakat bu gece, aralarında arzulardan daha fazlası vardı.

Beryl nihayet oturduğu yerden kalktı. Richard hareket etmiyor olsa da, gözünün onun üzerinde olduğunun farkındaydı. Gidip sakalları uzamış yüzüne dokunduğunda adamın aniden nefes alışını duydu. "Richard," diye fısıldadı sonra, "seni istiyorum."

O anda kendini kollarına bıraktı. Hiçbir kucaklaşma, hiçbir öpücük, bunun kadar kesmemişti nefesini. *Biz de şu bronz çift gibiyiz,* diye düşünüyordu. *Birbirimize susamışız. Birbirimizi yutmaya hazır haldeyiz.*

Ama bu, bir aşk şöleniydi, bir yıkım değil.

Beryl, Richard'ın dudakları boynunda gezinirken başını iyice arkaya atıp inledi. Elbisesinin ipek kumaşı üzerinde gezinen elleri hissedebiliyordu. Aman Tanrım, bunu giysileri üzerindeyken yapabiliyorsa, çıplak bedenine kim bilir hangi tatlı işkencelerden yapacaktı. Göğüsleri adamın dokunuşuyla ürpermiş, göğüs uçları sert birer tomurcuğa dönüşmüştü.

Richard elbisesinin fermuarını açıp yavaşça omuzlarından aşağı indirdi.

Bütün elbise kalçalarından aşağı inip ayaklarının dibinde ipekten bir dalgaya dönüştü. Şimdi adamın elleri de vücudunda geziniyor, dudakları boynundan aşağı, göğüslerine ve göbeğine iniyordu. Zevkten ürperen Beryl onun elini tutup, "Bu hiç adilce değil," diye inledi.

"Her şey mübahtır," diye mırıldandı Richard, Beryl'in külotlu çorabını bacaklarından aşağı indirirken. "Aşkta ve savaşta..."

Onu soyduğunda ve kendi de tamamen soyunduğunda, Beryl için söyleyecek bir söz, karşı çıkacak bir şey kalmamıştı. Zaman ve uzaydan sıyrılmıştı; artık bir tek karanlık vardı, adamın dokunuşlarının sıcaklığı vardı, bir de içinde titreyerek büyüyen bir açlık. O şekilde yatağa kadar nasıl gittiklerini bile anlamamıştı. Kendini heyecanla yatağa bıraktı; yatağın, nefes aldıkça gıcırdayan yaylarını dinledi. Sonra adamı kendine doğru çekti; üstüne ve içine çekti.

Birbirimize susamışız, diye düşündü bir kez daha, Richard dudaklarıyla onun dudaklarını yakaladığında. *Birbirimizi yutmaya hazır haldeyiz.*

Ve açlıktan gözü dönmüş iki insan gibi zevkle birbirlerine gömüldüler.

Richard onun ellerine uzandı, parmakları kenetlendi ve vücutları iç içe geçtikçe, vücutları birbirine dokunup havalara süzüldükçe, birleşen parmakları daha da güçlü birer yumruğa dönüştü. Beryl'in arzu dolu son titremeleri geçip gitmesine rağmen Richard onun ellerini tutmaya devam etti.

Nihayet yavaşça bırakıp, Beryl'in yüzünü avuçlarının ara-

sına aldı. Ardından dudaklarını ve gözlerini hafifçe öptü. "Bir dahaki sefere," diye fısıldadı, "daha yavaş gideriz. Söz veriyorum, hiç acele etmeyeceğim."

"Bence mahsuru yok," dedi Beryl gülümseyerek.

"Hiç mi?"

"Hem de hiç yok. Ama bir dahaki sefere..."

"Evet?"

Kendini Richard'ın altından kurtarıp, çarşafların arasında kısa bir boğuşmanın ardından üstüne çıktı. "Bir dahaki sefere," diye mırıldandı, dudaklarını adamın göğsüne doğru indirirken, "eziyet çektirme sırası bende."

Kızın ağzı, göbeğinde dolaşmaya başlarken Richard inledi. "Hep böyle sırayla mı yapacağız?"

"Senin de dediğin gibi. Her şey mübahtır..."

"Aşkta ve savaşta," dedi Richard, ellerini Beryl'in saçlarının arasına gömerken.

Her zamanki yerlerinde, Galeri Annika'nın arkasındaki depoda buluştular. Deponun duvarlarına içleri büyük bir sanatçı olmak isteyen insanların resimleriyle ve heykelleriyle dolu koliler sıralanmıştı. Aralarında mutlaka yetenekli olanlar, bir gün isimlerini duyuracak kadar iyi olanlar vardı, ama henüz Galeri Annika'yı donatmaya layık değildiler. *Neyin sanat, neyin çöp olduğunu kim söyleyebilir ki?* diye düşündü Amiel Foch, kolilenmiş hayallerle kaplı depoya bakarken. Benim gözümde hepsi aynı sonuçta. Biraz boya, biraz kanvas.

Foch deponun kapısının açıldığını duyup o tarafa döndü. "Bomba, planlandığı şekilde patlatıldı," dedi. "Görev tamamdır."

Cevap, "Görev tamam falan *değil*." şeklinde geldi. Gecenin karanlığı arasından gelip depoya giren bu sesin sahibi Anthony Sutherland'di. Arkasından kapanan kapının sesi, deponun çıplak beton zemininde yankılandı. "Ben o kadının imha edilmesini istiyordum. Oysaki hâlâ hayatta. Richard Wolf'da öyle."

"İçeri girdikten iki dakika sonra patlamaya ayarlı, gecikmeli bir fünye sistemi kullandım," dedi Foch, gözlerini Anthony'nin gözlerinden ayırmadan. "Yani kendi başına patlamış değil."

"Ama sonuçta ikisi de hayatta. Şimdiye kadarki başarı sicilin içler acısı. Marie St. Pierre gibi aptal bir mahluku bile ortadan kaldıramadın."

"Madam St. Pierre'in icabına bakacağım ben."

"Unut onu! Ben asıl Tavistockların ölmesini istiyorum! Tanrım, kedi gibi dokuz canlı bunlar!"

"Jordan Tavistock hâlâ içeride. Gerekirse bir şeyler..."

"Jordan bir süre daha beklesin. İçerideyken zararı yok kimseye. Ama Beryl'in meselesini bir an önce halletmek gerekiyor. Wolf'la ikisi Paris'ten ayrılacaklardır. Bul onları."

"Nasıl bulayım?"

"Profesyonel olan sensin."

"Ama Richard Wolf da öyle," dedi Foch. "Onun izini sürmek zor olacaktır. Benden mucize beklemeyin."

Bunları söyledikten sonra uzun bir sessizlik oldu. Foch bu esnada adamın, kolilerin arasında gidip gelişini seyrederken, *bu oğlan, annesine hiç benzemiyor,* diye düşündü. *Bunda başka türlü bir acımasızlık var. Sonucunun ne olacağına bakmadan harekete geçebiliyor.*

"Öyle körlemesine arayamam," dedi Foch nihayet. "Elimde bir ipucu olmalı. Mesela İngiltere'ye mi gidecekler?"

"Hayır, İngiltere'ye gitmeyeceklerdir," dedi Anthony, aniden durarak. "Gidecekleri yer Yunanistan'ın Paros Adası."

"Yani... Rideaulların yanına mı gidecekler?"

"Wolf onunla temasa geçmek isteyecektir. Bundan adım gibi eminim," dedi Anthony burun kıvırarak. "Annemin bu Rideaulardan ta yıllar öncesinde kurtulması gerekirdi ama neyse, geç kalmış sayılmayız."

"O halde ben Paros'a gidiyorum," dedi Foch, başını sallayarak.

Foch ayrıldıktan sonra Anthony Sutherland depoda yalnız başına durup, etrafındaki kolilere baktı. *Burada çürümeye bırakılmış ne de çok hayal var,* diye düşündü. Neyse ki benimkiler yok aralarında. Benimkiler, insanların beğenisine sunulmuş durumda. Bu zavallıların çalışmaları burada küflenirken ben Paris'in gözbebeği olacağım.

Bu iş için yetenekten ve şanstan daha fazlası gerekiyordu elbette. Ve hep Philippe St. Pierre'in sıcak paralarıyla olu-

yordu bunlar. Annesinin foyasının ortaya çıkması halinde buhar olup uçacak paralarla.

Anthony gülerek, *babam Philippe,* diye düşündü. *Aradan geçen bunca yıla rağmen hâlâ hiçbir şeyden şüphelenmiyor ama bunu sevgili anneme borçluyum tabii ki. İnsanları büyülemeyi iyi bilir o.*

Ama kadınsı güçler de bir yere kadardı işte.

Nina bu meseleyi yıllar önce temizlemiş olsaydı, arkasında tanık bırakmasaydı, hatta o tanığa, ülkeyi terk etsin diye para vermemiş olsaydı bütün bunlar başlarına gelmeyecekti. O tanık yaşadığı sürece, ıssız bir Yunan adasında, bir saatli bomba gibi bekliyor olacaktı.

Anthony depodan ayrıldıktan sonra ara sokaktan geçip arabasına gitti. Eve dönme zamanı gelmişti. Annesini daha fazla bekletmek olmazdı. Kadın onun için çok endişeleniyordu. Onu bu dünyada seven ve anlayan yegâne insandı annesi.

Annemle ikimiz, bir elmanın iki yarısı gibiyiz, diye düşündü gülümseyerek. Ardından motoru çalıştırıp gecenin karanlığında hızla gözden kayboldu.

Onu hücresinden çıkarmaya geldiklerinde saat sabahın dokuzuydu. Anahtarlar, hiçbir açıklama yapılmadan şangırdadı, gardiyan ona Fransızca bir şeyler söyledi.

Şimdi ne olacak bakalım? diye düşündü Jordan, gardiyanın peşinde koridorda yürüyüp ziyaret odasına çıkarken.

Odadan içeri girer girmez, tepelerindeki floresan ışığı gözlerini kamaştırmıştı.

Reggie Vane masaya oturmuş, onu bekliyordu. Jordan'ı görünce eliyle oturmasını işaret etti. "Otur bakalım şöyle. Çok kötü görünüyorsun evladım."

"Kendimi çok kötü hissediyorum ya, ondandır," dedi Jordan, kendini sandalyeye bırakırken.

Reggie bunun üzerine öne doğru eğilerek, "Benden istediğin şeyi getirdim," diye fısıldadı. "Köşede harika bir şarküteri buldum. Ördek yahnisi ve birkaç parça baget ekmek." Bir kesekâğıdını masanın altından uzatıp, "*Bon appétit,*" diyerek gülümsedi.

Jordan kesekâğıdının içindekilere şöyle bir göz attıktan sonra zevkle iç geçirdi. "Reggie, sen tam cennetliksin, ihtiyar."

"Aslında pırasalı turta da vardı ama girişteki gardiyan, ben bir kontrol edeyim diye el koydu maalesef."

"Peki ya şarap? İyisinden bir şeyler ayarlayabildin mi bari?"

Reggie bunu duyar duymaz masanın altından ikinci bir kesekâğıdı daha uzattı. "Ne sandın ya. Bir şişe Beaujolais ve bir tane de Pinot noir. Ama içeri tirbuşon sokmazlar diye mantarlı değil vidalı kapaklı getirdim. Ayrıca içtikten sonra boş şişeleri vermek zorundasın. Şişeler cam ne de olsa."

Jordan Beaujolais şişesine hayranlıkla baktı. "Bütün bunları içeri nasıl soktun Reggie?" diye sordu sonra.

"Kaşınan birkaç avuç varmış, onları kaşıdım. Ha, bir de

şu istediğin kitaplar vardı ya, onları da bugün öğleden sonra Helena getirecek."

"Harika!" dedi Jordan, içinde şişelerin bulunduğu kese kâğıdının ağzını kapatırken. "İnsan hapse de düşse, insan gibi yaşamayı ihmal etmemeli, öyle değil mi? Pekâlâ, neler olup bitiyor, anlat bakalım. Dünden beri Beryl'den haber alamadım."

"Ben de bunu sormandan korkuyordum," dedi Reggie iç geçirerek.

"Ne oldu ki?"

"Sanırım Wolf'la ikisi Paris'ten ayrıldılar. Dün geceki patlamadan sonra..."

"*Ne?*"

"Ben de bu sabah Daumier'den öğrendim. Beryl'in kaldığı dairede dün gece bomba patlamış. Wolf'la kız kardeşine bir şey olmamış ama anladığım kadarıyla bir süreliğine ülkeden ayrılmaya karar vermişler."

Jordan rahatça bir iç geçirdi. Tanrı'ya şükür, Beryl nihayet kadrajdan çıkmış, o da endişe etmesi gereken bir sıkıntıdan kurtulmuştu. "Şu patlama olayı nedir?" diye sordu Reggie'ye. "Bu konuda Daumier ne diyor?"

"Arada benzerlikler olduğunu tespit etmişler."

"Neyle aralarında?"

"St. Pierre rezidansının bombalanmasıyla."

"İyi de o bir terörist saldırısı değil miydi? Kozmik Dayanışma grubu muydu neydi..."

"Bombalar da parmak izleri gibi oluyormuş. Parçaların

bir araya getiriliş şekli, bombayı yapanın kimliğini ele veriyormuş. Ve de bu iki bombanın kablo sistemleri aynıymış. Öyle bir şeyler işte."

Jordan kafasını salladı. "Tamam ama teröristler neden Beryl'e saldırsınlar ki? Ya da bana? Biz siviliz neticede."

"Onlar öyle düşünmüyordur belki."

"Ya da başından beri teröristler değildir bunları yapan," dedi Jordan, aniden sandalyesinden kalkarak. Ardından, hem bacaklarına hem de beynine biraz kan gitsin diye içeride turlamaya başladı. O hücrede geçirdiği saatler yüzünden vücudu pelteye dönmüştü; sıkı bir yürüyüşe ve temiz havaya ihtiyacı vardı. "Peki," diye söze girdi nihayet, "ya St. Pierrelerin evinde patlayan bomba terörist işi değilse? Ya Kozmik Dayanışma zırvalığı, eylemin arkasındaki gerçek niyeti saklamak için uydurulmuş bir hikâyeyse?"

"Ne yani? Siyasi bir saldırı değildi mi demek istiyorsun?"

"Değildi."

"İyi de kim Philippe St. Pierre'i öldürmek istesin ki?"

Jordan'ın aklına aniden gelen bir fikir, kafasında şimşek gibi çaktı. "Philippe değil," dedi sakin bir şekilde, "karısı Marie."

"Bombayı *Marie* mi yerleştirmiş yani?"

"Hayır! Marie *hedefti* diyorum! Bomba patladığında, evde ondan başka kimse var mıydı? Yoktu. Herkes bunun bir zamanlama hatası olduğunu söylüyor ama bombacı aslında ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Çünkü kocasını değil, Marie'

nin kendisini öldürmek istiyordu." Jordan'ın yüzü bir anda heyecanla gerildi. "Wolf'a ulaşman lazım. Sana söylediklerimi ona da anlat."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ki."

"O zaman Daumier'e sor."

"O da bilmiyor."

"Madem öyle, amcamın nereye kaybolduğunu öğren. Ailemden birileriyle görüşmeye hiç bu kadar çok ihtiyaç duymamıştım."

Reggie gittikten sonra gardiyan, Jordan'ı hücresine götürdü. Genç adam içeri girer girmez, ekşi şarap ve terle karışık o tanıdık kokuyla karşılaştı. İlk tutuklandığı zamandan beri aynı hücreyi paylaştığı iki Fransız'ın yataklarında horul horul uyuduklarını görünce, *dostlarımın yanına döndüm,* diye düşündü Jordan. Bir ayyaş, bir hırsız ve o. Ne de mutlu bir üçlü olmuşlardı. Kendi yatağına gidip içinde yemeklerin ve şarapların olduğu iki kesekâğıdını yastığın altına sakladı. En azından o gulaş çorbasını öğüre öğüre yemek zorunda kalmayacaktı.

Yatağa uzanıp, bir köşeyi kaplamış örümcek ağlarına baktı. Peşinden gidilmesi gereken ne çok ipucu vardı. *Katil, elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken ben buraya tıkılmış durumdayım. Keşke güvendiğim birileri, benden yana olduğundan şüphelenmeyeceğim biri bana yardım etse...*

Ah Beryl, nerelerdesin sen?

***

Yunan taverna sahibi gelerek masalarına birer kadeh retsina koydu. "Yaz aylarında buralar turistten geçilmez." dedi daha sonra omuz silkerek. "Herkesi nasıl tanıyayım ben?"

"Ama bu adam, yani Rideau turist değil," dedi Richard. "Yirmi yıldır bu adada yaşayan bir Fransız o."

"Fransızmış, Hollandalıymış fark etmez, benim gözümde hepsi bir," dedi tavernacı, kalkıp mutfağa giderken.

"Bir çıkmaz sokak daha," diye söylendi Beryl. Ardından, *retsina*'sından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "İnsanlar bunu gerçekten içiyorlar mı?"

"Seveni çok," dedi Richard. "Zamanla öğrenilen bir tattır."

Beryl ise kadehi itip karanlık tavernaya göz gezdirirken, "Ben daha sonra öğreneyim o zaman," dedi. Vakit öğlen olmuş; son cruise gemisiyle gelen yolcular, ellerinde alışveriş torbaları, torbaların içinde Yunan işi amforalar, balıkçı şapkaları ve yerel giysilerle her yeri doldurmuşlardı. Kalabalığın arasında dolaşırken pek çok dilde konuşan insanlara rastlayan Beryl, adanın yerlilerinin bir Fransızı başka bir yabancıdan neden ayıramadıklarını anlamıştı. Sonuçta bu yabancılar gelip para harcıyor, sonra da gidiyorlardı. Onlar hakkında daha fazlasını öğrenmenin ne gereği vardı ki?

Tavernacı mutfaktan, elinde yeni pişmiş bir kalamar tabağıyla yeniden çıktı ortaya. Tam tabağı Alman bir ailenin masasına bırakmış, mutfağa dönüyordu ki, "Bu Fransızı tanıyan başka kimse yok mudur?" diye sordu Richard ona.

"Boşuna vakit kaybediyorsunuz," diye karşılık verdi ta-

vernacı. "Size söyledim, bu adada Rideau isminde kimse yok işte."

"Ama adam, yanında ailesiyle birlikte gelmiş," dedi Richard. "Bir karısı ve bir oğlu varmış. Oğlan şimdi otuzlu yaşlarında falandır. Adı da Gerard."

Richard bunu der demez barın arkasından, yere düşüp kırılan bir tabağın sesi geldi. Hemen ardından ortaya çıkan koyu renk gözlü genç bir kadın, Richard'a baktı ve kaşlarını çatarak, "Gerard mı?" dedi.

"Gerard Rideau," dedi Richard. "Onu tanıyor musunuz?"

"O nereden bilecek," dedi tavernacı, genç kadına mutfağa gitmesini işaret ederken. "Bana biliyormuş gibi geldi," diye atıldı Richard.

Kadın arkada durmuş, ne yapacağını bilemiyormuş gibi onlara bakıyordu.

"Biz bunun için ta Paris'ten geldik," dedi Beryl. "Gerard'ın babasıyla konuşmamız çok önemli."

"Siz Fransız değilsiniz," dedi kadın.

"Evet, İngilizim ben." Sonra Richard'ı göstererek, "O da Amerikalı," diye ekledi.

"Bana, Fransızlara dikkat etmemi söylemişti."

"Kim söylemişti?"

"Gerard."

"Dikkatli olmakta haklıydı gerçekten," dedi Richard. "Ama işin daha da tehlikeli bir hal aldığını bilmesinde fayda var. Ailesini bulmak için Paros'a bizden başkaları da gelebi-

lir. O yüzden bizimle hemen konuşması şart." Durup tavernacıyı işaret etti. "Yanımızda o da bulunabilir. Olur da bir şey olursa diye."

Kadın bir anlık tereddüdün ardından mutfağa gitti ve hemen sonra dönüp, "Telefona cevap vermiyor," dedi. "Sizi oraya götürsem daha iyi."

Logaras kumsalına doğru, daracık bir yoldan aşağı indiler. Açık camlardan içeri giren toz, sürücünün simsiyah saçlarında takılıp kalıyor gibiydi. Kadının adı Sofia'ydı ve bu adada doğup büyümüştü. Babasının limandaki lokantasını şimdi üç erkek kardeşi işletiyordu. Lokantayla ilgili o da bir şeyler yapmak istemiş ama kimse fikrini sormayınca, Theo'nun tavernasında kalamar kızartıp dolma doldurmaya karar vermişti. Dört dil biliyordu kadın. Adada turizmden geçinmek isteyen herkesin bilmesi gerekiyordu zaten.

"Peki Gerard'ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Beryl.

"Arkadaşız," şeklinde geldi cevap.

Genç kadının yanaklarının kızardığını görünce, *sevgililer herhalde* diye düşündü Beryl.

"Onun ailesi Fransız," dedi Sofia. "Annesi beş yıl önce öldü ama babası hâlâ sağ. Ancak soyadları Rideau değil, başka bir şey." Susup onlara umutla baktı. "Aradığınız, başka bir aile olmasın sakın?"

"İsimlerini değiştirmiş olabilirler," dedi Beryl.

Arabayı kumsalın yakınında bir yere park ederek taşların ve kumların arasında yürümeye başladılar. Bir süre git-

tikten sonra uzaklarda, denizin üzerinde yüzen bir yelkenliyi göstererek, "İşte orada," dedi Sofia. "Gerard o." Sonra ona el sallayıp Yunanca seslendi.

Hemen o anda yelkenli, bir çalımla döndü ve rüzgârı da arkasına alarak hızla kıyıya geldi. Sonra bronz tenli bir Adonis heykeline benzeyen Gerard yelkenliyi kumsala çekti.

"Gerard," dedi Sofia, "bu insanlar Rideau adında bir adamı arıyorlarmış. Babanın adı bu değil miydi?"

"Bizim adımız Rideau değil," dedi Gerard, yelkenlinin tahtasını yere atarken. Sonra dönüp uzaklaşmaya başladı.

Sofia arkasından, "Gerard?" diye seslendi.

"Bırakın onunla ben konuşayım," dedi Richard, adamın peşine düşerek.

Beryl ise Sofia'yla birlikte kalıp, iki adamın yüzleşmelerini seyretti. Gerard kafasını sallıyor, Rideau adında birilerini tanımadığını söylüyordu. Beryl ıslık çalarak, esen rüzgâra rağmen Richard'ın sözlerinin arasından "bomba" ve "cinayet" laflarını duyabilmişti. Gerard da artık gergin gergin etrafına bakınmaya başlamıştı.

"Umarım doğru bir şey yapmışımdır," diye mırıldandı Sofia. "Gerard'ı çok endişeli gördüm."

"Endişelenmeli de."

"Babası ne yapmış ki?"

"Önemli olan ne yaptığı değil, ne bildiği."

Kumsalın diğer ucunda, artık yerinde duramaz hale gelen Gerard aniden dönüp Sofia'ya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Richard da hemen arkasındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Sofia.

"Hadi gidiyoruz," dedi Gerard öfkeyle. "Babamın evine."

Yol bu sefer sol tarafta zeytin koruları, sağ tarafta Ege'nin gri yeşil deniziyle çevrili sahil şeridi boyunca götürdü onları. Arabanın içini Gerard'ın güneş yağının kokusu kaplamıştı. *Toprak nasıl da kurak ve çorak,* diye düşündü Beryl, sararmış otlara bakarken. Oysaki Fransa'nın varoşlarından gelen birine cennet gibi görünürdü buralar.

"Babam," diye söze girdi Gerard, yolda giderlerken, "İngilizce bilmez. Sorduklarınızı ona çevirmem gerekecek. Ayrıca pek bir şey hatırlamıyor da olabilir."

"Bense hatırladığına eminim," dedi Richard. "Ne de olsa söz konusu olan Paris'ten ayrılma nedeninizdi."

"Ama bu, yirmi yıl önceydi. Uzun zaman oldu."

"Peki *sen* bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Beryl arka koltuktan. "Kaç yaşındaydın o zamanlar? On beş? On altı?"

"On beş," dedi Gerard.

"O halde Myrha Sokağı 66 numarayı sen de hatırlıyor olmalısın. Yaşadığınız yer orasıydı sonuçta."

Bu esnada toprak ve engebeli bir yola girmişlerdi; Gerard direksiyona sımsıkı sarıldı. "Polisin tavan arasını görmeye geldiğini hatırlıyorum. Babama soru sormalarını da. Bir hafta boyunca her gün gelip gitmişlerdi."

"Peki ya tavan arasını kiralayan kadın?" diye sordu Richard. "Adı Scarlatti'ydi. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet. Onun bir erkeği vardı," dedi Gerard. "Onları kapının dibinden dinlerdim. Her çarşamba. Ne ses yaparlardı ama!" Gerard kafasını keyifle salladı. "O yaştaki bir çocuk için çok heyecan verici şeylerdi tabii."

"Peki bu Matmazel Scarlatti tavan arasını sadece bir aşk yuvası olarak mı kullanıyordu?" diye sordu Beryl.

"Sevişmekten başka bir şey için geldiğini görmedim ben."

"Bu iki âşık nasıl tiplerdi peki?"

"Adam uzun boyluydu; onunla ilgili tek hatırladığım bu. Kadınınsa koyu renk saçları vardı. Başına eşarp, gözüne kapkara güneş gözlüğü takardı. Kadının yüzünü pek hatırlamıyorum ama çok güzeldi diye kalmış aklımda."

Tıpkı annem gibi, diye düşündü Beryl. Yoksa yanılıyor muydu? Pigalle'daki salaş bir dairede sevgilisiyle buluşan o kadın, annesi olabilir miydi gerçekten?

Beryl alçak sesle, "Peki bu kadın İngiliz miydi?" diye sordu Beryl.

Gerard bir an durup düşündükten sonra, "Olabilir," dedi.

"Emin değilsin yani."

"Küçüktüm o zamanlar. Kadın yabancıydı ama tam olarak nereli olduğunu bilmiyordum. Sonradan, cinayetlerden sonra öğrendim İngiliz olduğunu."

"Cesetleri sen de gördün mü?"

Gerard kafasını salladı. "Babam bakmamıza izin vermemişti."

"Onları ilk gören baban oldu o zaman," dedi Richard.

"Hayır, o adam görmüştü ilk."

Richard, Gerard'a şaşkınlık içinde bakarak, "Hangi adam?" diye sordu.

"Matmazel Scarlatti'nin sevgilisi. Onun merdivenlerden yukarı çıktığını görmüştük. Çok geçmeden deli gibi aşağı koşmuştu. O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlayıp polis çağırmıştık biz de."

"O adama ne oldu peki?"

"Basıp gitmişti. Bir daha da görmedim onu. Suç üstüne kalır diye korktu herhalde. Bize parayı da bu yüzden gönderdi zaten."

"Rüşvet olarak herhalde," dedi Richard.

"Ya da sus payı," diye araya girdi Beryl.

"Belki de sadece yanlış ifade vermek için, ha Gerard?" diye sordu Richard. "Para size nasıl ulaştırılmıştı?"

"Cesetler bulunduktan birkaç saat sonra adamın biri, elinde bir evrak çantasıyla kapımıza gelmişti. Onu daha önce görmemiştim. Kısa boylu, tıknaz yapılı bir Fransızdı. Eve girip babamı arkadaki odaya götürdü. Ne konuştuklarını duyamadım. Sonra o tıknaz adam çıktı gitti."

"Baban seninle bu konuda hiç konuşmadı mı?"

"Hayır. Bize de, polise hiçbir şey söylemememizi tembih etti."

"O çantanın içinde para olduğuna emin misin?"

"Öyle olmalı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sonrasında eve bir şeyler gelmeye başladı. Yeni kıyafetler, bir televizyon. Kısa bir süre sonra da Yunanistan'a geldik ve bu evi satın aldık. İşte şuradaki ev. Gördünüz mü?" Gerard'ın işaret ettiği yerde, kırmızı kiremitli, büyükçe bir villa duruyordu. İyice yaklaştıklarında Beryl beyaz badanalı duvarlarından başlayıp verandaya kadar inen begonvilleri gördü. Evin hemen aşağısındaysa dalgalar ıssız bir kumsalı dövüyordu.

Toz içinde kalmış bir Citroen'in yanına park edip arabadan indiler. Rüzgâr denizden ıslıklar çalarak geliyor, beraberinde getirdiği kumlarla misafirlerinin yüzünü yakıyordu. Görünürde başka hiçbir ev yoktu; çıplak bir tepenin yamacına sırtını vermiş bu ev vardı yalnızca.

"Baba?" diye seslendi Gerard, taş basamakları çıkarken. Ardından demir kapıyı açıp, "Baba?" dedi bir kere daha.

Ses gelmeyince Gerard dış kapıyı da açıp, eşikten içeri girdi. Beryl ve Richard da hemen arkasındaydılar. Üçünün adımları sessiz odalarda yankılanıyordu.

"Tavernadan burayı da aradım," dedi Sofia. "Telefonu açan olmamıştı."

"Arabası dışarıda ama," dedi Gerard. "Buralarda olmalı." Salondan yemek odasına geçerken, "Baba?" diye seslendi bir daha. Ve kapının ağzında durdu, kaldı. O anda gırtlağın-

dan acı dolu bir çığlık yükseldi. Bir adımını ileri attıktan sonra dizlerinin üstüne çöküverdi. Beryl onun omzunun üstünden, resmi bir şekilde düzenlenmiş yemek odasına baktı.

İçeride, bütün oda boyunca uzanan ahşap bir masa vardı. Ve o masanın bir ucunda kır saçlı bir adam, etrafa bezelye ve pirinç taneleri saçarak yemek tabağının üstüne saçılmıştı.

Richard, Gerard'ı geçerek ihtiyar adamın yanına koştu, kafasını nazikçe tutup yüzünü ezilmiş pirinçlerin arasından çıkardı.

Adamın alnında tek bir kurşun deliği vardı.

On

Amiel Foch bir kafenin sokak masalarından birine oturmuş, bir yandan *espresso*'sunu yudumluyor, bir yandan da gelip geçen turistleri seyrediyordu. *Alışıldık, protez dişli, şişe dibi gözlüklü kalabalık değil bu,* diye düşündü, önünden geçen biçimli kızıla bakarken. Bu hafta balayıcıların haftası olmalıydı. Saat beş olmuştu; Pire'ye giden son feribot yarım saate kadar kalkacaktı. Tavistock karısı adadan bu akşam ayrılmak istiyorsa o feribota binmek zorundaydı. Foch bu yüzden gözünü iskeleden ayırmıyordu.

Tabağındaki yaprak dolmalarını silip süpürdükten sonra kendine şerbetli, cevizli hamur tatlısı söyledi. Ne zaman bir işi tamamlasa böyle kurt gibi acıkıyordu nedense. Başkalarında, kan dökmenin bir libido patlamasına, ani bir seks arzusuna yol açtığını duymuştu ama Amiel Foch'ta bu, yemek isteği şeklinde kendini gösteriyordu. Kilo problemi olmasına şaşmamak gerekirdi.

İhtiyar Fransız Rideau'yu öbür tarafa göndermekte zor-

lanmamıştı ama Wolf'la kızı öldürmek hiç de kolay olmayacaktı galiba. Bugün bir ara bir baskın yapmak geçmişti kafasından ama sonra, Rideau'nun evi çok ortada olduğu için, yani arabasını saklayabileceği bir yer olmadığı için bundan vazgeçmişti. Orada hiçbir yerde, fark edilmeden pusuya yatmak mümkün değildi. Foch'un asla terk etmediği bir kuralı vardı: Her zaman bir kaçış rotan olsun. Rideauların, bozkırın dibindeki evi fazlasıyla ortadaydı. Richard Wolf ise silahlıydı ve tehlike sinyallerine karşı tetikte olmalıydı.

Amiel Foch korkağın teki değildi ama aptal da değildi.

Bu konularda, her zaman yeni bir fırsat doğmasını bekleyecek kadar tecrübeliydi. Şimdi de, Pire'nin kalabalık sokaklarından ve keşmekeş trafiğinden yararlanmayı umuyordu. Ne de olsa her gün birileri öldürülüp duruyordu; iki turist daha kaybolsa kimse fark etmezdi muhtemelen.

Akşam feribotu yanaşırken Foch dikkat kesildi. Paros, Mykonos-Rodos-Girit üçgeni gibi popüler bir ada olmadığı için az sayıdaki yolcunun inmesi kısa sürmüştü. İskelenin başındaysa, binmeye hazırlanan yirmi-otuz kişi toplanmıştı. Foch kalabalığı hızla taradı ama ne Tavistock'u ne de Wolf'u aralarında görebilmişti. Bugün adada olduklarını biliyordu, sabah bir tavernaya gittiklerine dair bilgi gelmişti. Başka bir güzergâh üzerinden sıvışmış olabilirler miydi acaba?

Sonra üzerinde eski püskü bir yağmurluk, kafasında siyah, balıkçı şapkası olan biri dikkatini çekti. Adamın omuzları çöküк olmasına rağmen uzun boylu olduğu görülüyordu. Muhtemelen 1.80 boylarındaydı ve atletik yapılıydı. Adam

bir ara kafasını yana çevirdiğinde Foch, onun birkaç günlük sakalın ardına gizlenmiş yüzünü daha iyi görebildi. Richard Wolf'tu bu ama yanında kimse yoktu. Kadın neredeydi acaba?

Hesabı ödedikten sonra iskeleye gitti ve feribotu bekleyen yolcuların arasına karıştı. Aralarında bronzlaşmış turistler, siyahlar içinde Yunan ev kadınları, kot pantolonlu birkaç hippi vardı; bir tek Beryl Tavistock yok gibiydi.

İçinde kısa, anlık bir panik dalgası hissetti. Kadınla Wolf ayrılmış olabilir miydi? Şayet öyleyse kadını bulamayabilirdi. Şimdi aklından, adada kalıp kadını aramak geçiyordu.

Bu esnada yolcular feribota binmeye başlamışlardı bile.

Seçeneklerini şöyle bir gözden geçirdikten sonra Wolf'u takip etmeye karar verdi. Gözünün önündeki bir avın peşine düşmek daha mantıklıydı. Kadın, nasıl olsa Wolf'a er geç katılacaktı. Foch o zamana kadar ağırdan alıp harekete geçmek için doğru anı kollayabilirdi.

Balıkçı şapkalı adam iskeleden geçip feribota bindi. Foch da hemen peşinden gidip onun iki sıra arkasında bir yere, kucağında bir koli tuzlanmış balık taşıyan yaşlı bir adamın yanına oturdu. Çok geçmeden motorlar çalıştı ve feribot kıyıdan uzaklaşmaya başladı.

Foch gözlerini Wolf'un ensesinden ayırmadan arkasına yaslandı. Fakat bir süre sonra mazot ve kurutulmuş balık kokusu midesini bulandırmaya başladı. Feribot suyun üzerinde inip kalkarken, Foch'un midesindeki espresso ve dolmalar dışarı çıkmanın bir yolunu arıyor gibiydiler. Bunun üzerine

oturduğu yerden kalkıp dışarı fırladı, küpeştelere dayanıp ciğerlerine temiz hava çekti ve bulantısının geçmesini bekledi. Midesi nihayet biraz düzelince, istemeden de olsa yeniden içeri girdi. Sonra da Wolf'un yanından geçip...

Ama tam o anda, Wolf sandığı adamın Wolf olmadığını fark etti.

Bunun da üzerinde aynı eski püskü yağmurluk vardı, bu da kafasına siyah bir balıkçı şapkası geçirmişti ama bu adamın yüzü tıraşlıydı ve Wolf'tan daha gençti. Aynı kişiler olmadıkları çok açıktı.

Foch etrafa göz gezdirdi ama Wolf'tan eser yoktu. Aceleyle güverteye çıktı; Wolf orada da yoktu. Merdivenlerden üst güverteye çıktı ama orada da yoktu.

Döndü ve arkalarında bıraktıkları Paros Adası'na bakarken içinden küfrü bastı. Bütün bunlar bir tezgâhtı demek! O ikisi hâlâ adaydılar. Evet, evet, kesin oradaydılar.

Bense Pire'ye giden bu gemiye kısılıp kaldım.

Foch elini küpeşteye vurup kendi ahmaklığına lanet okudu. Wolf onu bir kez daha alt etmişti. Eski kurt yapmıştı yapacağını. İçeride oturan adamı sorgulamanın manası yoktu; muhtemelen Wolf'un yer değiştirmek için anlaştığı, alakasız bir adamdı.

Saatine baktı ve bir tekne kiralayıp adaya dönmek ne kadar sürer, diye düşündü. Şansı yaver giderse bu gece tepelerine binebilirdi. Tabii hâlâ orada olurlarsa. Ama onları öyle ya da böyle bulacaktı. Wolf profesyonelse, o da profesyoneldi.

***

Richard yakınlardaki bir kafenin içinden, feribotun uzaklaşmasını seyrediyordu. Eski yem değiştirme numarası işe yaramıştı. Tekneden inerken peşine düşen olmamıştı. Özellikle bir adamdan şüphelenmişti; sıradan turist kıyafetleri içindeki, kel kafalı olandan. Richard, adamın feribota binen yolcuları nasıl dikkatle incelediğini ve onun yüzünü gördüğünde nasıl bir anlığına duraksadığını fark etmişti.

Evet, o olmalıydı. Yemi yutan adam oydu.

Richard feribotun oturma yerine geçer geçmez şapkasını ve yağmurluğunu çıkarıp, diğer kapıdan dışarı fırlamıştı. Ardından, önceden konuştukları gibi, Sofia'nın 1.80 boyunda, siyah saçlı kardeşi onun yerine geçmiş, şapkayla yağmurluğu üstüne geçirmiş, kafasını önüne düşürüp uyuyor numarası yapmıştı.

Richard ise dışarıda bir yerde saklanıp, bütün yolcuların binmesini bekledikten sonra hızla gemiden inmişti.

Ve onu takip eden olmamıştı.

Şimdi de kafeden çıkıp Sofia'nın arabasına bindi.

Oradan arabayla on kilometre kadar bir yol gidip koya vardılar. Sofia ve ağabeyleri, balıkçı tekneleri *Melina*'nın içinde, motoru çalıştırmış ve demir almış halde bekliyorlardı. Richard vakit kaybetmeden, sandalla dibine kadar gidip ip merdivenle *Melina*'nın güvertesine çıktı.

Beryl güvertede onu bekliyordu. Richard onu görür görmez kollarının arasına alıp, dudaklarına bir öpücük kondur-

du. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Onu atlattım."

"Ben de seni kaybetmekten korktum."

"Öyle bir şansın yok." Geri çekildi ve Beryl'e bakarak gülümsedi. Rüzgârda savrulan siyah saçları ve Ege kadar yeşil, kristal gözleriyle ona bir Yunan tanrıçasını hatırlatmıştı. Afrodit gibi. Helen gibi. Bir erkeği sonsuza kadar büyüleyebilecek bir kadın.

Çıpa güverteye tamamen çekildikten sonra Sofia'nın ağabeyleri, *Melina*'nın burnunu açık denizlere çevirdiler.

Başta yolculukları zor geçti. Yaz rüzgârları acımasızdı; deniz altlarından dalga dalga akıp gidiyordu ama gün battıktan sonra, gökyüzü muhteşem bir kızıllığa boyanırken rüzgâr da nihayet insafa geldi. Beryl ile Richard güvertede durup, adaların karanlık siluetlerini seyretmeye koyuldular.

"Bu gece biraz geç kaldık," dedi Sofia.

"Pire'ye mi?" diye sordu Richard.

"Hayır, orası çok kalabalık. Biz sizi daha sakin bir yere, Monemvassia'ya götüreceğiz."

"Sonra?"

"Sonra siz kendi yolunuza, biz kendi yolumuza. Böylesi hepimiz için daha güvenli," dedi Sofia. Ardından, dümenin başında durup gülüşen, birbirlerinin sırtlarına şaplak atan ağabeylerine dönerek, "Şu hallerine baksanıza," dedi. "Onlara oyun geliyor bu. Gerard'ın babasını görmediler tabii."

"Biz senin için de endişeleniyoruz," dedi Beryl.

Sofia ise ona bakarak, "Bense Gerard için endişeleniyorum. Onun da peşine düşmüş olabilirler."

"Hiç sanmam." dedi Richard. "Paris'ten ayrıldığında çok gençti o. Ötecek olsa da kimse kulak asmaz ona."

"Ama size bazı ayrıntıları anlatacak kadarını hatırlıyordu." diye karşı çıktı Sofia.

Richard kafasını sallayarak, "Anlattıkları pek işimize yaramadı ki," dedi.

"Belki de katilin her şeyden haberi vardır. Belki de sırada Gerard vardır." Sofia döndü ve arkalarında bıraktıkları adaya baktı. Onlarla birlikte gelip kaçmayı reddeden Gerard'a baktı. "O inatçılığı yüzünden belki de canından olacak," diye söylendi, sonra da içeri geçti.

"Gerard'ın anlattıkları hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Beryl. "Şu çantalı, kısa boylu adam meselesini diyorum. Sence o çantanın içinde sus payı mı vardı?"

"Kısmen."

"Paranın dışında başka şeyler de olabilir mi yani?"

Richard, Beryl'in yüzüne baktığında, gözlerinde günbatımının pırıltısını gördü. *Benim ne düşündüğümü hemen anlıyor,* diye düşündü. "Başka şeylerin de olduğuna eminim ben," dedi sonra. "Bu gizemli Matmazel Scarlatti'nin aşığı epey zor bir duruma düşmüştü mesela. Tavan arasında bulunan iki ceset, polisin, peşine düşeceğinin garantisiydi. Sonra bir taşla iki kuş vurmanın yolunu buldu. Adamını Rideau'ya gönderip polise onu anlatmasın diye para verdirdi."

"İkinci kuş hangisi peki?"

"Köstebek olma durumu."

"Delphi mi?"

"Adam belki de İstihbarat'ın onu ortaya çıkarmak üzere olduğunun farkındaydı. Bu yüzden NATO belgelerini bir çantaya koyup..."

Beryl, Richard'ın sözünü, "Adamına çantayı tavan arasına bırakmasını söyledi," diyerek tamamladı.

Richard onu başıyla onayladı. "Müfettiş Broussard'ın bize anlatmaya çalıştığı şey de buydu işte. Cinayet mahallinin polis fotoğrafını hatırlıyor musun? Adam, kapının yanında bir yeri gösterip durmuştu. Çanta oraya, ilk fotoğraflar çekildikten sonra koyulduysa, müfettiş bunu anlamış olmalı."

"Ama Fransız İstihbaratı çantaya el koyduğu için bir şey iddia edememişti."

"Kesinlikle."

"İstihbarat, o belgeleri tavan arasına babamın getirdiğini düşünmüştü." Beryl durdu ve gözlerinde kendine güvenen bir parıltıyla Richard'a baktı. "Peki bunu nasıl ispatlayabiliriz? Ne dersin?"

"Öncelikle Matmazel Scarlatti'nin sevgilisinin kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Ama tek tanığımız Rideau'ydu. Gerard o zamanlar küçüktü. Adamın neye benzediğini doğru düzgün hatırlamıyor bile."

"O halde biz de başka bir kaynağa gideriz. Delphi'nin gerçek kimliğini bilen birine. Doğu Almanya'nın usta casusu Heinrich Leitner'e yani."

Beryl ona hayretle bakarak, "Ona nasıl ulaşacağımızı biliyor musun ki?" diye sordu.

"Berlin'deki yüksek güvenlikli bir hapishanedeymiş. Ama bir sorunumuz var. Alman İstihbaratı, mahkûmlarıyla görüşmemize izin vermeyecektir."

"Peki diplomatik bir kıyak yaptırsak?"

Richard'dan şüpheci bir kahkaha geldi. "Eski bir CIA ajanının ricasını dikkate almazlar ki. Hem bakalım Leitner beni görmek isteyecek mi? Ama yine de denemek zorundayız."

Richard, kızın yanına sokulduğunu batan güneşin sıcaklığı gibi hissetti içinde. Bu kadar yakınında olup da sevişememek delirtiyordu onu. Bir daha ne zaman yalnız kalacaklarını, onu bir daha ne zaman soyabileceğini, onunla bir daha ne zaman sevişebileceklerini hesaplamaya başlamıştı şimdiden. *Bir de benim için çok zengin diye düşünmüştüm. Belki de doğru bu. Belki de, kendi kendini yakıp bitirecek, arkasında üzgün birer kalp bırakacak bir ateş bu. Ama şu anda ondan başka hiçbir şeyi düşünemiyor ve istemiyorum.*

"Bir sonraki durağımız da belli oldu böylece," diye fısıldadı Beryl. "Berlin."

"Tehlikesi çok," dedi gözleri birleşirken. "İşler ters giderse..."

Kız yumuşak bir sesle, "Sen varken hiçbir şey olmaz," dedi.

Umarım haklısındır, diye düşündü Richard, onu kollarının arasına çekerken. *Tanrı'dan tek dileğim, haklı çıkman.*

***

Zarlar hücrenin duvarına çarpıp durdu: altı-beş.

"Ah-ha!" diye atıldı Jordan, yumruk yaptığı elini havaya savurarak. "Ne kadar kazandım şimdi? On bin frank oldu mu? *Dix mille*?"

Hücre arkadaşları Leroi ve Fofo kaderlerine razı olmuş bir şekilde başlarını salladı.

Jordan da bunun üzerine elini uzatıp, "Ödemeleri alayım Beyler," dedi. Adamlar iki kâğıt parçasını istemeye istemeye de olsa avucuna sıkıştırdılar. Kâğıtların üzerinde, rakamla on bin yazıyordu. "Bir daha oynayalım mı?" diye sordu Jordan sırıtarak.

Fofo zarları avucunun içinde sallayıp hızla duvara çarptı, sonra da öfkeyle homurdandı. Beş-üç. Leroi ise iki-iki attı.

Sırası gelip de bir kez daha altı-beş atınca, yeni arkadaşları Jordan'ın avucuna iki kâğıt parçası daha koydular. *Vay be, böyle giderse yarına kadar milyoner olurum ben,* diye düşündü Jordan, elindeki senet parçalarına bakarak. Kâğıt üstünde tabii. Tam zarları almış, bir daha atıyordu ki yaklaşan ayak seslerini duydu.

Reggie Vane elinde bir sepet, sepetin içinde tütsülenmiş somon ve krakerle hücrenin kapısında duruyordu. "Helena bunları sana gönderdi," dedi, sepeti kapının altındaki küçük açıklıktan içeri sokarken. "Ha, içinde temiz bir örtü, peçete falan da var. Gazete serip üzerinde yemek olmaz, öyle değil mi?"

"Olmaz tabii," dedi Jordan, bir sepet dolusu hediyesini teslim alırken. "Sen gerçek bir dostsun Reggie."

"Şey, evet..." dedi Reggie gülümseyerek. Ardından boğazını temizleyerek, "Madeline'in çocukları için yapmayacağım şey yoktur," diye ekledi.

"Hugh Amca'dan ses seda yok mu hâlâ?"

"Chetwynd'dekilerin söylediklerine bakılırsa, kendisine hâlâ ulaşılamıyor."

Jordan sepeti öfkeyle bıraktı. "Ne garip işler bunlar! Ben hapisteyim. Beryl ortadan kayboldu ve Hugh Amca da muhtemelen MI6'nın gizli operasyonlarından birinde." Fofo'yla Leroi'nın sepete yumulmalarına aldırmadan, hücrenin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Şu bomba soruşturması nasıl gidiyor? Yeni bir şey var mı?"

"İki bombanın birbiriyle bağlantılı olduğu kesinleşti. Düzenekler aynı elden çıkmış. Anlaşılan, birileri hem Beryl'i hem de St. Pierreleri hedef almış."

"Bence ilkinde hedef doğrudan Marie St. Pierre'di," dedi Jordan. "Diyelim ki hedef Marie'ydi; bunun altında nasıl bir sebep yatıyor olabilir?"

"Kadının bir düşmanı olacağını sanmıyorum ben," diye karşılık verdi Reggie omuz silkerek.

"Aslında bunun cevabını en iyi sen verebilirsin. Karınla ikisi çok yakınlar ne de olsa. Marie'yi kimin öldürmek istediğini Helena biliyor olmalı."

"Öyle olsa bile," dedi Reggie, endişeli bir bakışla, "ortada kanıt yok."

"Senin aklından bir şey geçiyor," dedi Jordan, ona doğru yaklaşarak.

"Bazı dedikodular sadece. Helena'nın sözünü ettiği birkaç şey."

"Philippe'le mi ilgili?"

Reggie başını eğip yere baktı. "Şey, ben... böyle konulardan konuşmanın centilmence olmadığını düşünüyorum. Yani sonuçta yıllar önce olmuş bitmiş bir şey."

"Ne gibi?"

"Bir ilişkiden bahsediyorum. Philippe'le Nina'nın arasında."

Jordan ona parmaklıkların arasından bakarken, *işte bu,* diye düşündü. *Sebebi anlaşıldı.* "Peki sen bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"On beş-yirmi yıl önce duymuştum. Şöyle ki, Helena'nın Nina'dan neden hoşlanmadığını bir türlü anlayamıyordum. Hoşlanmamaktan da öte... nefret gibi bir şeydi bu. Kadınları bilirsin, birbirleriyle dalaşmayı severler. Ben de bunu kıskançlığına vermiştim. Benim Helenam, nasıl desem... etrafta çekici kadınlar varken huzursuz olur. Mesela güzelce bir kadına şöyle bir baksam bile şirretleşmeye başlar."

"Philippe'le Nina'nın arasındaki bu şeyi o nasıl öğrenmiş?"

"Marie söylemiş."

"Başka bilen var mıydı?"

"Fazla kişi olduğunu sanmıyorum. Zavallı Marie, utancını herkesle paylaşacak değil ya. Kocam, Nina gibi biriyle işi pişiriyor diye ortalıkta dolaşmasını bekleyemeyiz, öyle değil mi?"

"Bunca yıldır Philippe'le evli kaldı ama."

"Evet, o açıdan bakınca kadının sadakatine diyecek laf yok. Mesela bir rezalet çıkarıp, adamın kariyerini mahvedebilirdi. Oysaki Philippe maliye bakanı oldu ve söylenenlere bakılırsa, daha da yükselebilir. Marie de onu terk etmeyerek, uzun vadede sağlam bir yatırım yapmış gibi oldu."

"Tabii bunu görebilecek kadar yaşarsa."

"Philippe kendi karısını öldürtecek değil ya. Hem bunu niye şimdi yapsın ki? Bunca yıl sonra yani."

"Belki de kadın ona ültimatom vermiştir. Düşünsene Reggie, adamın başbakanlığına şurada ne kaldı? Bir de Marie'nin, 'Ya metresin ya ben,' dediğini düşün."

"Nina'yı seçmeye karar verdiyse karısından kurtulması gerekirdi," dedi Reggie dalgın dalgın.

"Peki ya Marie'yi seçerse? O zaman da Nina dışarıda kalmıyor mu?"

Parmaklıkların arasından kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Daumier'i ara," dedi Jordan, "bu ilişkiyle ilgili bildiklerini ona da anlat. Ve de Nina'yı takip ettirmesini söyle."

"Aklından ne geçiyor?"

"Bana kalırsa," dedi Jordan, "biz bu meseleye başından beri yanlış taraftan bakıyormuşuz. Bombalama politik bir eylem değilmiş. Bütün o Kozmik Dayanışma zırvaları, saldırının gerçek nedenini gizlemek için düzenlenmiş bir tezgâhmış."

"Şahsi bir meseleymiş yani."

Jordan başını salladı. "Bütün cinayetler şahsi bir mesele değil midir ki?"

Berlin uçağının yarısı boş olmasına rağmen ikinci sırada oturan, üstleri başları perişan haldeki çiftin birinci sınıf bilet almış olmaları uçuş görevlisinin dikkatinden kaçmamıştı. İki yolcunun da gözlerinde koyu renk güneş gözlükleri, üstlerinde kırış buruş kıyafetler, yüzlerinde de bir bitip tükenmişlik ifadesi vardı. Adamın sakalları en az bir haftalıktı. Kadınsa güneşten kararmış, birbirine girmiş saçları toz toprak içinde kalmıştı. Yanlarında eşya namına bir tek kadının hasır çantası vardı ve onun hali de içler acısıydı. Uçuş görevlisi, çiftin biletlerine baktı. Atina-Roma-Berlin. Ardından, zoraki bir gülümsemeyle, kokteyl isteyip istemediklerini sordu.

"Bana Bloody Mary," dedi kadın, Kraliçe İngilizcesiyle.

"Bana da Rob Roy," dedi adam. "Limonsuz olsun."

Görevli içkileri getirmek için gidip döndüğünde adamla kadının el ele tutuşmuş, birbirlerine yorgun gülümsemelerle baktıklarını gördü.

"Sağlığımıza," dedi adam.

"Kesinlikle," dedi kadın.

Ve sonra gülümseyerek kadehlerini tokuşturdular.

Yemek arabası çok geçmeden ıstakozlu börek, kuzu pirzola, esmer pirinç pilavı ve mantar dolmasıyla geldi. Çift, her şeyden ikişer porsiyon yedikten sonra bir de şarap istediler. Sonra da oynamaktan yorulmuş iki köpek yavrusu gibi

birbirlerine sokulup uykuya daldılar.

Uçak Berlin'e inene kadar uyanmadılar, ama gözlerini açar açmaz toparlanıp kendilerine gelmişlerdi. Yolcular inerken uçuş görevlisinin gözü hâlâ Atina'dan binen bu perişan çiftteydi. Bu hallerine bakarak kim olduklarını ya da neyin peşinde olduklarını anlamak mümkün değildi. Birinci sınıf yolcuları genelde dünyayı dilenci kılığında dolaşmazlardı.

Uçaktan en son ikisi indi.

Görevli, çiftin merdivenlerden inişini, yolcularını karşılamaya gelmiş kalabalığa doğru yürüyüşünü seyretti. Fakat ikili, bekleme alanına kadar gitmişti ki, karşılarına iki adam çıktı. Bunun üzerine, adamla kadın aniden durup uçağa geri kaçmak istiyorlarmış gibi döndüler. Ama o anda nereden çıktıkları belli olmayan üç adam daha belirdi. İkili kapana kısılmıştı.

Uçuş görevlisi, kadının yüzünde bir panik ifadesi, adamdaysa yenilgiye uğramışlığın çöküntüsünü gördü. Ama başından beri belliydi bunlarda bir terslik olduğu. Terörist falandılar herhalde ya da uluslararası çapta hırsızlar. Onları tutuklamaya polisin de gelmesinden anlaşılıyordu bu. Çiftin, homurdanan kalabalığın arasından götürülüşlerini izlerken, *birinci sınıf olmadıkları çok açık*, diye düşündü görevli. Bir bakışta anlıyordu insan.

Richard ile Beryl'i ite kaka penceresiz bir odaya götürdüler. "Burada bekleyin!" diye kükredi biri arkalarından.

Sonra kapı çarpılarak kapandı.

"Bizi bekliyorlardı," dedi Beryl. "Nasıl öğrenmiş olabilirler ki?"

Richard kapıya gidip tokmağı zorladı. "Dışarıdan sürgülü," diye söylendi. "Çıkamayız buradan." Sonra öfkeyle, kaçacak başka bir yer var mı diye odanın içinde dolanmaya başladı. "Berlin'e geleceğimizi bir şekilde öğrenmişler işte."

"Biletleri nakit parayla aldık, sistemden yakalamış olamazlar. Ayrıca bizi tutuklayanlar havaalanı güvenliğiydi Richard. Öldürmek isteseler neden tutuklasınlar ki?"

"Birer kurşunla yere serilmeyesiniz diye," dedi tanıdık bir ses. "Nedeni bu işte."

Beryl hayret içinde dönüp kapıyı açan iri cüsseli adama baktı. "Hugh Amca?"

Lord Lovat, yeğeninin kırışık giysilerine ve darmadağın saçlarına burun kıvırarak baktı. "Bu ne hal böyle? Çingene modası falan mı var yoksa?"

"Yunanistan'ın adalarında sürtüp durursan böyle oluyor işte. Bu arada, küçük Yunan kasabalarında kredi kartı kabul etmiyorlar."

"Berlin'e kadar gelmeyi başardınız ya, önemli olan o," dedi Hugh. Ardından Richard'a dönerek, "İyi iş çıkardın Wolf," diye ekledi.

"Birileri yardım etse çok daha iyi olacaktı," diye homurdandı Richard.

"Yardım etmekten memnuniyet duyardık. Ancak nerede olduğunuzu, ortağın Sakaroff'la konuşana kadar bilmiyor-

duk. Berlin'e geleceğinizi söyleyince Atina üzerinden uçtuğunuzu öğrendik."

"Peki Berlin'de *senin* ne işin var Hugh Amca?" diye sordu Beryl. "Yine bir gizli görevin peşindesin sanıyordum."

"Balık tutmaya geldim."

"Oltanın ucundaki, balık değildir herhalde."

"Değil. Aradığım cevapları Heinrich Leitner verir diye geldim." Beryl'in üstüne başına şöyle bir bakıp iç geçirdikten sonra ekledi: "Hadi sizi bir otele yerleştirelim, yıkanıp paklanın. Sonra da Herr Leitner'i makamında ziyaret ederiz."

"Onunla konuşmak için izin mi aldın yoksa?" diye sordu Richard hayretle.

"Kaç gündür burada ne yapıyorum sanıyorsun? Önemli insanları yedirip içirmekten bir hal oldum. Hadi bakalım, araba dışarıda bekliyor."

İkisi, Hugh Amca'nın süit odasında, Yunanistan'ın üç günlük kirini kumunu üstlerinden attıktan sonra odaya getirilen temiz kıyafetleri giyip rahatladılar. Artık yüksek güvenlikli bir cezaevine gitmeye hazırdılar.

Richard limuzindelerken, "Leitner'in bize gerçeği söyleyeceğinden nasıl emin olacağız?" diye sordu.

"Olamayacağız," dedi Hugh. "Onun nelerden haberdar olduğunu bile bilmiyoruz. Paris operasyonlarını Doğu Berlin'den yönettiği için sadece kod adlarını biliyor olmalı, yüzleri değil."

"O halde oradan elimiz boş dönebiliriz."

"Önce de dediğim gibi Wolf, bu bir av. Balık bazen vurur, bazen vurmaz."

"Buna köstebek avı da diyebiliriz tabii."

"Bakalım, göreceğiz."

"Sen gerçeği duymaya hazır mısın peki?" diye sordu Richard. Soru dosdoğru Hugh'a yöneltilmişti ama bakışları Beryl'in üzerindeydi. Delphi hâlâ Bernard ya da Madeline çıkabilir diyordu gözleri.

"Şu an için hiçbir şey bilmemek çok daha tehlikeli," diye karşılık verdi Hugh. "Hem Jordan'ı da düşünmemiz gerekiyor. Ona göz kulak olsunlar diye birkaç adam ayarladım ama işler her an ters gidebilir."

Ters gitti bile, diye düşünüyordu Beryl, arabanın camından dışarıdaki tekdüze Doğu Berlin binalarını seyrederken.

Elektrikli tellerle çevrili devasa betondan bir kale şeklindeki hapishanenin son derece kasvetli bir görüntüsü vardı. Arka arkaya kontrol noktalarından ve metal dedektörlerden geçerlerken, oraya neden yüksek güvenlikli dendiğini daha iyi anladılar. Geleceğinden haberleri olmasına rağmen Hugh Amca'yı eski bir Soğuk Savaş düşmanı gibi ciddi ve tepeden bakan bir şekilde karşıladılar. Komutanın odasına gidene kadar da herhangi bir misafirperverlik göstermediler. Neyse ki orada durum biraz daha farklıydı; çaylar söylendi, purolar ikram edildi.

"Leitner son zamanlara kadar çok uyumluydu," dedi komutan purosunu yakarken. "Başlarda reddetti ama onunla ilgili dosyalarımızdan, zamanında Paris operasyonlarından onun sorumlu olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz."

"Peki Leitner size hiç isim verdi mi?" diye sordu Richard.

Komutan, Richard'a puro dumanlarının arasından bakarak, "Siz de eskiden CIA'deymişsiniz, öyle mi Bay Wolf?" dedi.

"Yıllar önceydi bu. O işleri bırakalı çok oldu."

"Ama insanın, geçmişinin gölgesinde kalmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur."

"Evet, bilirim."

Komutan ayağa kalkıp camdan dışarıya, dikenli tellerle çevrili krallığına baktı. "İşte Berlin de gölgesinden kaçan insanlarla dolu. Para ya da ideoloji uğruna, efendilerine hizmet etmiş insanlarla. Ama efendileri ölünce geçmişlerinden saklanmak zorunda kaldılar."

"Leitner zaten hapiste değil mi? Bizimle konuşarak kaybedeceği bir şey yok."

"Peki ya ona çalışan insanlar? Ortaya çıkmamış olanlar? Onların kaybedecek şeyleri yok mu? Doğu Alman dosyaları artık herkese açık. Ve bazı meraklı insanlar o dosyaları açıp gerçekleri ortaya çıkarmaya can atıyor. Dostlarının, sevdiklerinin bir zamanlar düşmana çalışıp çalışmadıklarını öğrenmek istiyorlar." Komutan dönüp açık mavi gözlerini Richard'a dikti. "İşte Leitner de bu yüzden isim vermek istemiyor. Eski ajanlarını korumak için."

"İyi ama bu günlerde daha işbirlikçi olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Son birkaç haftadır öyle, evet."

"Neden peki?"

"Doktorların söylediğine göre kalbi rahatsız," dedi ko-

mutan. "Ve gitgide daha da kötüleşiyor. İki aya, bilemediniz üç aya kadar..." Durup omuz silkti. "Yani Leitner sonun yaklaştığının farkında. Ve de giderayak içini rahatlatmak için konuşmak istiyor."

"O halde bize de cevap verebilir."

"Şayet havasındaysa," diye karşılık verdi komutan, kapıya doğru giderken. "Hadi o zaman, bakalım Herr Leitner bugün hangi havadaymış."

Onun peşinden çıktılar odadan; her yere kameraların ve asık suratlı gardiyanların yerleştirildiği koridorları geçip binanın orta noktasına geldiler. Burada hiç pencere yoktu; hava bile parmaklıkların arasına sıkışıp kalmış gibiydi. *Buradan çıkmanın yolu yok,* diye düşündü Beryl. *Tek kaçış yolu ölüm.*

Sonunda beş numaralı hücrenin önünde durdular. Her birinde ayrı anahtarlar olan iki gardiyan gelip, kapıdaki iki kilidi açtılar.

İçeride tahta bir sandalyede yaşlı bir adam oturuyordu. Adamın burun deliklerine oksijen tüpleri takılmıştı. Kahverengi tişört ve kemersiz pantolondan oluşan cezaevi üniforması üstünden dökülüyordu. Floresan ışığının altında yüzü sapsarı görünüyordu. Sandalyenin yanında duran oksijen tüpünden ara sıra gelen tıslamaların haricinde içerisi sessizdi.

"*Guten Tag,* Heinrich," dedi komutan.

Leitner bir şey söylemeyip, gözlerinde titrek bir pırıltıyla onu selamladı.

"Bugün sana İngiltere'den Lord Lovat'ı getirdim. Onu tanıyor musun?"

Yaşlı adamın mavi gözlerinde cılız bir ışık daha yanmıştı. Zor duyulan bir sesle, "MI6," dedi.

"Doğru," diye söze girdi Hugh. "Ama artık emekli oldum."

"Ben de," diye cevap verdi adam, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan. Sonra bakışları Beryl ve Richard'a kaydı.

"Benim yeğenim bu," dedi Hugh. "Bu da eski bir arkadaşımız. Richard Wolf."

"CIA'den mi?" dedi Leitner.

Richard başını sallayarak, "Ben de emekli oldum," dedi.

Leitner belli belirsiz gülümsedikten sonra, "Herkes kendince emekliliğinin tadını çıkarıyor işte," dedi. Sonra yine Hugh'a dönerek, "Demek eski bir düşmanı ziyaret edeyim dediniz. Ne kadar düşüncelisiniz."

"Aslında pek de ziyaret sayılmaz," dedi Hugh.

Leitner aniden uzun uzun, sarsıla sarsıla öksürmeye başladı. Bu öksürük nöbeti nihayet bittiğinde adamın beti benzi atmıştı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Paris'teki bağlantınızın kim olduğunu. Kod adı Delphi olanı yani."

Leitner bir şey söylemedi.

"Bu isim size yabancı değildir herhalde Herr Leitner. Delphi size yıllarca değerli belgeler aktarmış olmalı. NATO bağlantınızın o olduğunu biliyoruz. Hatırlamıyor musunuz?"

"Yirmi yıl önceydi o," diye mırıldandı Leitner. "Dünya

çok değişti."

"Bize sadece ismi lazım. Hepsi bu."

"Delphi'yi de bunun gibi bir kafese tıkmak için mi? Güneşten ve havadan mahrum bırakmak için mi?"

"Cinayetleri durdurmak için," dedi Richard.

"Ne cinayeti?" diye sordu Leitner kaşlarını çatarak.

"Halihazırda devam eden cinayetleri. Paris'te Fransız bir ajan öldürüldü. Yunanistan'da bir adam vuruldu. Hepsi de Delphi'yle bağlantılı."

"Bu imkânsız," dedi Leitner.

"Neden?"

"Delphi uyutuldu."

"Öldü mü yani?" diye atıldı Hugh merakla.

"Ama bu çok saçma," dedi Richard. "Delphi öldüyse cinayetler neden devam ediyor?"

"Belki de," dedi Leitner, "Delphi'yle alakası yoktur."

"Belki de siz yalan söylüyorsunuzdur," dedi Richard da.

"O da bir ihtimal tabii," diye karşılık verdi Leitner gülümseyerek. Sonra aniden, aynı zorlukla bir kez daha kendi tükürüğünde boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı. Nihayet konuşabilecek hale geldiğinde bile durup durup derin nefesler almak zorunda kalıyordu. "Delphi bu işi ücret karşılığında yapıyordu," diye girdi söze. "İdealist değildi yani ama biz idealistleri tercih ediyorduk. Onlar daha masrafsız oluyordu."

"Para için yapıyordu, öyle mi?" diye sordu Richard.

"Hem de epey yüklü bir miktar karşılığında."

"Ne zaman bıraktı peki?"

"Bu iş herkes için riskli bir hal aldığında. Delphi bunun üzerine bağlantıyı kesti. Sizin kontra istihbaratçılar tepesine çullanmadan önce bütün izlerini de sildi."

"Annemle babam bu yüzden mi öldürüldü?" diye atıldı Beryl. "Delphi izlerini silecek diye mi?"

Leitner kaşlarını çatarak, "Annen baban kim senin?" diye sordu.

"Bernard ve Madeline Tavistock. Pigalle'daki bir tavan arasında vurularak öldürüldüler."

"Ama o bir cinayet ve intihar vakasıydı. Raporu okuduğumu hatırlıyorum."

"Ya da ikisi birden öldürüldü. Mesela Delphi tarafından."

Leitner kafasını Hugh'a çevirdi. "Ben kimseye öyle bir emir vermedim. Bu söylediğim tamamen gerçektir."

"Yani az önce söylediklerinizin bazıları gerçek olmayabilir mi?" diye araya girdi Richard.

Leitner oksijeninden derin bir nefes alıp hırıltıyla dışarı verdikten sonra, "Gerçekmiş, yalanmış, artık ne fark eder ki?" dedi. Ardından komutana dönerek, "Ben istirahat etmek istiyorum. Götürün bu insanları buradan."

"Herr Leitner," dedi Richard, "size son bir sorum olacak. Delphi gerçekten öldü mü?"

Leitner gözünü ayırmadan ve de kırpmadan, sanki bu kez gerçeği söylemeye hazırlanıyormuş gibi, dosdoğru Richard'ın gözlerinin içine baktı. Fakat verdiği cevap daha da kafa karıştırıcıydı:

"Uyuyor o. Başka türlü açıklayamayacağım."

"Ölmedi yani."

"Siz isterseniz öldü diyebilirsiniz," dedi Leitner gülümseyerek.

On Bir

"Delphi uyuyanlardan biri olmalı," dedi Richard. Şoförün kimin hesabına çalıştığını bilemeyecekleri için, meseleyi limuzinde konuşmaya cesaret edememişlerdi. Ama şimdi epey gürültülü bir restorandaydılar: garsonlar bir o masaya, bir bu masaya giderken Richard nihayet konuyla ilgili teorilerini açıklamaya karar vermişti. "Bence adamın kastettiği buydu."

"Uyuyanlar ne demek?" diye sordu Beryl.

"Bazen insanları yıllarca önceden işe alırlar," diye söze girdi amcası. "Henüz gençken yani. Ama kişi, yıllarca pasif halde bekletilebilir. Bu insanlar normal bir hayat sürer, toplum içinde güvenilir bir konuma gelmeye çalışırlar. Sonra işaret verilerek bu uyuyan, harekete geçirilir."

"O halde uykuda derken bunu söylemek istiyordu," dedi Beryl. "Ölmemiş ama aktif de değil."

"Aynen öyle."

"Ama bu uyuyanın onlara faydası dokunacaksa, hayatta

nüfuzlu bir konumda falan olması gerekiyor," dedi Beryl, düşünceli bir şekilde.

"Ve bu özellikler Stephen Sutherland'e uyuyor," dedi Richard. "Adam Amerikan elçisiydi. Bütün güvenlik bilgilerine erişimi olan biriydi."

"Ama Philippe St. Pierre'e de uyuyor," dedi Hugh. "Maliye Bakanı, Fransa'nın başbakanlığına doğru koşar adım ilerliyor ve de..."

"Ve de herhangi bir şantajla başa çıkamayacak kadar hassas bir konumda," diye ekledi Beryl, Nina'yla Philippe'in durumunu düşünerek. Bu gayrimeşru ilişkilerinin meyvesi olan Anthony'yi de unutmamak gerekirdi tabii.

"Ben Daumier'le temasa geçerim," dedi Hugh. "Şu St. Pierre'i bir göz hapsine alsın bakalım."

"Hazır buna girişmişken," diye araya girdi Richard, "listeye Nina'yı da eklesin."

"Nina mı?"

"Nüfuzlu insanlar arıyoruz ya. Kadın, büyükelçi eşiydi. Şimdi de St. Pierre'in metresi. Yani yatağın iki tarafından da sırlar öğrenmiş olabilir."

"IQ'sunun çift haneli olduğunu düşünürsek," dedi Hugh, "Nina Sutherland'in bir istihbarat biriminde çalışabileceğini ben hayal bile edemiyorum."

"Ama bu işten yakasını en kolay sıyırabilecek biri varsa odur."

Hugh etrafta garson var mı diye baktıktan sonra, "Bir an önce Paris'e gitmemiz gerekiyor," dedi, ardından masaya

kahvelerin parasını koyarken, "Jordan'ın başına bir şey gelmesini istemeyiz," dedi.

"Peki aradığımız kişi Nina ise, eli Jordan'a kadar uzanabilir mi sence?" diye sordu Beryl.

"Bunca yıldır Nina Sutherland'i küçük görmüşüm," dedi Hugh. "Ama bu saatten sonra aynı hatayı bir daha yapacak değilim."

Daumier onları Orly Havaalanı'nda karşıladı. "Philippe'le Nina'nın güvenlik dosyalarını yeniden inceledim," dedi, onun limuziniyle giderlerken. "St. Pierre temiz. Geçmişinde en ufak bir leke yok. Uyuyan o olsa bile bunu kanıtlayamayız."

"Peki ya Nina?"

Daumier derin bir iç geçirdi. "Sevgili Ninamız sorun çıkarabilir. Önceki takiplerinde not edilmiş ama üzerine gidilmemiş bir mesele var. Kadın Londra sahnelerinde ilk boy gösterdiğinde on sekiz yaşındaymış. Küçük, önemsiz bir rolü varmış ama oyunculuk kariyerine adım atmasına yetmiş. O sıralar, oyuncu arkadaşlarından biriyle bir ilişkisi olmuş. Berte Klausner adında bir Almanla. Adam mülteci olduğunu iddia ediyormuş ama üç yıl sonra İngiltere'den kaybolmuş ve kendisinden bir daha da haber alınamamış."

"Ajan mıydı acaba?" diye sordu Richard.

"Olabilir."

"İyi de bu küçük ilişki nasıl olmuş da takipten kaçabil-

miş?" diye sordu Beryl.

"Nina ile Sutherland evlendiklerinde biliniyormuş aslında. Kadın, diplomat eşi olunca oyunculuğu bırakmış, sonrasında herhangi bir resmi hizmeti olmamış. Prensip gereği, eşlerin güvenlik taramalarını, özellikle de Amerikalılarsa, çok fazla kılı kırk yararak yapmazlar. Nina da böylece aradan sıyrılmış olmalı."

"Ama elinizde, Nina'nın ajan olabileceğine dair bir kanıt var sonuçta," dedi Beryl. "Kadın, kocası üzerinden NATO sırlarına erişmiş olabilir. Ama onun ne Delphi olduğunu ne de katil olduğunu ispatlayabiliyorsunuz."

"Doğru," dedi Daumier.

"Onu itiraf ettirebileceğinizi de sanmıyorum," dedi Richard. "Nina eski bir oyuncu ne de olsa. Bu yeteneğiyle her işten sıyrılabilir."

"Ben de bu yüzden bir plan yapmayı teklif ediyorum," dedi Daumier. "Bir tuzak kuralım. Onu harekete geçmeye zorlayalım."

"Yemimiz ne olacak?" diye sordu Richard.

"Jordan."

"Kesinlikle olmaz!" dedi Beryl.

"Ama kendisi bunu kabul etti bile. Bugün öğleden sonra hapisten çıkarılacak. Sonra onu bir otele yerleştirecek, sürekli göz önünde olmasını sağlayacağız."

"Jordan işte bunda hiç zorlanmayacaktır," dedi Hugh gülerek.

"Benim adamlarım bütün stratejik noktalarda hazır bu-

lunacaklar. Bir saldırı olduğunda -tabii olursa şayet - gereke-ni yapacağız."

"Ama bir şeyler ters gidebilir," dedi Beryl. "Başına bir şey gelebilir."

"Aynı şey, başına hapiste de gelebilir," dedi Daumier. "Ama bu şekilde, en azından sorularımızın cevabını bulabiliriz."

"Bu kadar basit olmayabilir."

"Daha iyi bir önerin var mı?"

Beryl önce Richard'a, sonra amcasına baktı. İkisi de sessiz kalmıştı. *Bunu kabullendiklerine inanamıyorum,* diye düşündü.

Nihayet Daumier'e dönerek, "Peki *benim* ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sen olursan işler daha karmaşık bir hal alır Beryl," dedi Hugh. "Bu yüzden bir süre daha ortalıkta görünmemende fayda var."

"Vaneler'in evi güvenlik açısından son derece müsait," dedi Daumier. "Reggie'yle Helena da seni ağırlamayı kabul ettiler zaten."

"Ben kabul ettim mi bakalım?" dedi Beryl.

"Beryl," diye araya girdi Richard. Sesi sakin ve kararlıydı. "Jordan her noktadan koruma altında olacak. Adamlar her türlü saldırıya hazırlar. Bu kez ters giden bir şey olmayacak."

"Bunu garanti edebilir misin? Ya siz?"

Üç adamdan da ses çıkmadı.

"Kimse hiçbir şeyi garanti edemez Beryl," dedi Daumier sakince. "Bu fırsatı değerlendirmek zorundayız. Delphi'yi yakalamanın yolunu bir daha asla bulamayabiliriz."

Beryl bir hışımla pencerenin yanına gidip dışarı baktı, önlerindeki seçenekleri düşündü. Nihayet, başka şansları olmadığını anladığında da, "Tek bir şartla kabul ederim," dedi sakince.

"Neymiş şartın?"

Richard'a baktı. "Onun yanında senin de olmanı istiyorum. Sana güveniyorum Richard. Jordan'a göz kulak olursan başına bir şey gelmeyeceğini biliyorum."

Richard başını sallayarak, "Hep yanında olacağım," dedi.

"Bu plandan başka kimin haberi var?" diye sordu Hugh.

"Bizimkilerden birkaç kişinin sadece," dedi Daumier. "Bu bilgi sızdırılırsa Philippe St. Pierre'e kadar gidebilir."

"Peki Reggie'yle Helena ne biliyorlar?" diye sordu Beryl.

"Yalnızca güvenilir bir yere ihtiyacın olduğunu. Bunu eski dostlarına iyilik olsun diye yapıyorlar."

Beryl, Vanelerin evinde gerçekten de eski bir dost gibi karşılandı. Kapılar limuzinin arkasından kapanır kapanmaz, malikânenin yüksek duvarları arasında, bir evin sıcak huzuru içinde buldu kendini. Her şey o kadar tanıdık ve alışıldıktı ki. İngiliz tarzı duvar kâğıtları, masaların üstünü süsleyen çay tepsileri, odaları mis gibi kokutan çiçek vazoları. Ona burada kimse zarar veremezdi.

Richard'a güle güle demeye pek vakti olmamıştı. Daumier'le Hugh dışarıda, arabanın içinde beklerlerken Richard onu kollarına almış, son bir öpücüğü paylaşmışlardı.

Richard kulağına, "Burada tam manasıyla güvende olacaksın," diye fısıldamıştı. "Evden ne olursa olsun ayrılmamalısın."

"Benim endişelendiğim *sensin.* Sen ve Jordan."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Richard. Ardından, Beryl'in çenesini hafifçe kaldırıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Söz veriyorum." Yüzüne dokunup kendine güvenir bir şekilde gülümseyişi Beryl'in içini rahatlatmıştı.

Sonra yürüyüp gitti.

Beryl ise kapıda durup arabanın malikâneden ayrılışını, demir kapıların kapanışını seyretti. *Seninleyim,* diye düşündü. *Ne olursa olsun yanındayım Richard.*

"Hadi gel Beryl," dedi Reggie, kolunu onun omzuna şefkatle atarak. "Benim içgüdülerim sağlamdır. Şimdi de her şeyin düzeleceğine inanıyorum."

Beryl, Reggie'nin gülümseyen yüzüne bakarken, *Tanrı' ya şükür dostlarımız var,* dedi kendi kendine. Sonra Reggie' yle birlikte eve girdi.

Jordan hapishanedeki hücresinde yere çömelmiş, elindeki zarları şakırdatıyordu. Hırpani kılıklı, ekşi ekşi kokan hücre arkadaşları –ki belki de o koku kendisinden geliyordu–

arkasında durmuş, ayaklarını yere vuruyor, bağırıp çağırıyorlardı. Jordan zarları attı; zarlar yerde yuvarlanıp duvara çarptı. Beş-beş.

"*Zut alors!*" diye homurdandı adamlar.

Jordan ise yumruğunu havaya savurarak, "*O la la! O la la*" diye bağırdı. Parmaklıkların arkasında ziyaretçileri olduğunu da ancak o zaman fark etti. Hemen ayağa fırlayarak, "Hugh Amca!" diye atıldı. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki!"

Hugh kapıda durmuş, şaşkın bir halde içeri bakıyordu. Yatağın üstünde kırmızı kareli bir masa örtüsü, örtünün üstünde birer tabak biftek ve tütsülenmiş somon, bir de koca bir kâse dolusu üzüm duruyordu, hemen dibindeki plastik bir kovanın içinde bir şişe şarap, yatağın yanındaki bir sandalyenin üzerinde de deri ciltli bir yığın kitap ve içi gül dolu bir vazo vardı. "Yanlış yere mi geldik acaba?" dedi Hugh muzip bir şekilde.

"Ha, burayı mı diyorsun? Ortalığa biraz çekidüzen verdim işte," dedi Jordan. "Yemekler berbat olduğu için ben de dışarıdan söyledim. Okunacak şeyler de aynı şekilde. Ama yine de," dedi iç geçirerek, "bir hapishane hücresi sonuçta." Durup parmaklıklara dokundu. "Senin de gördüğün gibi." Sonra Daumier'e dönerek, "Ee, hazır mıyız bakalım?" diye sordu.

"Sen hâlâ istekliysen elbette."

"Başka şansım var mı ki? Bütün alternatifleri düşündük nasıl olsa."

Gardiyan kapının kilidini açtıktan sonra Jordan sokak kıyafetleriyle birlikte dışarı çıktı ama sonra, hücre arkadaşlarına doğru düzgün veda etmeden gidemeyeceğini anlayıp gerisingeri içeri girdi. Fofo ile Leroi, ona yas tutar gibi bakıyordu. "Korkarım, buraya kadarmış dostlarım," dedi Jordan. "Nasıl söyleyeyim..." bir an durdu ve doğru sıfatı bulmak için düşündü, "... bu benim için tamamen benzersiz, korkulu bir deneyim oldu." Sonra eli özel dikim, keten ceketine gitti; ceketi çıkardı ve şaşkın bakışları altında Fofo'ya uzattı. "Sanırım bu sana olur," dedi. "Güle güle giy." Ardından, onlara son bir kez el sallayıp ziyaretçileriyle birlikte binanın dışına çıktı ve Daumier'in limuzinine bindi.

Onu dosdoğru Ritz'e götürdüler; aynı katta ama bu kez farklı bir odaya. *Bir suikast için gayet şık bir yermiş,* diye düşündü Jordan, duştan çıkıp üstüne temiz kıyafetler giydikten sonra.

"Camlar kurşun geçirmez," dedi Daumier. "Girişte mikrofonlar var. Koridorda sürekli iki adamımız olacak. Ayrıca şunu da al yanına." Çantasını açtı ve içinden bir otomatik tabanca çıkararak Jordan'a uzattı.

Jordan ise silaha kaşlarını kaldırarak baktı ve, "Kötü durum senaryosu mu bu? Gerçekten kendimi korumak zorunda kalabilir miyim?" diye sordu.

"Sadece bir önlem. Nasıl kullanılacağını biliyorsun değil mi?"

"Üstesinden gelirim herhalde," dedi Jordan, şarjörü yuvasına ustaca takarken. Sonra Richard'a dönerek, "Şimdi ne

yapıyoruz bakalım?" diye sordu.

"Git, otelin restoranında bir yemek ye," dedi Richard. "Ama acele etme. Bırak görebilecek kadar insan görsün seni. Bol bahşiş bırak, göze çarpacak şeyler yap yani. Sonra da odana dön."

"Sonra?"

"Kapımızı kimin çalacağını bekleyip göreceğiz."

"Ya kimse gelmezse?"

"Gelecekler," dedi Daumier sıkkın bir şekilde. "Garanti verebilirim."

Haber, Amiel Foch'a en fazla yarım saat içinde ulaşmıştı. Telefon bir hafta önce Tavistockların süitine girmesine de yardım eden kat görevlisinden gelmişti.

"İngiliz geri döndü," dedi kız.

"Jordan Tavistock mu? Ama o hapisteydi."

"Onu az önce otelde gördüm. 315 numarada kalıyor. Yalnız galiba."

Foch hayretler içinde buruşturdu yüzünü. Tavistock ismi olmasa bütün bunları yapamazlardı. Ama neyse ki artık özgürdü ve her türlü hedefe açıktı. "Odasına girmem gerekiyor," dedi Foch. "Bu gece."

"Yapamam."

"Daha önce de yaptım. Hem bu sefer iki katı para veririm."

"Yine de yetmez. Bu yüzden işimi kaybedebilirim."

"O zaman ben de daha fazla veririm. Bana odanın anahtarını ayarlaman yeterli."

Bir anlık sessizliğin ardından kız karşı taraftan, "Önce zarfı bırak. Anahtar ondan sonra," dedi.

Foch kapatmadan önce, "Anlaştık," dedi.

Ardından hemen Anthony Sutherland'i aradı. "Jordan Tavistock hapisten çıkmış," dedi ona. "Ritz'de bir oda tutmuş yine. Hâlâ devam etmemi istiyor musunuz?"

"Ama bu sefer işini doğru düzgün yapmanı istiyorum. Gerekirse operasyonu ben de yönetebilirim. Ne zaman harekete geçiyoruz?"

"Fakat ben bunun iyi bir fikir..."

"Ne zaman harekete geçiyoruz dedim."

Foch dilinin ucuna kadar gelen lafı yutkunarak geri gönderdi. Sutherland'i bu işe karıştırmak büyük bir hataydı. Anthony gücün elinde olmasından hoşlanan, bunun için adam bile öldürten, şımarık bir çocuktu sadece. Foch onun ileride böyle olacağım, tanıştıkları ilk günden anlamıştı aslında. Heyecanın ve yoğun duyguların bağımlısı olacağını anlaması için ona şöyle bir bakması yetmişti.

O genç adam şimdi de yepyeni bir deneyim yaşamak istiyordu. Cinayet gibi. Büyük bir hataydı bu; kesinlikle büyük bir hata...

"Paranı kimden aldığını unutma sakın Bay Foch," dedi Sutherland. "Hem de ne para. Kararları ben veririm, sen değil."

Aptalca, ölümcül kararlar olsa da mı? diye geçirdi Foch

içinden. Ama sonra, "Bu gece harekete geçiyoruz. Adam uyuduktan sonra," dedi.

"Bu gece," diye tekrar etti Sutherland. "Orada olacağım."

Jordan saat on bir buçukta, otel odasının ışıklarını söndürdükten sonra, yorganın altına üç tane yastık koyup iyice kabartarak, sanki orada biri yatıyormuş görüntüsü verdi. Ardından Richard'la birlikte kapının dibindeki pozisyonunu aldı. İkisi karanlıkta oturup bir şeyler olmasını beklediler ama akşam sorunsuz ve olaysız geçmişti. Daumier onu resmen kendi otel odasında bir mahkûma çevirmişti. Jordan mecburen iki saat televizyon seyretmiş, *Paris Match*'in sayfalarını karıştırmış, tam beş tane bulmaca çözmüştü. *Bu suikastçıyı üzerime çekmek için daha ne yapayım?* diye düşündü. Davetiye falan mı göndereyim?

Sıkıntıdan oflayarak sırtını duvara yasladı. "Böyle şeyleri siz de yapar mıydınız eskiden?" diye fısıldadı Richard'a.

"Sürekli bir beklemeler. Sürekli can sıkıntısı," dedi Richard da. "Ara sıra ölümüne korktuğumuz oluyordu, o kadar."

"O işleri bırakmaya nasıl karar verdin? Can sıkıntısı mı yoksa korku mu gözünü yıldırdı."

Richard bir an durduktan sonra, "Köksüzlük," diye karşılık verdi.

"Ah. Bir erkeğin bir yuvaya, ocağa ihtiyacı var tabii," dedi Jordan gülümseyerek. "Ee, söylesene, benim sevgili

kardeşim bunlardan hangisi oluyor?"

"Beryl... benzersiz biri."

"Soruma cevap vermedin."

"Cevap: Bilmiyorum," dedi Richard, kasılan omuzlarını gevşetmek için çevirirken. "Bazen birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum. Ne olacak ki canım diyorum. Gerekirse giyerim üzerime smokinimi, alırım elime içkimi cemiyet hayatının keyfini sürerim diyorum. Ama işin aslı, ben ne kendimi ne de başkalarını kandırabilirim. Özellikle de Beryl'i."

"Onun ihtiyacı olan şey bu mu sanıyorsun? Siyah kravatlı bir züppe mi?"

"Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Ya da ne istediğini. Muhtemelen âşık olduğunu sanıyor, onu biliyorum. Ama her şey böyle birbirine girmişken, ne hissettiğini nasıl bilebilir ki insan?"

"Sen de ortamın sakinleşmesini bekle. Kararını da o zaman verirsin."

"Sonuçlarına da katlan diyorsun."

"Siz ikiniz sevgili değil misiniz artık?"

Richard ona şaşkınlık içinde baktı. "Sen kız kardeşinin aşk hayatına hep böyle karışır mısın?"

"Ben onun en yakın erkek akrabasıyım ne de olsa. Haliyle onun şerefini korumak da bana düşer," dedi Jordan, hafifçe gülerek. "Mesela, bir gün seni vurmak zorunda kalabilirim Wolf. Tabii bu geceyi atlatırsak."

İkisi de güldüler. Sonra da beklemeye geri döndüler.

Gece saat birde, koridordaki bir kapının hafifçe kapandığını duydular. Merdivenlerden çıkan biri mi olmuştu acaba? Aniden fırlayan adrenalinle birlikte Jordan kendine gelmişti. "Duydun mu?" diye fısıldadı.

Richard ise sesi duyar duymaz yere çömelmişti. Jordan karanlığa rağmen adamın harekete geçmeye hazırlandığını görebiliyordu. Şu Daumier'in adamları neredeydi ki sahi? Odada bir başlarına mı kalmışlardı?

Kilide yavaşça bir anahtar girdi. Jordan'ın kalbi gümbür gümbür atmaya, avuçlarının içi terlemeye başlamıştı. Öyle ki, elindeki tabanca bile kayıp düşecek gibi olmuştu.

Derken kapı açıldı ve odanın içine iki karanlık gölge girdi. İçeri ilk giren, hemen yatağa gitti fakat silahını kullanmaya kalmadan Richard üzerine atladı. Ardından, o darbeyle birlikte ikisi de yere yuvarlandı.

Jordan ise silahını ikinci saldırganın kaburgalarına dayayarak, "Kıpırdama!" diye gürledi.

Ama adam, Jordan'ın şaşkın bakışları altında fırlayıp odadan kaçtı.

Jordan da peşinden koridora çıkmıştı ki, Fransız ajanların tam zamanında davranıp kaçağı yere serdiklerini gördü. Sonra yerde debelenip duran adamı biri yakasından, biri ensesinden tutarak ayağa kaldırdılar. Jordan adamı görür görmez ağzı açık kaldı. "*Anthony?*"

"Burnum kanıyor!" diye çıkıştı Anthony Sutherland. "Burnumu kırdılar! Burnumu kırdılar!"

"Biraz daha mızmızlan ki diğer kemiklerini de kırsın-

lar," diye homurdandı Richard.

Jordan arkasına dönüp baktığında Richard'ın, silahlı adamı odadan çıkarmaya çalıştığını gördü. Adam çabalayıp dururken Jordan bir ara yüzünü gördü. "Şuna iyice bir bak bakalım. Tanıdın mı?"

"Aa, bu benim sahte avukat," dedi Jordan. "Bay Jarre bu."

Richard onu başıyla onaylayıp kel kafalı Fransızı yere yatırdı. "Bir de gerçek ismini öğrenelim bakalım."

Reggie, Beryl'e bakıp, "İnanılır gibi değil," dedi. "Annenle birbirinize o kadar benziyorsunuz ki."

Kâhya kahve fincanlarını toplamış, Helena üst kattaki misafir odasını hazırlatmaya çıkmıştı. Beryl ve Reggie ise baş başa oturmuş, ahşap döşemeli çalışma odasında kanyak keyfi yapıyorlardı.

Beryl kanyak kadehini elinde evirip çeviriyor, şömineden gelen ışığın altın renkli sıvıdaki yansımasını seyrediyordu. "Onunla ilgili bütün hatıralarım çocukça şeyler," dedi nihayet. "Daha çok bir çocuk için önemli olan şeyler yani. Gülümsemesi gibi. Ellerinin yumuşaklığı gibi."

"Evet, evet. Aynen Madeline'i tarif ediyorsun."

"Herkes çok büyüleyici bir kadın olduğunu söyleyip duruyor."

"Öyleydi," dedi Reggie. "Benim, ömrüm boyunca tanıdığım en güzel ve olağanüstü kadındı o."

Beryl kafasını kaldırıp baktığında, Reggie'nin gözlerinin hayalet görüyormuş gibi, şöminenin alevlerine takılmış olduğunu fark etti. Yaşlı adama sevgiyle bakıp gülümsedi. "Annem bir keresinde senin, onun en eski ve en yakın dostu olduğunu söylemişti."

"Sahi mi?" dedi Reggie gülümseyerek. "Ama evet, sanırım öyleydim. Çocukken onunla birlikte oynadığımızı anlatmış mıydım? Cornwall'dayken..." Adam gözlerini kırpıştırırken Beryl kirpiklerinde bir damla yaş görür gibi oldu. "Ben ilktim biliyor musun?" diye mırıldandı sonra. "Bernard'dan önce yani. Şeyden önce..." İç geçirerek koltuğuna gömüldü. "Neyse, uzun zaman önceydi bunlar."

"Ama onu hâlâ düşünüyor gibisin."

"Düşünmemek o kadar zor ki." Kadehi kafasına dikip içkisini bitirdi, sonra titreyen elleriyle bir kadeh daha doldurdu. "Sana ne zaman baksam, 'Madeline canlanmış,' diye düşünmeden edemiyorum. Bir de onu ne kadar çok özlediğimi hatırlıyorum..." Adam aniden dikleşip kapıya doğru baktı. Helena orada durmuş, kafasını sallıyordu.

"Bu gece yine fazla içtin Reggie."

"Bu daha üçüncü."

"Kaç tane daha içeceksin?"

"Sana kalsa hiç içemeyeceğiz."

Helena nihayet odaya gelip kocasının koluna girdi. "Hadi gel tatlım. Beryl'i de uyutmuyorsun, bak. Yatma zamanı geldi."

"Saat daha bir."

"Beryl yorulmuş ama. Düşüncesizlik etme."

Reggie misafirine bakarak, "Ah, ah evet, haklısın galiba," dedi. Sonra ayağa kalktı ve hafifçe yalpalayarak Beryl'e gitti. Kız yüzünü ona çevirdi, Reggie de onun yanağına bir öpücük kondurdu. Beryl bu sıcak, ıslak ve kanyak kokan öpücükten yüzünü kaçırmamak için zor tuttu kendini. Adam toparlanarak ona bir kez daha baktığında, bu kez gözlerinde bir buğu perdesi vardı. "İyi geceler tatlım," diye mırıldandı Reggie. "Bizimleyken güvendesin."

Beryl ihtiyar adamın kütüphaneden sallana sallana çıkışını, arkasından biraz da acıyarak seyretti.

"Artık içkiyi eskisi kadar kaldıramıyor," dedi Helena iç geçirerek. "Yıllar geçip gidiyor, ama o hâlâ bazı şeylerin değiştiğini kabullenmek istemiyor. Buna, içkiye karşı dayanıklılığı da dahil." Durup Beryl'e mahcup mahcup gülümsedi. "Umarım çok sıkmamıştır seni."

"Hiç sıkılmadım. Annem hakkında konuştuk. Reggie'ye onu hatırlatıyormuşum."

Helena başını sallayarak, "Evet, ona gerçekten benziyorsun," dedi. "Ben onu Reggie kadar iyi tanımıyordum tabii." Koltuğun kol kısmına oturdu. "Onunla ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Düğünümüzde tanışmıştık. Törene Bernard'la birlikte gelmişti. O sıralar onlar da henüz yeni evlenmişlerdi. Birbirlerine bakışlarından anlaşılıyordu bu. Çok sevimli bir çifttiler..." Helena durdu ve Reggie'nin kanyak kadehini alıp sehpayı düzeltti. "Onunla on beş yıl sonra Paris'te karşılaştık. Biraz olsun yaşlanmamıştı. Değişime bu kadar

direnebilmiş olması çok gariptı. Bizler zamanla kavga ederken, o bana mısın demiyordu."

Uzun bir sessizliğin ardından Beryl çekingen bir sesle, "Onun bir sevgilisi var mıydı?" diye sordu.

Sonrasındaki sessizlik o kadar uzun sürdü ki, Beryl bir an sorusunun anlaşılmadığını düşündü fakat sonra Helena, "Bazı şeyler seni şaşırtmamalı bence," dedi. "Madeline'de sihirli bir güç vardı. Bizim gibilerde olmayan bir şey. Bu biraz da şans meselesi galiba. İnsan böyle bir şeyi çalışıp gayret ederek elde edemiyor. Belki de genlerden kaynaklanıyor. Atalarından, bir nevi servet gibi miras kalıyor."

"Anneme atalarından bir şey kalmamıştı ama."

"İhtiyacı yoktu ki. O büyüsü yetiyordu ona." Helena aniden kalkıp kapıya yöneldi, çıkmadan önce Beryl'e döndü ve gülümseyerek, "Sabah görüşürüz. İyi geceler," dedi.

"İyi geceler Helena."

Beryl uzunca bir süre kapıya bakıp Helena'nın merdivenleri çıkışını dinledi. Ardından şöminenin başına gidip sönmekte olan korlara baktı. Annesi gelmişti aklına. O da gelmiş miydi buraya, bu çalışma odasına, bu eve? Kesin gelmişti herhalde. Reggie onun en eski dostuydu. İki çift, İngiltere'deyken birbirlerine sık sık ziyarete gitmiş olmalıydı.

Helena, Reggie'yi, Paris'teki işe girmeye ikna edene kadar tabii.

Kafasında aniden bir soru belirdi. *Neden?* Vanelerin İngiltere'den apar topar ayrılmalarının gizli bir nedeni olabilir miydi? Helena, Buckinghamshire'da doğup büyümüştü; ata-

larının malikânesi Chetwynd'e iki mil mesafedeydi. Evini kapatıp alıştığı her şeyi geride bırakmak, dilini bile bilmediği bir ülkeye yerleşmek ona ne kadar zor gelmişti kim bilir. İnsan böyle bir kararı kolay kolay veremezdi herhalde.

Tabii bir şeylerden kaçmıyorsa.

Beryl kafasını kaldırıp şöminenin üstünde duran tuhaf bir heykelciğe baktı. Elinde silah tutan, ufak tefek, şişman bir adam figürüydü bu. Üzerindeyse, *Reggie Vane'e. Kazayla kendini vurmaması temennisiyle. Tremont Atıcılık Kulübü.* yazıyordu. Heykelciğin yanında, bir futbol madalyası, eskiden kalma bir takım fotoğrafı ya da taşlaşmış bir kurbağa gibi, Reggie'nin geçmişine ait türlü eşyalar dizilmişti. Sadece bunlara bakmak bile buranın, Reggie'nin kendine ait mabedi olduğunu anlamaya yeterdi. Dışarıdaki dünyadan kaçıp geldiği, kendi sırlarıyla dolu bir mabet...

Fotoğraflara bakarken, hiçbirinde Helena'nın olmadığını fark etti. Sadece orada değil, ne masanın üstünde ne de kitaplıkta kadının resmi vardı. Beryl'e bu oldukça tuhaf gelmişti. Hatırladığı kadarıyla babasının çalışma odası Madeline'in fotoğraflarıyla doluydu. Reggie'nin kiraz ağacından yapılma masasına gitti ve fazla ses çıkarmadan çekmeceleri karıştırmaya başladı. İlk çekmecede bir sürü kalem, ataç gibi şeyler vardı. İkincisindense bir deste yazı kâğıdı ve bir fihrist çıktı. Nihayet çekmeceleri kapatıp odanın içinde dolaşmaya başladı. *Böyle bir yerde en özel hazinelerini saklıyor olmalı,* diye düşünüyordu. *Karısından bile gizleme ihtiyacı duyduğu hatıralarını...*

Bir an, dikkatini oturma yeri deriden bir tabure çekti. Tabure, koltuklarla takımmış gibi görünüyordu ama nedense koltukların dibinde değil, uzakta bir yerde duruyordu. Sanki oraya başka bir amaç için koyulmuş gibi.

Beryl duvara dayanmış maundan bir vitrinin önüne gidip durdu. Cam bölmelerin içindeki raflar antika kitaplarla doluydu. Vitrinin boyu iki metreden fazlaydı ve tepesinde birbiriyle eş iki porselen kâse duruyordu.

Beryl tabureyi vitrinin önüne çekip üzerine çıktı, sonra da uzanıp ilk kâseyi aldı. Üstü toz kaplamış kâsenin içi boştu. İkincisi de aynı durumdaydı. Fakat ikinci kâseyi yerine koyarken arkada bir şeye değdiğini hissetti. Kolunu olabildiğince uzattı; parmakları deri kaplı, düz bir şeye dokundu. Bunun üzerine biraz daha uzanıp o şeyi ucundan yakaladı ve vitrinin üzerinden çekti.

Bir fotoğraf albümüydü bu.

Albümü alıp şöminenin yanına gitti, sönmeye yüz tutmuş ateşin yanına oturdu ve albümün kapağını kaldırdı. İlk resimde kahkahayla gülen, siyah saçlı bir kız vardı. Aşağı yukarı on iki yaşındaki kız bir salıncağa oturmuş, eteği baldırına doğru hafifçe çekilmiş, çıplak bacakları havada sallanıyordu. Bir sonraki sayfada başka bir fotoğraf vardı. Aynı kız şimdi biraz daha büyümüştü; üstünde bahar bayramı için giyindiği bir elbise, dağınık saçlarındaysa çiçekler vardı. Sonraki sayfalarda da hep o siyah saçlı kızın fotoğrafları diziliydi: uzun çizmeleri giymiş, nehirde balık tutarken; bir arabanın içinden el sallarken; bir ağacın dalında baş aşağı

sallanırken. Son olarak da bir düğün fotoğrafı. Ama bu fotoğraf, damadın olduğu yerden koparılmıştı, sadece gelin görünüyordu.

Beryl, çocukluğundan tanıdığı bu yüze uzun uzadıya baktı. Gülümseyen dudaklarının üzerinde, yukarı doğru taranmış siyah buklelerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bir erkeğin, bir kadına karşı çaresiz aşkı gelmişti aklına. Sevdiği kadını bir başka erkeğe kaptırmak. Kadının hatıralarından kaçmak için yabancı bir şehre gitmek ve kadınla o şehirde yeniden karşılaşmak. Aradan on beş yıl geçse de duygularının bıraktığı yerde olduğunu fark etmek ve de o hayatta olduğu sürece acını dindirmek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek.

Beryl albümü kapatıp telefona gitti. Richard'a nasıl ulaşacağını bilmediği için Daumier'in numarasını çevirdi ama bir telesekreter mesajıyla karşılaştı.

Bip sesini duyduktan sonraysa şöyle dedi: "Claude, ben Beryl. Seninle hemen konuşmam gerekiyor. Sanırım yeni bir delil buldum. Lütfen gelip beni al! Bir an önce harekete..." Durdu, yarım kaldı cümlesi. Telefondaki o ses de neyin nesiydi?

Başka sesler var mı diye kulak kabarttı ama gümbür gümbür atan kalbinin dışında hiçbir şey duyamadı. Telefonu hemen kapattı. *Paralel hat,* diye düşündü. Birisi paralel hattan dinlemiş olmalıydı.

Hemen ayağa kalktı. *Burada, bu çatının altında daha fazla kalamam. Artık kendimi güvende hissetmiyorum.*

Albümü koltuk altına sımsıkı yerleştirdikten sonra Reggie'nin çalışma odasından çıkıp hızla hole gitti. Güvenlik sistemini etkisiz hale getirip ön kapıdan dışarı fırladı.

Dışarıda hava serindi, gökyüzü tertemizdi. Yıldızlar, şehrin ışığına inat, yanıp sönüyordu. Taştan avlunun sonundaki demir kapılara baktı; kapalıydılar ve şüphesiz kilitliydiler de. Reggie, Paris'teki bir bankanın üst düzey bir yöneticisi olarak teröristler için önemli bir hedefti; evinde kendini güvende hissetmek için her türlü önlemi almış olmalıydı.

Buradan çıkmam gerekiyor, diye düşündü Beryl. *Kimseye belli etmeden çekip gitmeliyim.*

Peki ya sonra? Otostop yaparak en yakın karakola mı gidecekti? Ya da Daumier'in evine? *Burası olmasın da neresi olursa olsun.*

Avlunun etrafında dolaşıp yüksek duvarların arasında bir geçit, bir çıkış var mı diye bakındı. Evet, ileride bir kapı daha vardı ama o da kilitliydi. Bu şekilde olmayacaktı. Duvara tırmanması gerekiyordu. Etrafına şöyle bir göz gezdirdikten sonra, dallarından biri duvarın üstüne kadar sarkan bir elma ağacını gözüne kestirdi. Elindeki fotoğraf albümünü bırakmadan, zor da olsa en alttaki dala çıktı. Üstteki dallara çıkmak daha kolaydı ama her hareketinde ağaç sallanıyor, elmalar gürültüyle yere düşüyordu. Nihayet duvarın tepesine ulaştığında albümü öteki tarafa attı, kendi de aşağı atladı. Sonra da albümü yerden kapıp hızla anayola yöneldi.

Ve aniden parlayan bir fener ışığıyla olduğu yerde kalakaldı.

"Hırsız falan değilmiş," dedi bir ses. "Beryl, ne yapıyorsun sen orada?"

Işıktan gözleri kamaşan Beryl hemen önünde duran Helena'yı zor seçebilmişti. "Ben... şey... ben biraz yürüyüşe çıkmak istedim de. Kapıyı kilitli görünce..."

"Benden istesen açardım sana."

"Sizi uyandırmaktan çekindim." Bakışlarını fenere çevirerek, "Şunu kapatabilir misin lütfen?" diye ekledi. "Gözlerimi acıtıyor."

Işık yavaşça inip Beryl'in kolunun altındaki fotoğraf albümünde durdu. Helena görüp de fark etmez diye ummuştu ama artık çok geçti.

"Nereden çıktı o?" diye sordu Helena nazikçe. "Onu nerede buldun?"

"Çalışma odasında," dedi Beryl. Yalan söylemenin gereği yoktu; her şey apaçık ortadaydı.

"Bunca yıl," diye mırıldandı Helena. "Bunca yıldır saklıyormuş demek. Bir de bana yemin üstüne yemin etti ki..."

"Ne için Helena? Sana ne için yemin etti?"

Bir anlık sessizliğin ardından, "Onu artık sevmediğine dair yemin etmişti," şeklinde, bir fısıltı halinde geldi cevap. Ardından, kendisiyle dalga geçen bir insanın kahkahası. "Bir hayalete yenildim ben. O hayattayken zaten yeterince çaresizdim, öldükten sonra da değişen bir şey olmadı. Gördüğün gibi, ölüler yaşlanmıyor. Hep genç ve güzel kalıyorlar. Ve de kusursuz."

Beryl elini şefkatle uzatıp öne doğru bir adım attı.

"Onlar sevgili değillermiş ki Helena. Öyle olmadıklarını biliyorum."

"Ben hiçbir zaman yetmedim ona."

"Ama sonuçta seninle evlenmiş. Sevgi olmasaydı..."

Helena, Beryl'in teselli için uzanan elini öfkeyle reddedip geri çekildi. "Sevgi falan değildi o! Kindi, kin! Benim canımı acıtamazsın diyen aptalca bir erkek hareketiydi. Biz onlardan sadece bir ay sonra evlendik. Ben onun teselli ödülüydüm. Ona her türlü nüfuzu ve parayı ben sağladım. O da seve seve kabul etti bunları. Ama benim sevgimi hiçbir zaman istemedi."

Beryl ona bir kez daha yaklaşmayı denedi ama Helena ondan yine uzaklaştı. "Senin geleceğe bakma zamanın gelmiş Helena. Kendine onsuz bir hayat kurmalısın. Henüz yaşın da gençken..."

"Benim hayatım o."

"Peki ama bunca yıldır bilmiyor muydun bunu? O işi Reggie'nin yaptığını..."

"Reggie değildi."

"Helena, iyi düşün bence."

"*Reggie değildi* dedim sana."

"Ama ona karşı bir takıntısı vardı. Onu başka bir erkeğin kollarında..."

"Bendim, ben."

Sakince söylenen bu sözcükler Beryl'in kanını dondurmuştu. Önünde duran siluete bakarken zihni kaçış planları yapmaya başlamıştı bile. Bir koşu anayola inip karşısına çı-

kan ilk kapıyı çalarsa... Tam topuklarının üzerinde dönmüş, koşmaya hazırlanıyordu ki bir tabancanın horozunun açıldığını duydu.

"Ona o kadar benziyorsun ki," diye fısıldadı Helena. "Seni yıllar önce, Chetwynd'de ilk gördüğüm zaman mezarından kalkıp gelmiş sandım. Ve şimdi onu bir kez daha öldürmek zorundayım."

"Ama ben Madeline değilim ki."

"Kim olduğunun bir önemi yok. Bunu sen de biliyorsun." Helena kolunu kaldırınca Beryl gölgelerin arasından elindeki silahın parıltısını gördü. "Şimdi dosdoğru garaja Beryl," dedi. "Seninle bir gezintiye çıkacağız."

On İki

Daumier önündeki dosyayı karıştırırken, "Amiel Foch," dedi. "Yaş kırk altı, eski Fransız istihbarat ajanı. Üç yıl önce Kıbrıs'ta bir helikopter kazasında öldü diye biliniyormuş."

"Adam kendini öldü mü göstermiş?" diye sordu Richard.

Daumier başını salladı. "İstihbarat'tan ayrılıp kiralık katil olarak çalışmak o kadar da kolay değil tabii. Bunun için bazı şartlar var."

"Ama öldüğüne inanılırsa..."

"Aynen öyle." Daumier bir sonraki sayfayı açıp göz gezdirdikten sonra durdu. "İşte burada," dedi sonra. "Aradığımız ilişkiyi bulduk. Bay Foch 1972'de Amerikan misyonuyla aramızdaki bağlantıymış. Anlaşılan, Büyükelçi Sutherland'in ailesi telefonla tehdit edilmiş. Amiel Foch birkaç yıl boyunca Sutherland ailesiyle temas halinde kalmış. Ondan sonra diğer görevlere atanmış. Ta ki ölümüne kadar."

"Özel müşterilere hizmete vermenin yolunu bulmuş bir

şekilde," dedi Hugh.

"Bu hizmetlere suikast da dahil tabii." Daumier dosyayı kapatıp asistanına, "Bayan Sutherland'i içeri alın," dedi.

Kapının ağzında beliren kadın, Richard'ın gayet iyi tanıdığı o girişken, kendine güvenen Nina Sutherland'di. Kadın içeri süzülerek girdi, seyircilere şöyle bir tepeden baktıktan sonra bir koltuğa bütün zarafetiyle kuruldu. "Vakit sizce de özel bir performans için biraz geç değil mi?" diye sordu.

Richard'ın ondan beklediği de hakiki bir performansı gerçekten. Bir sandalye çekip tam karşısına oturdu. "Anthony'nin nezaret altında olduğundan haberin var, değil mi?"

Kadının gözlerinde bir anlık bir titreme, kısacık bir korku işareti belirdi ama hemen söndü. "Bu çok büyük bir hata. O çocuk, hayatı boyunca kimseye bir kötülük yapmamıştır."

"Taammüden cinayete ne dersin? Ya da suikastçılarla işbirliğine?" dedi Richard, tek kaşını kaldırarak. "Suçlamalar sapasağlam, tanık desen bir sürü. Parmaklıkların ardında epey uzun bir süre geçireceği garanti görünüyor."

"Ama daha çok küçük o."

"Yeterince büyümüş bence. Yaptıklarının sorumluluğunu taşıyabilecek yaşta," dedi Richard. Sonra Daumier'e şöyle bir bakıp, "Claude'la ben az önce çok yazık diyorduk," diye devam etti. "Bu yaşta hapse düşmek yani. Çıktığında kaç yaşında olur Claude? Elli falan mı?"

"Altmışa kadar çık bence," dedi Daumier.

Richard kafasını salladı ve iç geçirerek, "Altmış olsun o zaman," dedi. "Bütün hayatını arkada bırakmış olacak. Ne bir karısı olacak ne de çocukları." Ardından, kadına sefkat dolu gözlerle bakarak, "Sana da torun zevki yaşatamaz, tabii."

Nina'nın beti benzi atmıştı. Cılız bir sesle, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu nihayet.

"İşbirliği."

"Karşılığında?"

"Daha hoşgörülü olabiliriz," dedi Daumier. "Ne de olsa o daha çok küçük."

Nina yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Bu onun suçu değil. Bütün bunları hak etmiyor."

"İki Fransız ajanın ölümünden sorumlu. Bir de Marie St. Pierre ve Jordan'ın suikast girişimlerinden."

"O hiçbir şey yapmadı!"

"Pis işlerini yapsın diye Amiel Foch'u tuttu ya, daha ne olsun? Sen nasıl bir canavar yetiştirmişsin öyle Nina?"

"O sadece beni korumaya çalışıyordu!"

"Kimden?"

Nina'nın başı önüne düştü. "Geçmişten," diye fısıldadı. "Zaman ne kadar değişirse değişsin geçmişinden kurtulamazsın."

Geçmiş, diye düşündü Richard, Heinrich Leitner'in sözlerini hatırlayarak. *Her zaman onun gölgesindeyiz.* "Delphi

sendin," dedi Nina'ya, "öyle değil mi?"

Nina bir şey söylemedi.

Richard bunun üzerine öne doğru eğildi ve sesini iyice alçaltarak, "Belki de her şey eğlencesine başladı," dedi. "Casuslarla, karşı casuslarla dolu eğlenceli bir oyun olarak. Belki senin hoşuna giden de o heyecandı. Para mıydı yoksa? Her neyse, sebebi ne olursa olsun, karşı tarafa birkaç sır aktarmakla başladın. Sonra iş, gizli belgelere geldi. Sonra bir baktın ki, avuçlarına düşmüşsün."

"Ama bu çok kısa sürdü!"

"Ama sonrasında geç kalmıştın. NATO İstihbaratı durumu çakmıştı. Ve de harekete geçmeye hazırlanıyordu. Sen de suçu başkalarına atmak için bir plan yaptın. Bernard'la Madeline'i Myrha Sokağı'ndaki küçük aşk yuvana çekmeyi bir şekilde başardın. Sonra orada ikisini de vurdun."

"Hayır."

"Belgeleri Bernard'ın yanına bıraktın."

"*Hayır.*"

Richard, Nina'yı omuzlarından tutup ona dönmeye zorladı. "Sonra da arkana bile bakmadan çekip gittin oradan. Olanlar buydu, değil mi?"

"Onları ben öldürmedim!" dedi Nina.

"Öyle mi?"

"Yemin ederim, ben öldürmedim! Zaten ölmüşlerdi!"

Richard serbest bırakınca Nina arkasına yaslanıp hıçkıra

hıçkıra ağlamaya başladı.

"Peki kim öldürdü?" diye buyurdu Richard bu kez. "Amiel Foch mu?"

"Hayır, ondan böyle bir şey istemedim."

"Philippe mi?"

Nina kafasını kaldırdı ve Richard'a sertçe bakarak. "Hayır, Philippe de onları o haldeyken *buldu* sadece. Beni aradığında çılgına dönmüştü. Onu suçlayacaklar diye korkuyordu. İşte, Foch'u o zaman aradım. Gidip ev sahibi Rideau'yla konuşmasını, ifadesini değiştirmesi için para teklif etmesini söyledim," dedi.

"Peki ya belgeler? Onları kim koydu oraya?"

"Foch koydu. Polise haber verilmişti artık, bir şey yapamazdık. Foch gidip evrak çantasını tavan arasına bırakmak zorunda kaldı."

"Daha az önce Delphi olduğunu itiraf etti," diye girdi araya Jordan. "Şimdi de cinayetleri başka birinin üstüne atmaya çalışıyor."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum!" dedi Nina ısrarla.

"Tabii canım, ne demezsin! Katil de Philippe'le ikinizin aşk yuvasını tesadüfen seçti herhalde, öyle mi?"

Nina, kafasını şaşkın bir halde salladı. "Bizim dairemizi neden seçtiğini ben de bilmiyorum."

"O işi ya sen yaptın ya da Philippe," dedi Jordan.

"Ben de o da... ikimiz de böyle bir şeyi..."

"Tavan arasını sizden başka kim biliyordu peki?" diye sordu Richard.

"Kimse."

"Marie St. Pierre?"

Nina önce, "Hayır," dese de, bir anlık bir duraksamanın ardından, "Evet, olabilir," diye fısıldadı.

"Philippe'in karısı biliyordu o halde."

Nina çaresizce başını sallayarak onayladı. "Ama başka bilen yoktu."

"Dur biraz," diye araya girdi Jordan aniden. "Bilen başka biri daha *vardı* bir kere."

Herkes dönüp ona baktı.

"Ne?" dedi Richard.

"Reggie'den duydum. Helena bunların ilişkisini biliyormuş. Marie söylemiş ona. Marie, Myrha Sokağı'ndaki tavan arasından haberdar ise, o halde..."

"Helena'nın da haberi vardı," dedi Richard, Jordan'a bakarak. O bir anlık bakışma, birbirlerinin kafasından neler geçtiğini anlamalarına yetmişti.

Beryl.

İkisi de aynı anda ayağa fırladı. Richard, Daumier'e aceleyle, "Bize destek kuvveti ayarla, orada buluşalım!" dedi.

"Vanelerin evinde mi?"

Kapıya doğru koşan Richard cevap vermeden çıktı.

"Arabaya bin," dedi Helena.

Beryl, Mercedes'in kapısında bir an durup "Bunu ser den sorarlar Helena," dedi.

"Ben de cevabını veririm, merak etme. Ben uyuyordum zaten. Bütün gece deliksiz uyumuşum. Ve sabah kalktığımda bir bakmışım ki sen yoksun. Evden kendi başına çıkıp gitmişsin."

"Reggie hatırlayacaktır."

"Reggie hiçbir şey hatırlamaz. Körkütük sarhoş o. Yataktan kalktığımı bile fark etmedi."

"Ama senden şüphelenebilirler."

"Yirmi yıl oldu Beryl. Ve hiç şüphelenen çıkmadı."Silahı kaldırıp ona doğrulttu. "Şimdi gir şu arabaya ve şoför koltuğuna geç. Ya da dur bakayım, hikâyemi değiştirsem mi yoksa? Hırsız sanıp vurdum derim, ne olacak ki?"

Beryl göğsüne doğrultulmuş namluya bir kez daha bakınca başka seçeneği olmadığını anladı. Helena onu vurabilirdi gerçekten. Mecburen arabaya bindi.

Helena da hemen yanına kurulup anahtarları ona verdi. "Motoru çalıştır şimdi."

Beryl anahtarı çevirince Mercedes bir kedi gibi keyifle mırıldandı. Beryl alçak sesle, "Annemin seni incitmek gibi bir niyeti yoktu," dedi. "O, Reggie'yle ilgilenmiyordu ki. Onu hiçbir zaman istememişti."

"Ama Reggie onu istiyordu. Ona nasıl baktığını fark et-

"Tavan arasını sizden başka kim biliyordu peki?" diye sordu Richard.

"Kimse."

"Marie St. Pierre?"

Nina önce, "Hayır," dese de, bir anlık bir duraksamanın ardından, "Evet, olabilir," diye fısıldadı.

"Philippe'in karısı biliyordu o halde."

Nina çaresizce başını sallayarak onayladı. "Ama başka bilen yoktu."

"Dur biraz," diye araya girdi Jordan aniden. "Bilen başka biri daha *vardı* bir kere."

Herkes dönüp ona baktı.

"Ne?" dedi Richard.

"Reggie'den duydum. Helena bunların ilişkisini biliyormuş. Marie söylemiş ona. Marie, Myrha Sokağı'ndaki tavan arasından haberdar ise, o halde..."

"Helena'nın da haberi vardı," dedi Richard, Jordan'a bakarak. O bir anlık bakışma, birbirlerinin kafasından neler geçtiğini anlamalarına yetmişti.

Beryl.

İkisi de aynı anda ayağa fırladı. Richard, Daumier'e aceleyle, "Bize destek kuvveti ayarla, orada buluşalım!" dedi.

"Vanelerin evinde mi?"

Kapıya doğru koşan Richard cevap vermeden çıktı.

"Arabaya bin," dedi Helena.

Beryl, Mercedes'in kapısında bir an durup. "Bunu sen-den sorarlar Helena," dedi.

"Ben de cevabını veririm, merak etme. Ben uyuyordum zaten. Bütün gece deliksiz uyumuşum. Ve sabah kalktığımda bir bakmışım ki sen yoksun. Evden kendi başına çıkıp gitmişsin."

"Reggie hatırlayacaktır."

"Reggie hiçbir şey hatırlamaz. Körkütük sarhoş o. Yataktan kalktığımı bile fark etmedi."

"Ama senden şüphelenebilirler."

"Yirmi yıl oldu Beryl. Ve hiç şüphelenen çıkmadı."Silahı kaldırıp ona doğrulttu. "Şimdi gir şu arabaya ve şoför koltuğuna geç. Ya da dur bakayım, hikâyemi değiştirsem mi yoksa? Hırsız sanıp vurdum derim, ne olacak ki?"

Beryl göğsüne doğrultulmuş namluya bir kez daha bakınca başka seçeneği olmadığını anladı. Helena onu vurabilirdi gerçekten. Mecburen arabaya bindi.

Helena da hemen yanına kurulup anahtarları ona verdi. "Motoru çalıştır şimdi."

Beryl anahtarı çevirince Mercedes bir kedi gibi keyifle mırıldandı. Beryl alçak sesle, "Annemin seni incitmek gibi bir niyeti yoktu," dedi. "O, Reggie'yle ilgilenmiyordu ki. Onu hiçbir zaman istememişti."

"Ama Reggie onu istiyordu. Ona nasıl baktığını fark et-

mediğimi mi sanıyorsun? Hatta sana şu kadarını söyleyeyim, adam uykusunda bile onun ismini sayıklardı. Ben onun yanında yatarken onun aklı başka yerlerdeydi. O ikisinin arasında ne olduğundan hiçbir zaman emin olamadım." Durup yutkundu. "Sür şimdi arabayı."

"Nereye?"

"Kapıdan bir çık önce. Hadi!"

Beryl, Mercedes'i garajdan, taşlık avluya çıkardı. Helena uzaktan kumandaya basıp demir kapıları açtı. Onlar çıktıktan sonra kapılar arkalarından kapandı. Önlerinde, etrafı ağaçlıklı bir yol uzanıyordu. Etrafta ne bir araba ne de bir tanık vardı.

Direksiyon terleyen avuçlarının arasından kaymaya başlayınca Beryl daha sıkı sarıldı. "Babamın ne günahı vardı?" dedi bu kez. "Onu neden vurdun?"

"Suçu birinin üzerine atmak gerekiyordu. Eh, bu iş için de ölü bir adamdan iyisi bulunamazdı tabii. Ayrıca oranın Nina'nın gizli aşk yuvası olması, bir taşla iki kuş vurmamı sağladı." Helena kahkahayla güldü. "Nina ve Philippe, olayı örtbas etmek için nasıl tırmaladılar, bir bilsen."

"Peki ya Delphi?"

"Ne Delphi'si?" dedi Helena, şaşkınlık içinde kafasını sallayarak.

Demek o konuda bir şey bilmiyor, diye düşündü Beryl. *Bunca zamandır yanlış ipuçlarının peşinde koşuyormuşuz.*

Richard gerçekte neler olduğunu hiçbir zaman bilemeyecek ve bundan hiçbir zaman şüphelenmeyecek.

Yol kıvrılıp ağaçların arasından ilerlemeye başlamıştı şimdi. Bois de Boulogne'un içlerine doğru gidiyorlardı. *Beni burada mı bulacaklar? Issız bir koruluğun içinde mi? Bir gölün çamur kaplı dibinde mi?*

Farların aydınlattığı kısmın arkalarına baktı. Bir viraja girmek üzerelerdi.

Bu benim tek şansım olabilir. Ya beni öldürmesine izin vereceğim ya da pes etmeyip savaşacağım. Arabanın burnunu çevirmeden, gaz pedalına aniden asılmasıyla birlikte motor kükredi, lastikler yerde kaydı. Mercedes öne doğru hızla fırlayınca Beryl koltuğa yapıştı.

Helena ise o anda, "Hayır!" diye bağırarak direksiyonu yakalamaya çalıştı. Tam bir ağaca bindirmek üzerelerdi ki, Helena arabayı kenara yatırmayı başardı. Fakat sonra lunaparktaki bir balerinin eteğine tutunmuş gibi savruldular ve Mercedes arka arkaya taklalar atmaya başladı.

Ve sonunda araba ters dönmüş halde durdu.

Beryl kornanın sesiyle kendine geldi. Bir de acıyla. Bacağında dayanılmaz bir acı hissediyordu. Hareket etmeye çalışınca göğsünün direksiyona bastırdığını ve başının bir şekilde, ters dönmüş kontrol paneliyle ön camın arasında bir yere sıkışmış olduğunu fark etti. Kollarıyla iterek kendini direksiyondan uzaklaştırmaya çalıştı. Bunu yaparken acıdan bağırdı

ama nihayet vücudunu birkaç santim de olsa geri çekmeyi başarmıştı. Bir an nefeslenmek için ve de bacağındaki acı biraz dinsin diye bekledi. Sonra dişini sıkarak bir kez daha itti kendini. Bu sefer daha geniş bir boşluğa geçmişti. Neredeydi sahi? Ön koltukta mıydı? Her şey karanlıkta öylesine birbirine girmişti ki. O devrilmenin etkisiyle nerede olduğunu bile şaşırmıştı.

Ama her geçen saniye artan benzin kokusunu fark edemeyecek kadar da şaşkın değildi. *Bir pencere açmam lazım. Şu şey patlamadan önce buradan çıkmam gerekiyor.* Elini, etrafı kontrol etmek için körlemesine uzattığında sıcak bir şeye dokundu. Sıcak ve ıslak bir şeye. Kafasını çevirip baktığındaysa Helena'nın cesediyle yüz yüze geldi.

O anda bir çığlık atan Beryl, o cansız bedenden ve bakışlardan kurtulmak için çılgınlar gibi debelenmeye, çevresinde cam aramaya başladı. Kırılan bacağından gelen dayanılmaz bir ağrı gözlerini yaşartmıştı. Eli önce çerçeveye ve cam kırıklarına, biraz daha uzatınca da... Evet, evet, bir dala dokunmuştu şimdi! *Az kaldı. Az kaldı.*

Biraz sürünerek, biraz kendini iterek sonunda o açıklıktan dışarı çıkmayı başardı. Tam doğrulmak için yerde yuvarlanmaya kalkışmıştı ki, altındaki toprak bir anda çöktü ve Beryl yaprak kaplı zeminde kayıp, ağaçların dibindeki bir çukura indi.

Ve gökyüzü o anda bir ışıkla parladı. Acıdan yaşarmış

gözleriyle yukarı baktığında cehennem alevlerinin ilk işaretlerini gördü. Birkaç saniyeye kalmadan camların patladığını, arabayı yutmaya başlayan alevlerin çıtırtısını duydu.

Neden Helena? Neden? Alevler kısa bir süre sonra azalıp karanlığa karışırken Beryl gözlerini kapattı ve yaprakların arasında titreyerek yattı.

Işığı, Vanelerin malikânesine üç mil kala fark ettiler. Önlerinde, ters dönüp, yolu çaprazlamasına kapatmış olan bir araba alev alev yanıyordu. Bir Mercedes'ti bu.

Richard, "Helena'nın arabası!" diye bağırdı. "Tanrım, Helena'nın arabası bu!" Hemen arabadan dışarı fırlayıp yanan araca doğru koşmaya başladı ve az kalsın, yolda duran bir ayakkabıya takılıp düşecekti. Dönüp baktı: bir kadın ayakkabısıydı. "*Beryl!*" diye bağırdı bu kez. Tam arabanın kapısına doğru bir hamle yapıyordu ki, alevler daha da yükseldi. Sonra camlardan biri patlayıp etrafa parçalarını saçtı. Aniden parlayan ateşle birlikte geri düşen Richard'ın burnuna kendi saçlarının yanık kokusu gelmişti. Yeniden toparlanmış, alevlerin arasına dalmaya hazırlanıyordu ki Jordan onu kolundan tuttu.

"Dur!" diye bağırdı Jordan ona.

Richard elinden kurtularak, "Onu çıkarmamız gerekiyor!" dedi.

"Hayır, *dinle*."

Richard işte o zaman duydu: bir yerlerden cılız bir inleme sesi geliyordu ama ses arabanın içinden değil, ağaçların arasından geliyordu.

Hemen Jordan'la birlikte yolun kenarına koşup Beryl'e bağırmaya başladılar. Richard sesi şimdi bir daha duymuştu ve bu kez, yolun altındaki gölgelerin arasından geliyordu. Kendini yolun kenarından aşağı bıraktığında, toprağın üzerinde kayıp bir drenaj hendeğine düştü.

Beryl'i de orada, yaprakların arasında yatar halde buldu. Kendinde değil gibiydi.

Richard onu kollarına aldığında cansızlığı ve vücudunun soğukluğu karşısında korkuya kapıldı. *Şoka girmiş olmalı,* diye düşündü. *Fazla zamanımız yok...*

"Onu hastaneye götürmemiz lazım!" diye bağırdı.

Jordan koşup arabanın kapısını açtı. Richard da Beryl'i kucaklayıp arabaya taşıdı.

Richard arabaya biner binmez, "Bas gaza!" diye kükredi.

"Sıkı tutun," diye homurdandı Jordan, şoför koltuğuna geçerken. "Biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Jordan'ın aniden gaza basmasıyla birlikte araba, yerde patinaj yaparak kalktı ve ok gibi ileri atıldı. Richard, kızı kollarında hafifçe sallarken, *benimle kal,* diye yalvarıyordu içinden. *Lütfen sevgilim. Benimle kal...*

Ama araba, karanlığı yararak ilerlerken Beryl'in bedeni gitgide daha da soğuyor gibiydi.

Hâlâ anestezinin etkisinde olmasına rağmen ona seslenildiğini duydu ama ses o kadar uzaklardan geliyordu ki. Sonra onun, elini sıktığını hissetti ve o zaman, hemen yanında olduğunu anladı. Gözlerini açmaya mecali olmadığından göremiyordu yüzünü ama orada olduğunu, sabah uyandığında da orada olacağını biliyordu.

Fakat Beryl gözlerini açtığında, yatağının başında duranın Jordan olduğunu gördü. Öğlen güneşi, genç adamın sarı saçlarını ışığa boğmuş, kucağında deri ciltli bir kitapla oturmuş, Milton'ın şiirlerini okuyordu. *Canım Jordanım,* diye düşündü Beryl. *Hep aklı başında, hep güvenilir ağabeyim benim. Keşke bu durgunluk biraz da bana geçseydi.*

Jordan kafasını kitaptan kaldırır kaldırmaz, Beryl'in uyanmış olduğunu gördü ve gülümseyerek, "Dünyamıza tekrar hoş geldin, küçük kardeşim," dedi.

Beryl inleyerek, "Pek de hoş gelmedim aslında," diye cevap verdi.

"Bacağın mı ağrıyor?"

"Öldürüyor beni."

Jordan hemen düğmeye basıp hemşireyi çağırdı. "Morfinin mucizelerini tatmanın zamanı gelmiş demek ki."

Ama mucizeler bile zaman alır. Beryl, hemşire iğneyi yaptıktan sonra gözlerini kapatıp acının dinmesini, o yüce uyuşukluğun altında ezilmeyi bekledi.

"Şimdi daha iyi misin bakalım?" diye sordu Jordan.

"Henüz değil," dedi Beryl derin bir nefes alarak. "Tanrım, böyle sakat gibi yatmaktan nefret ediyorum. Konuş benimle. Lütfen."

"Ne anlatayım?"

Beryl'in aklına ilk gelen Richard olmuştu. *Lütfen bana Richard'dan bahset. Neden burada değil? Neden o koltukta o değil de sen oturuyorsun?*

"Aslında o da buradaydı," dedi Jordan sakin bir şekilde. "Ama sabah erkenden Daumier arayıp yanına çağırdı."

Beryl tek söz etmeden, daha fazlasını duymak umuduyla onu bekliyordu.

"Adam sana değer veriyor Beryl. Buna hiç şüphem yok." Jordan kitabını kapatıp komodinin üstüne koydu. "Gerçekten bak, bu Richard uygun birine benziyor. Çok da becerikli bir tip."

"Becerikli, evet," diye mırıldandı Beryl. "Ona lafım yok, bak."

"Adam arkasını dönüp kaçmadı. Seni korumak için elinden geleni yaptı."

"Hugh Amca'ya iyilik olsun diye."

Jordan bir şey demeyince, Beryl bu ilişkiye dair onun

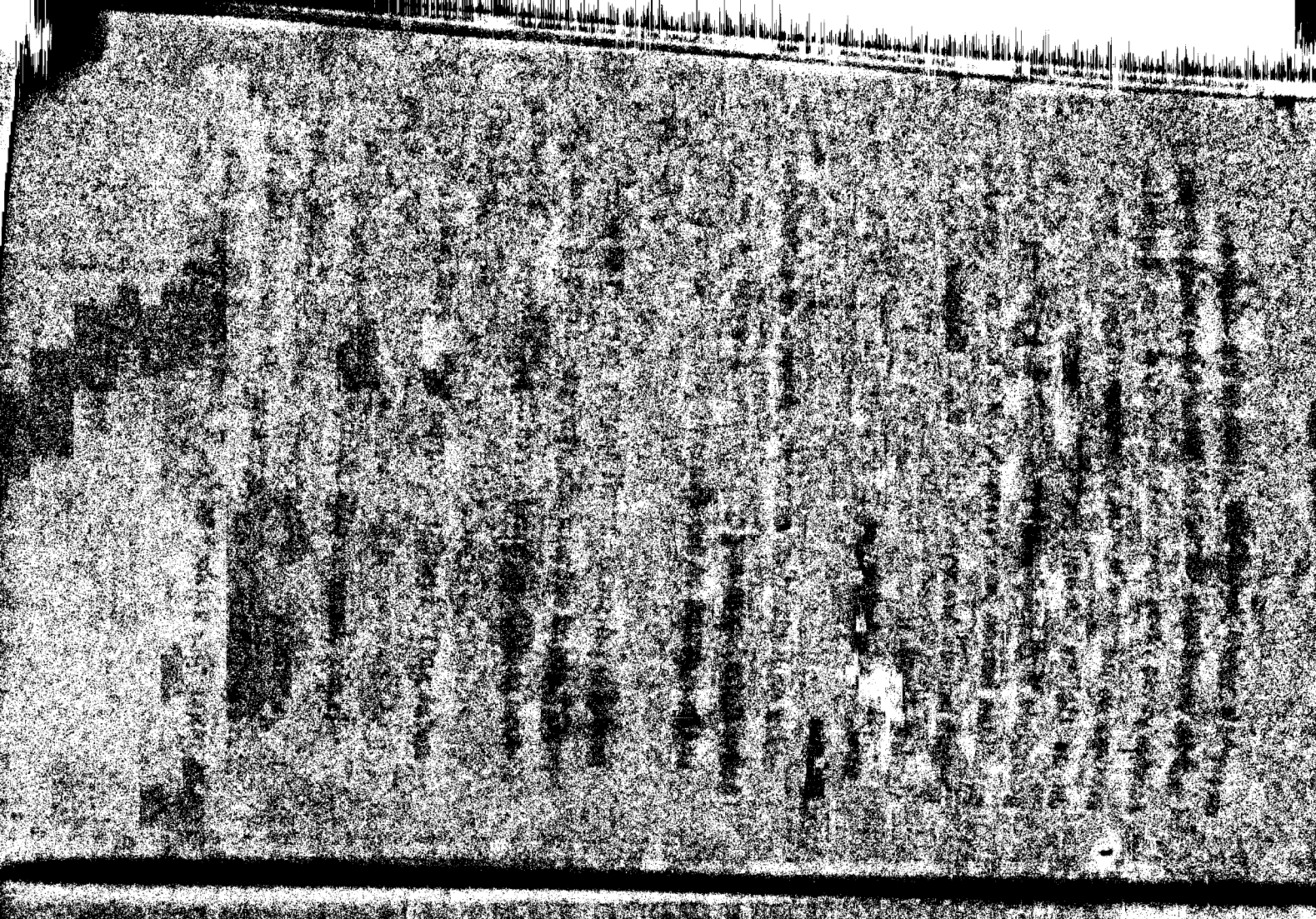
da şüpheleri olduğunu düşündü. Hem de başından beri.

Morfin nihayet etkisini göstermeye başlamıştı. Beryl kendini yavaş yavaş uykunun kollarına bırakıyordu. Richard'ın odaya girip Jordan'la alçak sesle konuştuğunu hayal meyal duydu. Helena'yla ilgili, cesedinin yanarak tanınmaz hale geldiğiyle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. İlaç, bilincini kapatmadan hemen önce, zihninde bütün korkunçluğuyla bir görüntü belirdi. Arabayla birlikte içindeki Helena'yı da yutan alevleri gördü.

Çok derinden ve delicesine sevmenin cezasını çekmişti Helena.

Bir an Richard'ın, elini tutup dudaklarına götürdüğünü hissetti.

Onun cezası ne olacaktı kim bilir...

Son Söz

Buckinghamshire, İngiltere
Altı hafta sonra

Froggie huzursuzdu. Ahırdaki kendine ait bölmede ayaklarını yere vuruyor, serbest kalma umuduyla kişneyip duruyordu.

"Şu garibimin haline bak," dedi Beryl iç geçirerek. "Doğru düzgün koşturmamışlar, sıkıntıdan patlamış. Benim yerime ona senin egzersiz yaptırman gerekecek."

"Ben mi? O manyağın sırtına mı bineceğim yani?" dedi Jordan burun kıvırarak. "Kemiklerimi kırdırmaya hiç niyetim yok."

Beryl koltuk değnekleriyle, aksayarak da olsa ahıra kadar yürüdü. Froggie onu görür görmez başını uzatıp, "koşmaya gidelim mi?" dermiş gibi dürttü onu. "Ne şeker bir şey bu, öyle değil mi?"

"Hırçın bir şeker demek istiyorsun herhalde."

"Şöyle sağlam bir koşu için can atıyor zavallıcık."

Jordan bacağında alçı, koltuk altında değneklerle zar zor yürüyen kız kardeşine baktı. Son zamanlarda yüzünün rengi gitmiş, iyice de zayıflamıştı. Hastanede geçirdiği o uzun haftalar, kızcağızın yaşama sevincini de tüketmişti sanki. Ama kaybettiği onca kandan, kırılan uylukkemiğinin yaşattığı onca acıdan sonra böyle solgun olması normaldi galiba. Bacağı iyileşmeye başlamış, çektiği acılar epey geride kalmıştı ama hâlâ kendi kendinin hortlağı gibi ortalıkta dolaşıyordu.

Hep o Richard Wolf'un yüzündendi.

Ama yine de adamın hakkını yememek lazımdı. Beryl'in hastanede yattığı dönem boyunca yanından ayrılmamış, odasından hiçbir yere gitmeyip, gününün her saatini onunla geçirmişti. Onu çiçeklere boğarak, her sabah yeni bir buketle gelerek...

Sonra da ortalıktan kayboluvermişti. Jordan bunun nedenini hâlâ bilmiyordu. Bir sabah, hastanedeki o odaya girmiş ve kız kardeşini eşyaları hazırlanmış, Chetwynd'e dönmeye hazır halde bulmuştu.

Eve döneli üç hafta olmuştu ve kız o zamandan beri böyle dalgın ve düşünceliydi.

"Hadi ama Jordie," dedi Beryl yeniden. "Koştursana şunu biraz. Ben ona bir aydan önce binemem, biliyorsun."

Jordan istemeye istemeye de olsa ahırın kapısını açıp

Froggie'yi dışarı çıkardı. "Uslu dursan iyi edersin küçükhanım," dedi hayvana, eyerini takarken. "Şaha kalkmak, çifte atmak yok. Zavallı, savunmasız binicinin üstünden geçmekse söz konusu bile olamaz."

Froggie ona kendince, "göreceğiz artık" dermiş gibi baktı.

Jordan atın sırtına biner binmez Beryl'e el salladı.

Beryl ona, "Froggie'ye dikkat, bir yerini incitmesin diye seslendi!"

Jordan, "İlgi ve alakan göz yaşartıcı!" demeye kalmadan, Froggie aniden fırlayıp kendini yeşil düzlüklere attı. Jordan zar zor da olsa dönüp arkasına baktı; Beryl ahırın orada, terk edilmiş gibi bir başına duruyordu. Böyle ne kadar da küçük ve kırılgan görünüyordu. Tanıdığı Beryl değildi bu. Bir gün eski haline kavuşabilecek miydi?

Bu arada Froggie onu koruluğa doğru koşturuyordu. Hayvan, taş duvara yaklaşırken Jordan'ın aklındaki tek şey, ne olursa olsun onun sırtında kalabilmekti. "O engeli illa atlayacaksın, öyle değil mi?" diye söylendi, Froggie'nin yeleleri yüzünü döverken. "Senin yüzünden ben de..."

Birlikte duvarın üstünden uçup muntazam bir iniş yaptılar. *Hâlâ eyerin üzerindeyim,* diye düşündü Jordan, keyifle sırıtarak. *Benden kurtulmak o kadar da kolay değilmiş, bak.*

Ve bu, Froggie onu sırtından atmadan önceki son düşünceleri oldu.

Jordan neyse ki büyükçe bir yosun kümesinin ortasına düşmüştü. Ağaçların altında öylece yatarken, toprak yolu döven lastiklerin sesini duymamıştı. Neden sonra birinin ona seslendiğini fark etti ve homurdanarak doğruldu.

Froggie tepesinde durmuş, ona bakıyordu ve hiç de özür diler gibi bir hali yoktu. Jordan onun hemen arkasında, kırmızı renkli bir MG'nin içinden Richard Wolf'un indiğini gördü.

Richard ona doğru koşarken, "İyi misin?" diye seslendi.

"Sence?" dedi Jordan homurdanarak. "Bütün Tavistockları temizlemeyi kafana koydun herhalde. Yoksa gözüne sadece birini mi kestirdin?"

Richard gülerek ayağa kalkmasına yardım etti. "Ben olsam suçu, hak edene atardım. Atın kendisine yani."

İki adamın aynı anda dönüp ona baktıklarını gören Froggie kahkahayla gülüyormuş gibi yüzlerine kişnedi.

Richard nazikçe, "Beryl nasıl oldu?" diye sordu.

Pantolonuna bulaşan toprağı temizlemeye çalışan Jordan, "Bacağı iyileşiyor," diye cevap verdi.

"Bacağın haricinde?"

"O kadar da iyi değil," dedi Jordan. Sonra doğrulup karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarak, "Neden çekip gittin?" diye sordu.

Richard ise bir iç geçirerek kafasını Chetwynd'e çevirdikten sonra, "Çünkü o öyle istedi," dedi.

"Ne?" Jordan'ın gözleri hayretle açılmıştı. "Bunu bana

söylememişti."

"O da senin gibi bir Tavistock işte. Sızlanmayı, mızmızlanmayı sevmiyor. Hep o gururu yüzünden."

"Demek hikâye bu. Tartıştınız mı?"

"Tartışmayla kalsa yine iyi. Biz birbirimizden o kadar farklıyız ki..." Richard kafasını sallayıp güldü. "Kabul et Jordan. O, çay ve kurabiyeyse, ben kahve ve *donut*um. O, Washington'da yaşayamaz, ben de bunun gibi bir hayata ayak uyduramam."

Ama öyle ya da böyle ayak uyduracaksın, dedi Jordan içinden. *Aynı şey Beryl için de geçerli. İkinizin birbirinize ait olduğunuzu görmemek için aptal olmak gerekir*

"Her neyse," diye devam etti Richard. "Niki beni arayıp Yeni Delhi'de halledilmesi gereken bir iş olduğunu söylediğinde, Beryl de gitmemi söyledi. Bir süre birbirimizden ayrılmanın iyi bir sınav olacağını düşünüyordu. Kraliyet Ailesi de hep böyle yaparmış. Ayrılık, kalpleri –ve de hormonları– öldürüyor mu diye bakarlarmış."

"Öldürüyor muymuş peki?"

"Alakası yok," dedi Richard sırıtarak, arabasına binerken. "Her an bu kaçık ailenize katılabilirim. Buna itirazın var mı?"

"Yok," dedi Jordan. "İtiraz değil de bir önerim olacak sana. Tabii birlikte uzun ve sağlıklı bir ömür geçirmek istiyorsanız."

"Neymiş o öneri?"

"Şu atı vurun."

Richard gülerek el frenini indirdi ve hızla Chetwynd'e doğru yollandı.

Beryl'e doğru.

Jordan arabanın gözden kayboluşunu seyrederken, *sana iyi şanslar, küçük kardeşim,* diye düşünüyordu. *İkimizden birinin nihayet sevebilecek birini bulması çok güzel. Keşke ben de senin kadar şanslı olabilseydim.*

Sonra Froggie'ye dönerek, "Sana gelince hanımefendi," dedi yüksek sesle, "patronun kim olduğunu göreceksin sen."

Froggie bunun üzerine önce öfkeyle burnundan soludu, sonra yelesini bir kibirle savurup arkasına döndü ve üstünde binicisi olmadan Chetwynd'in yolunu tuttu.

"Böyle somurtup durmak sana hiç yakışmıyor," dedi Hugh Amca, bir domates koparıp sepetine koyarken. Kafasındaki sarkık bahçıvan şapkasıyla çok komik görünüyordu. Adam dizlerinin üstüne çöküp pırıl pırıl, kıpkırmızı bir domatesi daha kopardığı gibi ganimetine ekledi. "Şu son zamanlarda neden böyle keyifsizsin bilmiyorum. Bacağın da iyileşti sayılır."

"Mesele bacağım değil," dedi Beryl.

"Gören de ciddi ciddi sakat kaldın sanır."

"Mesele bacağım değil demiş miydim?"

"Bacağın değilse ne peki?" diye sordu Hugh, fasulyelerin olduğu sıraya yönelirken. Sonra aniden durdu ve arkasına dönerek, "Yoksa *o* mu mesele?" diye sordu.

Beryl iç geçirerek koltuk değneklerine uzandı ve onlardan güç alarak ayağa kalktı. "Bu konuda bir şey söylemek istemiyorum."

"Hangi konuda söylüyorsun ki?"

Beryl, amcasına, "Üstüme gelme, konuşmayacağım," dedikten sonra labirente giden taş yola döndü. Lavantaların yanından geçerken sürtünüp, yaz bahçelerinin kokusunu etrafa yaydı. *Bir keresinde onunla da yürümüştük buralarda,* diye düşündü. Şimdiyse tek başınaydı.

Koltuk değnekleriyle labirente girdi ve gizli dönemeçleri takip ederek ilerledi. Nihayet ortasına geldiğindeyse yorgun argın, taş banka bıraktı kendini. *Evet, yine somurtuyorum,* dedi kendi kendine. *Hugh Amca haklı. Artık buna bir son verip kendi hayatımı yaşamaya bakmalıyım.*

Ama bunun için önce onu düşünmeyi bırakması gerekiyordu. O ne âlemdeydi acaba? *O da beni düşünüyor mudur?* O eski şüpheleri ve korkuları gelip aynı anda yakasına yapıştılar. Onu bir sınavdan geçirmek istemişti ve sınavı kaybetmişti.

Uzaktan bir yerden, birinin ona seslendiğini duydu. Ses başta o kadar zayıftı ki, ona öyle geliyor diye düşündü. Fakat

sonra aynı sesi bir kez daha duydu; ona doğru yaklaşıyordu.

Koltuk değneklerini de kapıp hızla ayağa fırladı. "*Richard?*"

"Beryl?" şeklinde geldi cevap. "Neredesin?"

"Labirentteyim!"

Taş zeminde ilerleyen ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. "Neresindesin?"

"Ortasındayım!"

Fundalık duvarların arasından adamın mahcup kahkahası geldi. "Şimdi de peyniri bulmam gerekiyor, değil mi?"

"Bunu gerçek aşkın bir sınavı olarak düşün," dedi Beryl ona.

"Ya da gerçek deliliğin," diye söylendi adam, çalıların arasında dolaşırken.

"Sana çok kızgınım, farkındasın değil mi?" diye seslendi Beryl.

"Fark etmez olur muyum?"

"Ne iki satır bir şey yazdın ne de aradın."

"Londra uçağını yakalamaya çalışıyordum. Bir de beni özlemeni istedim. Özledin mi peki?"

"Hayır özlemedim."

"Hiç mi özlemedin?"

Beryl dudağını ısırarak, "Hem de hiç," diye karşılık verdi. "Hadi tamam, biraz özledim galiba."

"Demek özledin beni."

"Ama fazla değil."

"Ama ben seni çok özledim."

"Bak sen," dedi Beryl yumuşak bir sesle.

"Hatta o kadar özledim ki, bir an önce şu lanet labirentın ortasını bulamazsam..."

Beryl nefesi kesilmiş bir halde, "Ne yapacaksın?" diye araya girdi.

Arkasında bir hışırtı duyup döndü ve birden kendini Richard'ın kollarında buldu. Adam bununla kalmayıp onu öyle tutkulu ve kararlı bir şekilde öptü ki, bıraktığında Beryl sarhoş gibi dengesini kaybedip, koltuk değneklerini yere düşürdü. Ama bunun bir önemi kalmamıştı artık. O yanındayken koltuk değneklerine ihtiyacı yoktu.

Richard nihayet geri çekilerek ona baktı ve gülümsedi. "Tekrar merhaba Matmazel Tavistock," diye fısıldadı.

"Geri döndün. Gerçekten döndün."

"Ne sanmıştın ya?"

"Peki bu, her şeyi düşündüm mü demek oluyor? Bizi yani? İlişkimizi?"

"Başka hiçbir şeye konsantre olamadım ki. Ne işlere ne de müşterilere. Sonunda daha fazla dayanamayıp Niki'yi aradım, seninle aramızdaki meseleyi halledene kadar işlerle onun ilgilenmesini istedim."

"Bu *mesele* halledilebilir mi ki?"

Richard, Beryl'in yüzünü avuçlarının arasına alarak,

"Bilmem," dedi. "Dışarıdan bakıldığında hiç de kolay değilmiş gibi görünüyor."

"Kolay olmayabilir gerçekten. Bizi birbirimizden ayıran o kadar çok şey var ki."

Yüzünü Beryl'in yüzüne yaklaştırıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Ama bir arada tutan şeyler de çok," dedi Richard. "Bak peşin peşin söyleyeyim, ben pek centilmen bir erkek değilim. Kriketten anlamam mesela. Kafama silah dayasan at binmem. Ama dersen ki, bu korkunç kusurlarını görmezden gelmeye razıyım..."

Beryl kollarını onun boynuna dolayıp, "Ne kusuru?" diye fısıldadı, sonra dudakları bir kez daha birleşti.

Uzaklardan bir yerden eski bir kilisenin çan sesleri duyuldu. Saat altı olmuştu. Çanlar, yaklaşan karanlığın ve güzel kokulu gölgelerin habercisiydi. *Bir de aşkın,* diye düşündü Beryl, Richard onu kendine doğru çekerken.

Bir de aşkın...

–SON–